

Thiên Sứ Ở Nơi Đâu?

Contents

Thiên Sứ Ở Nơi Đâu?	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	14
5. Chương 4	21
6. Chương 5	28
7. Chương 6	34
8. Chương 7	42
9. Chương 8	48
10. Chương 9	55
11. Chương 10	61
12. Chương 11: Pn1: Lão Bà Cửa Tửu Bảo	68
13. Chương 12: Pn2:tình Yêu Cuối Cùng Của Anh Trai	69
14. Chương 13: Pn3: Thiên Sứ Có Cánh	70
15. Chương 14: Pn4: Chàng Trai, Đây Là Thử Thách Thượng Đế Dành Cho Con	72

Thiên Sứ Ở Nơi Đâu?

Giới thiệu

Gián giới: Cậu không thương nam nhân, chỉ yêu nữ nhân, là một học sinh trung học 16 tuổi bình thường, nhưng lại sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-o-noi-dau>

1. Chương 1: Tiết Tử

Mới vừa dọn đến nhà này ngày hôm nay đã gặp bão. Đêm rất không tĩnh lặng, gió thổi trên đường không một bóng người, gió đấm vào khung cửa sổ từng đợt từng đợt

Cả thành phố đều bị cúp điện, cậu ở trong phòng, một mình bị bóng đêm nuốt chửng

Ngoài cửa sổ lại có chút tiếng động làm cậu chú ý. Mưa gió bão bùng gào thét làm người ta sợ hãi, cậu không nên nghe thấy những âm thanh đó mới phải

Nhưng, từng tiếng động bên ngoài giống như tiếng chim vỗ cánh, bạc nhược, nhưng thật thà truyền vào tai

Ngoài cửa sổ, đối diện có một bãi đất hoang cỏ mọc đầy. Trên bãi đất lại đặt một bảng quảng cáo thật lớn. Cậu nhìn lên thì thấy một thiếu niên lỏa thể đưa lưng về phía mình. Trên bả vai thiếu niên kia có một đôi cánh nho nhỏ. Đôi cánh trắng nõn phủ đầy lông chim

Thành phố mất điện không chút ánh sáng, mây đen lại che mất trăng sao nên cậu cũng không có đủ ánh sáng để nhìn rõ ràng bức họa kia

Nhưng trên bức quảng cáo có một dòng chữ nhỏ nhỏ, viết: Thiên sứ ở nơi nao?

Cậu cố gắng nhìn, hình ảnh thiếu niên kia lại trùng hợp lấp hết cửa sổ cậu đang đứng, vì thế khi nhìn giống như nhìn một thiếu niên trong ***g kính, cẩn thận đem hình ảnh ấy thu nạp vào

Tay cậu chạm nhẹ lên khung cửa sổ mờ sương, vẽ theo hình dáng ấy, thành một đôi cánh chim trên cửa sổ

Nhưng nghi hoặc lại nổi lên: không phải ở nơi này sao?

Thiên sứ, ngay tại nơi này....

Hôm sau khi cậu tỉnh lại thì đã sắp tối, vì bão nên trường cho học sinh được nghỉ, cậu không cần đến trường

Khi mưa gió ngừng lại, cậu mở cửa sổ nhìn ra, bức quảng cáo đối diện đã không còn, chỉ còn một bãi đất trống, cỏ đang vỗ rì rào dưới khung sắt trơ trọi. Cậu nghĩ bức quảng cáo kia đã bị gió thổi bay. Vì thế, trên khung kiếng cửa sổ vẫn lưu lại đôi cánh mở mở

Nhưng, thiên sứ đã không còn

Cậu ngơ ngác nhìn bãi đất, gãi gãi đầu, ngáp một cái thật dài rồi đi vào phòng khách

Bão hôm qua đến đột ngột, anh trai cậu đại khái ở lại nhà người khác. Nhưng bất quá anh cũng thật là, không nhắn tin hay gọi điện gì, chắc không nghĩ như vậy sẽ làm đứa em trai này lo lắng đi!

Ngã vào sofa gọi điện thoại, chuông mới vang hai hồi đã có người bắt máy

– “Uy?”

– “Em đói rồi, khi nào anh về?”. Giọng nói anh trai giống như vừa tỉnh ngủ như cậu

– “Bây giờ sẽ về, em muốn ăn gì?”. Bên đầu dây điện thoại liên tục ngáp

Cậu nghe thấy một loạt tiếng lạch cạch bên giường, tựa hồ như có người ngồi xuống bên cạnh anh trai, người kia nhẹ giọng nói hôm nay là sinh nhật Tiểu Tất, hỏi xem nó thích gì?

– Hôm nay là sinh nhật em, muốn quà gì, ca ca thuận tiện mua về!”

Cậu nghĩ nghĩ, đùa giỡn: “Em muốn người đang ngồi bên cạnh anh”

Giọng nói anh trai có chút xáy hổ: “Tiểu quỷ này....”

– “Anh có biết tấm áp-phích ngoài cửa sổ không?”. Cậu đột nhiên vòng vo hỏi

– “Áp-phích gì?”

– “Thiên sứ”

– “Thiên sứ?”. Anh trai hiển nhiên không hiểu gì

– “Em không phải muốn theo Thiên Chúa giáo chứ?”

– “Đúng vậy. Mua cho em thiên sứ đi!”. Cậu cười nói

Cúp điện thoại, cậu đi tìm đồ ăn

Anh trai là gay, từ khi vào tiểu học cậu đã biết được. Khi mới biết cậu cảm thấy thập phần kì quái, cộng thêm mất tự nhiên, nhưng sau này, cậu còn gặp người yêu của anh trai nữa. Đại khái là anh vào đời sớm, cậu cũng hiểu rõ nên mọi chuyện đều rất dễ chấp nhận. Nếu hiện tại cậu đột nhiên phát hiện thân nhân duy nhất là đồng tính, chắc cậu sẽ nổi da gà mà chạy lên thiên đường than khóc với cha mẹ

Chẳng qua nam nhân tốt ở điểm nào, cậu không biết. Nếu anh trai thích thì cứ để anh ấy làm điều mình muốn. Ai bảo cậu còn chưa trưởng thành, nên tất cả đều phải dựa vào anh làm gì?

Ngon lành ngồi trên sofa ăn uống, xem TV, cậu chuyển sang một kênh hài kịch, ôm bụng cười haha

Thăng đến 11h đêm, sinh nhật cậu cũng sắp qua nhưng anh trai còn chưa trở về

Cậu lúc này mới bắt đầu thấy kì quái

Điện thoại trong phòng khách vang lên, bởi vì bọn họ mới dọn đến đây nên số điện thoại mới không có nhiều người biết, trực giác làm cậu nghĩ là anh trai gọi về nên lướt tiếu nhìn TV thêm vài lần nữa mới bắt điện thoại

– “Sao lại muộn vậy hả anh?”

– “Tiểu Tất...”. Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nghẹn ngào, nhưng không phải giọng nói của anh cậu

– “Chuyện gì?”. Là nam nhân kia, là nam nhân của anh trai

– “Ca ca em, cậu ấy....”

Cậu cảm điều khiển chuyển kênh thời sự, mở đầu là những tin tức thường nhật hằng ngày

Nhưng, âm thanh trong TV cùng giọng nói trong điện thoại lúc này cùng lúc nói đến ba chữ “núi Thạch Lưu”

– “Gì? Em không nghe rõ ràng”. Cậu sửng sốt một chút

– “Ca ca em khi từ nơi này trở về... lúc đi qua núi Thạch Lưu thì bị sạt lở.... Cảnh sát.... Cảnh sát mới gọi điện cho anh”. Nam nhân kia đột nhiên khóc lên một tiếng, ngữ điệu khàn khàn rối loạn không thể nói rõ sự tình

– “Anh bớt đùa đi”. Đầu cậu trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì, chỉ có thể đứng đó cầm điện thoại, nghe thanh âm bi thiết của người kia

Sau đó, một thời gian rất lâu rất lâu sau, xe của anh được mang ra khỏi đồng cỏ nát, cậu lại đi nhận diện thi thể, thuận đường nhận lại kỉ vật của anh trai

Nam nhân của anh trai đã khôi phục bình tĩnh, cố gắng ở hiện trường làm tốt mọi thủ tục

Nam nhân sờ sờ đầu cậu, cậu phát hiện, chiếc nhẫn người kia đang mang trong tay, cùng với nhẫn người anh đang nằm trong phòng mang, là một đôi

Ngày đó, cậu mang về một hộp quà được gói gém kĩ càng

Dính chút bùn đất

Quà sinh nhật của anh trai, cậu đã nhận được

Là đôi cánh thiên sứ

2. Chương 1-2

Cậu, Phương Hiểu Tất, lớp 10, người giám hộ là gay

Nếu nói về quan niệm tình yêu của cậu, người yêu chỉ có thể là hai loại, một loại là các bà chị xinh đẹp, thành thực lại có tiền; một loại là các cô em xinh đẹp, tuổi trẻ và đáng yêu

Cậu đương nhiên không có loại thứ ba, cho dù người anh không còn là đồng tính, cho dù quay bên cậu là đám bạn đồng tính của anh. Nhưng thực có lỗi, cậu trước mắt vẫn ưa những người có ngực, tạm thời không hứng thú với người không có

Anh trai khi còn sống là một người rất tốt, tốt từ tính tình đến tính cách, nên cũng ‘vật hợp theo loài’ với một đám bạn nhiệt tâm giúp người, thực là tốt không nói hết

Có điều, nếu nói khổ thì ba năm nay phải an ủi người của anh, mỗi lần vừa nhìn đến cánh cửa phòng đóng chặt không mở ra của anh tria, người kia lại khóc trước mặt mình, cơ hồ đến cạn hết nước trong người

Khi đó cậu không gào khóc như đám ‘tỉ muội’ của anh trai, người giám hộ nói cậu bình tĩnh như vậy không giống tiểu hài tử

Cậu nghĩ đến vấn đề này, nhưng cậu cảm thấy chính mình chỉ đơn thuần giải trấn định

Còn có, ai bảo tiểu hài tử nhất định không thể bình tĩnh?

Sự việc kia cũng đã qua đi nhiều năm, cậu đã sớm không còn là tiểu hài tử

Nhưng nhóm người kia thừa dịp cậu không có mặt lại bàn loạn, thậm chí muốn mang cậu đi khám bác sĩ, nói là chứng tự phong bế cảm xúc gì đó!!

Please

ý tưởng của gay đúng là người thường không thể giải thích được

– “Tiểu Tắt, cùng một chỗ với em thật nhàm chán phải không?”. Trên giường, một giọng nói ngọt ngào mềm mại truyền đến, đầu móng tay hồng dao động trên vai trần của cậu, môi của nữ nhân xinh đẹp hơi giương lên, hôn vào môi dưới cậu

– “Không có”

– “Anh suy nghĩ đồ vật này nọ!”. Trực giác của nữ nhân trước giờ vẫn rất tốt

– “Anh nghĩ em”

– “Thật hay giả?”. Nàng cười yếu ớt hai tiếng, bộ dạng không tin lời cậu

– “Giả!”. Cậu hôn nàng một chút rồi nói, “Anh chuẩn bị thi cuối kì cho nên giấy dựa rất cuộc là muốn trở về ôn bài, cuối cùng vẫn ở lại đây đến hừng đông”

Nàng thấy hần nhật quần áo lên mặc vào, “Anh định về sao? Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày yêu nhau của chúng ta”

– “Di? Phải không? Chúng ta yêu nhau đã lâu như vậy a!”. Cậu mặc áo

– “Có quà muốn tặng anh”. Nữ nhân cuốn chăn đứng dậy, từ giỏ trang điểm lấy ra một hộp quà tinh xảo màu hồng

– “Em biết từ trước đến nay anh không nhận quà”. Cậu vốn định từ chối một lời, nhưng nữ nhân lại lộ ra ánh mắt vừa làm nũng vừa như cầu xin

Nàng nói: “Khi em ở cửa hàng nhìn thấy nó, giấy đầu tiên em đều nghĩ đến anh. Em mua cái này là cho anh”

Cậu tối không thể kháng cự chính là, phóng đại cậu lên mấy phần như thế này, rồi lại bộ dáng làm nũng đáng yêu vạn phần của nữ nhân, “Em muốn như thế nào?”

Nàng mở hộp quà ra

Cậu thấy một đôi hoa tai hình vuông, “Anh không có lỗ đeo khuyên tai!”. Cậu nói

– “Em giúp anh”. Nàng thủy chung mỉm cười mê người

Nửa đêm, rời khỏi nơi kia của nữ nhân, cậu thực sự không có xe về nhà

Ở giữa đường lưu luyến nhìn ánh đèn neon sáng chói ngũ quang thập sắc, cuối cùng cậu vào một quán rượu trong góc đường

– “Cho tôi một li rượu, loại gì cũng được”. Cậu trực tiếp ngồi trên quầy bar, đầu đón trên tai vẫn không ngừng truyền đến, sớm biết rằng mềm lòng như vậy thật sự là khổ thân

– “Đã trễ thế này còn không về nhà? Vừa rồi mới có cảnh sát đến kiểm tra!”. Tửu bảo nhìn cậu, rót cho cậu một li bia, “Vị thành niên không được uống rượu!

Cậu cũng không tranh luận, cầm cốc bia lên uống, “Mau trở về đi”

– “Duy Minh vừa mới đến đây, tôi gọi hân giúp cậu, vừa vặn có người đưa về”

– “Tốt!”. Có xe chở về cũng tốt

– “Đợi tôi”. Tửu bảo rời quay bar đi vào phía sau

– “A!”. Tửu bảo vừa đi mới phát hiện mình đã làm chuyện ngu xuẩn, Duy Minh kia thuộc phái nhân sĩ bảo thủ, nếu thấy bộ dáng của Tiểu Tắt bây giờ không niệm đến lỗi tai hân sinh kiến mới là lạ. Vẫn là né đi trước tốt hơn!

Cậu uống hết bia trong li, hạ li xoay tròn, không ngờ lại bị hai nam nhân chặn lại

Hai nam nhân lờ lờ mắt nhìn cậu, cười hiểu ý, “Tiểu đệ đệ, vừa mới đến sao? Trước kia ở đây không thấy người, kết bạn với các ca ca được không?”

– “Không được!”. Cảm giác quá ác, là vì li bia kia sao? Bằng không tại sao nhìn khuôn mặt hai nam nhân đang tươi cười này lại làm cậu muốn buồn nôn?

– “Đừng từ chối nhanh như vậy, chúng ta có thể tìm chỗ ngồi nói chuyện trước, hiểu nhau rồi quyết định cũng không muộn a?”

– “Thực xin lỗi, tôi chỉ đến để uống chén rượu, không có hứng thú, không có ý định làm quen với các anh”

Kết quả, cậu dùng thật nhiều khí lực cưỡng chế di dời ruồi bọ, thở dài muốn chạy đi, lại phát hiện Duy Minh được tửu bảo gọi đến, không biết khi nào đã đứng bên cạnh cậu

– “Hải!”. Cậu lên tiếng đón tiếp

– “Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”. Duy Minh khoanh tay, thoạt nhìn có chút tức giận

– “Tôi không mang đồng hồ”. Cậu nhún vai

– “Cậu biết đây là nơi nào không?”

– “Gay bar”

– “Tại cậu sao lại thế này?”

– “A!”. Vội vàng chạm đến lỗi tai đang sưng tấy của mình, hai kẻ ruồi bọ mới đuổi không đi kia, cậu biết sao lại thế này!

Chị gái xinh đẹp kia đeo khuyên vào một bên tai cho cậu. Nàng còn nói đợi lần sau gặp sẽ đeo nốt bên còn lại, nguyên lai, cậu bị lừa bỡn

– “Theo chúng tôi lâu như vậy, cậu rốt cuộc có biết phân biệt trái phải đúng sai không?”. Duy Minh vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại

– “Đừng bắt bẻ nữa!”. Cậu mang một khuyên tai bên tai phải, mà bên phải, nghĩa là đang muốn tìm người yêu đồng tính

Duy Minh đại khái cũng biết vì sao khuya vậy cậu chưa về nhà, cậu gãi gãi đầu cười hai tiếng, tuần sau đã thi cuối kì, có lẽ bảy ngày tới cậu sẽ bị cấm túc không biết chừng

– “Quên đi, dặn dò cậu nhiều vậy cũng vô dụng, cậu về nhà đi thôi, đừng lang thang nữa”

– “Tôi đi bộ tới”

– “Thì đi bộ về”

– “Chính là, đường có chút xa a, anh không cùng trở về sao?”. Dù sao mọi việc cũng đã bại lộ, cậu cũng không bày đặt không thêm ngồi xe để tra tấn hai chân mình

Thì thảo năn nỉ, phát giác Duy Minh bắt đầu mềm lòng, cậu vội vàng thêm vào vài câu: “Ngày mai tôi còn phải đi học sớm, bây giờ đi bộ về nhà chắc cũng đến sáng, ngủ không đủ giấc thì làm sao bây giờ?”

– “Đúng vậy thật!”. Duy Minh niệm một câu, xoay người đi lấy chìa khóa xe

– “Mới không gặp bao lâu, Duy Minh đã bị cậu gắt gao ăn hiếp”. Tửu bảo trêu ghẹo nói

– “Là hấn ăn hiếp tôi mới đúng, hấn là ông trời của tôi, tôi ngay cả lớn tiếng với hấn cũng không dám”. Tửu bảo cười cười nói, “Đối tốt với hấn một chút, ngoan ngoãn nghe lời, nếu vậy thì chút tiền tiêu vặt đáng thương của học sinh trung học mới nhiều lên một chút”

Tổng Duy Minh, em trai của người yêu của anh trai đã mất, là người giám hộ đương nhiệm của cậu

Tiếp tục sử dụng định luật những bằng hữu xung quanh anh trai, Duy Minh này cũng là người tốt. Nhưng lại không phải bình thường, mà là siêu cấp kĩ tính

Sắp 30 tuổi còn chưa có người yêu. Cả ngày cũng chỉ phiên nào làm sao để cậu phát triển tốt nhất, làm sao để cậu học hành chăm chỉ thuận lợi tốt nghiệp

Tựa hồ, bên người cậu cũng có rất nhiều người muốn hướng thiện cho cậu, thậm chí còn tự thể nghiệm muốn cậu mưa dầm thấm đất. Duy Minh, tửu bảo, và nhiều bằng hữu khác của anh trai đều như vậy. Thế giới của bọn họ thực đơn thuần, tình yêu cũng thẳng tắp, nhưng thủy chung chỉ vì cảm hóa cậu không được mà phiên nào

Bất quá, nếu ở gần một người khó tính, thế giới này cũng quá đáng sợ đi!

Chỉ cần ở giữa một đám người tốt, cậu cũng sẽ biến thành người tốt

Vậy ở giữa một đám gay thì sao?

Nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu. Người yêu của cậu chỉ có hai loại, chị gái xinh đẹp, hoặc em gái xinh đẹp

Ôm nữ nhân trong tay thực thoải mái, nam nhân cậu chưa thử qua, cũng không có ý định thử

– “Đi thôi!”. Duy Minh vội vã đi ra, hấn hôm nay tụ hội cùng bằng hữu, kết quả, phải đưa một thiếu niên bất lương đêm khuya về nhà, ném những người còn lại trong quán bar tối tăm

– “Anh ngày mai cũng không muốn đi dạy? Hôm nay lại đi chơi muộn như vậy?”. Cậu theo đuôi đi lên

– “Người lớn không giống tiểu hài tử, chúng tôi có thể vô cớ đi chơi đêm. Mà cậu còn đang thời kì dậy thì, hiện tại hấn là ngoan ngoãn nằm ngủ trên giường mới phải”

– “Tôi sớm đã không còn là tiểu hài tử, nếu tôi nguyện ý đã có thể làm cha trẻ con, anh rốt cuộc có hiểu hay không a?”. Có khi, cậu không hiểu được suy nghĩ của Duy Minh, hấn vĩnh viễn nghĩ cậu không lớn lên, lo sợ cậu bị nữ nhân lừa, lại sợ cậu lừa nữ nhân. Suốt ngày lo lắng như vậy, hết như cậu là thứ gì rất phiền toái phải giám sát 24h một ngày

Duy Minh nghe vậy quay đầu nhìn thẳng cậu

– “Sao vậy?”. Cậu thiếu chút nữa đã va vào Duy Minh, vội vàng lui ra sau vào bước

– “Tôi cảnh cáo cậu!”. Duy Minh phẫn nộ phát hỏa

– “Gì?”. Cậu nói gì sai sao?

– “Khi quan hệ, tốt nhất là mang bao cao su cho tôi! Nếu cậu dám làm nữ nhân mang thai, cậu liền xong đời!”

Về đến nhà, cậu ngã lên giường đã liền ngủ, Duy Minh ở phòng khách sửa sang lại một ít đồ linh tinh. Tính tình Duy Minh rất sạch sẽ, sau khi hấn dọn đến đây sống, cả ngày quét dọn đến không còn một hạt bụi

Sau đó, Duy Minh không biết cầm theo gì đó, đi vào phòng cậu

– “Làm gì vậy?”. Cậu nghiêng đầu mở mắt, trong phòng không mở đèn, ánh sáng mong manh ngoài đường rọi vào nhưng phòng vẫn u ám mờ lung

Duy Minh ngồi lên giường, dưới hai chân cậu, sau đó châm bật lửa hơi kim băng

– “Không có gì, cậu ngủ tiếp đi”. Ngón tay lạnh băng của Duy Minh dán vào vành tai cậu, nhẹ nhàng vừa phải chà xát

Duy Minh làm tai cậu nóng lên

– “Buổi chiều cậu có xem tin tức không?”. Giống như muốn phân tán chú ý của cậu, Duy Minh tìm đề tài nói chuyện

– “Không có”. Khi đó cậu đang mây mưa thất thường cùng nữ nhân

– “Ngày mai có bão tiến vào, hẳn là không cần phải đi học”

– “Vậy anh còn bắt tôi về nhà?”

– “Là cậu tự bảo tôi đưa cậu về nhà”

Vành tai hơi đau, nhưng động tác Duy Minh rất nhẹ, cậu cũng mặc kệ

– “Tôi chán ghét bão”. Hai mắt cậu chớp mở, mới phát giác Duy Minh đang nhìn cậu lo lắng. Xem ra, Duy Minh cũng không còn giận, đã bỏ qua cho cậu chuyện ra ngoài quậy phá

Cậu biết những người bạn anh trai để lại đều là người tốt, nhưng Duy Minh thực sự không cần quan tâm cậu đến vậy. Duy Minh cũng phải có cuộc sống của mình, không cần suốt ngày chỉ bên cậu. “Cả ngày nhìn thấy tôi thực phiền đi, kì thật có những việc tôi tự xoay sở được, anh cũng nên có thời gian cho riêng mình”

Duy Minh đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn cậu, không nói gì

– “Anh đã chiều cổ tôi nhiều năm, không muốn nghỉ ngơi một chút sao?”. Cậu hỏi

Duy Minh chậm rãi cười chua xót, “Cậu cái gì cũng không biết...”. Hàm ý tươi cười sâu sắc, mê hoặc, “Cậu cái gì cũng không biết...”

Thần sắc Duy Minh có chút đau thương hiện lên trong bóng tối mập mờ

Cậu thấy Duy Minh như vậy lại mềm lòng, sau lại kéo chăn trùm kín đầu làm đà điệu

Không biết?

Ở chung nhiều năm như vậy, không biết mới lạ!

Thiên sứ nếu là một loại sinh vật, tâm tính thuần khiết thẳng tắp hẳn sẽ có tên khoa học là Tổng Duy Minh

Khi ánh sáng đầu tiên rọi vào phòng, cậu đã tỉnh giấc

Duy Minh cả đêm không rời đi, cậu tự hỏi, tại sao hẳn lại đưa lưng về phía cậu

Thời tiết tháng 6, dù chỉ là sáng sớm nhưng vẫn oi bức. Duy Minh tùy tiện cởi áo vắt lên lưng ghế, hai mắt trống rỗng nhìn bãi cỏ dại trước nhà, một đêm không ngủ

Cánh tay Duy Minh có những đường cong gọn gàng tao nhã, rắn chắc mạnh mẽ được che dấu dưới lớp quần áo, cậu kinh ngạc phát hiện, Duy Minh kì thật cũng không gầy như mình tưởng tượng. Có thể, nếu một ngày nào đó cậu cãi nhau với Duy Minh, hẳn tức giận lên cũng đủ sức đánh ngã cậu

Bất quá, may mắn, Duy Minh tôn trọng hòa bình thế giới, lại càng không đánh ngã cậu

Duy Minh cảm nhận được tầm mắt cậu liền quay lại... nhìn, “Tỉnh rồi. Bão đi rất chậm, có thể đến tối mới đổ bộ vào. Cho nên hôm nay vẫn phải đi học!”

Nghịch quang, gió lật tấm rèm lên làm ánh sáng khuất sau lưng Duy Minh. Trong nháy mắt, suy nghĩ của cậu lại quay về đêm hè năm ấy, một thiên sứ thiếu niên đưa tấm lưng trần về phía cậu, hình ảnh trong đầu hiện lên cùng thân ảnh Duy Minh trong mắt, làm cậu sinh ảo giác

Hết thấy xuất hiện chân thật như thế, cậu không khỏi trầm tư. Bóng dáng thực sự giống, chỉ khác một đôi cánh mà thôi

Không.... còn có một chuyện.... Duy Minh đã 26 tuổi, không tính là thiếu niên

– “Hơn bảy giờ rồi, tôi nấu bữa sáng cho cậu, cậu muốn ăn gì?”. Duy Minh đến bên giường, vươn tay kéo cậu lên

Cậu còn hăm trong trầm tư kia, lắc đầu, vẫn là một đồng hồ hỗn độn

Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy, không nghĩ nhiều liền sợ soạng bụng dưới của Duy Minh, “Oa, anh cứ nhiên còn có cơ bụng!”

Duy Minh lùi lại vài bước, vẻ mặt thập phần xấu hổ

– “A...”. Cậu quên đó là nơi miễn cảm không thể sờ soạng tùy tiện. “Thực xin lỗi!”

Cậu rút tay về, Duy Minh cứng ngắt từng bước rời khỏi phòng cậu

Thực loạn!

Cậu lắc đầu đi vào phòng tắm, gần đây Duy Minh ngày càng trở nên kì quái làm cậu không biết phải ứng đối thế nào

Đóng cửa phòng tắm, khóa cửa đã bị hỏng

Cậu chậm rãi đánh răng rửa mặt, ngủ không đủ giấc nên đầu vẫn còn u mê. Tiết đầu hình như là tiếng Anh, lại có kiểm tra. Cậu một chữ cũng chưa học.

Soi gương, hai tai đeo khuyên màu bạc, chiếc khuyên hình vuông đã bị Duy Minh gỡ ra, chẳng qua cũng là người khác tặng, đánh mất cũng không tiếc. Lát nữa gặp Duy Minh cậu sẽ hỏi

Cởi quần bò xuống, tối qua có thể đã uống nhiều lắm, tiếng nước lã râm chảy

Cậu ngáp một cái

Không hề báo động trước, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, Duy Minh muốn vào rửa mặt liền xuất hiện như vậy

Tầm mắt hai người gặp nhau, sau đó Duy Minh dời ánh mắt xuống

– “Uy!”. Cậu hô to, Duy Minh giật mình đóng cửa lại

– “Vào sao không khóa cửa?!”. Duy Minh găm gừ sau cánh cửa

– “Khóa hư rồi”.

Tiếng nước lã râm

Dường như cậu mới là người nên kêu to, không nghĩ Duy Minh thế mà lại kích động hơn cậu

.....

Làm sao vậy?

Tại cậu nóng lên

Không, cậu sẽ không vì người khác mà dễ dàng thay đổi bản thân mình

Người yêu của cậu chỉ có hai loại....

Tuyệt sẽ không xuất hiện loại thứ ba.....

3. Chương 2

Thế giới này thực sự là vô kì bất hữu, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Thầy giáo Anh vẫn không thấy bóng dáng đâu, đã tự động nghỉ dạy tránh bão

Thầy giáo dạy Văn lại chạy tới dạy thay, hơn nữa, vì thực hiện lời hứa kiểm tra mà động thủ ra đề, hạ độc học sinh

Cậu vốn nghĩ mình có thể trống tiết này, nào biết, buổi sáng khi đến trường bắt đầu ngủ, ngủ thẳng đến khi thầy giáo vào, lớp trưởng hô to cả lớp đứng dậy cúi chào mới tỉnh. Thế là, tiết kiểm tra Anh vẫn không thành, cậu còn phải ngoan ngoãn ngồi trên ghế làm bài thi

Kì quái là thầy giáo dạy thay lại cho đề mở, đại khái là biết cậu hôm qua chưa ôn bài nên mở lòng từ bi đi!

Thật ra có rất nhiều người chưa ôn bài bởi vì mọi người đều nghĩ sáng nay bão sẽ đổ bộ. Không ngờ người tính không bằng trời tính, bão đi chậm hơn rùa, khổ một đám học trò

– “Kiếp sau, tôi nhất định phải làm người Mĩ”. Cậu chuyển bút phiên dịch câu hỏi, nguyên một câu tiếng Anh đã làm cậu sắp điên rồi

Bạn học bên cạnh nghe cậu oán giận, đánh vỡ giấc mơ của cậu: “Tốt nhất không cần, học sinh Mĩ bắt buộc phải học ngoại ngữ, hơn nữa, thường là tiếng Pháp”. Loại ngôn ngữ âm tính dương tính chia tới chia lui này còn khó hơn tiếng Anh vài lần

– “Đề dịch này sao lại rất kì quái, câu thứ 5 hỏi về cái gì, khoa học thường thức a?”. Bên ngoài trời bắt đầu mưa phùn, hơn 8h sáng, mặt trời biến mất trong chốc lát lại xuất hiện

Đề thi tiếng Anh được diễn giải bằng một dòng tiếng Hoa bên dưới: hay dịch các câu sau và trả lời bằng tiếng Anh

Câu thứ 5 viết là: thế giới từ loại vật chất nào cấu thành?

– “Cấu thành từ cái gì?”. Cậu suy nghĩ nhưng không tìm ra đáp án

Nam sinh bên cạnh nghĩ nghĩ, tiện đà nghiêm trang nói: “LOVE!”

– “Gì?”. Cậu nghe xong, phản ứng đầu tiên là trợn tròn mắt

– “Thế giới do tình yêu cấu thành!”. Nam sinh vẫn trung trinh trả lời

Cậu phụt cười haha, thật là một đáp án tuyệt hảo

– “Phương Hiểu Tất!”

Từ bàn giáo viên, một viên phấn đã bay lại đây, đáp trên đầu cậu rồi rơi xuống đất vỡ đôi

– “Có gì sao, thầy Tổng?”. Duy Minh đứng trên bục giảng buồn rầu nhìn cậu. Nhưng cậu chỉ cảm thấy buồn cười

Câu hỏi buồn cười, nhưng đáp án của học sinh còn buồn cười hơn nhiều

Đúng rồi, đúng rồi! Học trò của Duy Minh tất nhiên sẽ nghĩ thế giới do tình yêu cấu thành. Chính là ra xã hội, có điều, lại không có sức thuyết phục nào, hơi thảm một chút

– “Có ý kiến gì với đề tôi ra sao?”. Duy Minh hỏi

– “Không có”

Tiết thứ hai là môn Văn của Duy Minh, sau hai tiết bị vậy, cậu đi đến phòng y tế

Gió thổi mạnh trong sân trường, gió tuy ngừng thổi nhưng vì an toàn của học sinh, nhà trường quyết định buổi chiều sẽ nghỉ học

Bão làm cậu không thoải mái

Phòng y tế thực im lặng, chỉ có cô bạn học đáng yêu lớp bên cạnh, hai người nhìn nhau cười, hiện trường còn có một khoảng trống giữa hai giường

Không nhớ khi nào mình lại chán ghét bão, theo lí thuyết, học sinh như cậu hẳn là thích mới đúng, thời tiết lạnh lạnh, giả bộ phóng khoáng nghỉ học, quang minh chính đại du lãng giang hồ. Chính là, mỗi khi nghe tiếng gió rít, tiếng mưa rơi, cậu lại cảm thấy có chút không thích hợp, ngực có chút buồn, tâm tình không tốt

Nằm trong phòng y tế, mới vừa rồi hồi hộp một trận, cậu cố gắng trấn tĩnh

Nhắm mắt vừa muốn ngủ, lại có một loạt tiếng bước chân truyền vào tại

– “Như thế nào lại ở đây, không phải đợi một chút là có thể về nhà rồi sao?”

Là Duy Minh. Duy Minh thở dài, kéo ghế ngồi bên cạnh cậu

Đúng rồi, ánh mắt cực nóng lại ôn hòa chăm chú nhìn, dù cậu có nhắm hai mắt vẫn có thể cảm giác được

Duy Minh đến gần cậu, hơi thở phả lên mặt cậu, sợi tóc mềm mại vô tình chạm vào chóp mũi cậu, có chút ngứa ngáy nhưng cậu vẫn nằm im

– “Tiểu Tất... đang ngủ à?”

Duy Minh đại khái nghĩ cậu đang ngủ thật, nhẹ giọng hỏi như nỉ non, âm thanh này làm môi cậu chấn động, cậu có thể biết Duy Minh đang gần mình như thế nào

Cậu không dám động, vạn nhất lung lay lại chạm vào môi Duy Minh

Bên tai, lại nóng lên

Tiếp theo, có cái gì dừng lại một chút trên môi cậu. Mềm mại, lại có chút run rẩy. Cả người cậu cứng đờ, não trống rỗng

Cái gì vậy? Là vật gì chạm vào cậu?

Gió lay động sợi tóc của Duy Minh, quấy nhiễu chóp mũi yếu ớt của cậu. Cậu rút cuộc nhin không nổi, hắt xì, một mặt nước bọt vì thế cũng văng lên mặt Duy Minh

Sau đó, Duy Minh lùi về sau hai bước, đá trúng vào ghế, tiếng ồn lại vang lên

Cậu thấy, khuôn mặt Duy Minh nháy mắt đã trở nên trắng bệch

– “Mấy ngày nay mũi tôi hơi mẫn cảm, tôi...”. Cậu chưa nói xong, Duy Minh đã xoay người bước ra ngoài, thần sắc kia rất khó coi, cậu nghĩ, lần này lớn chuyện rồi!

Cậu đắp máy môi, nữ sinh giường bên nhập nhèm mở mắt, vén chăn lên, “Làm gì vậy? Tôi vừa ngủ đã nghe tiếng loảng xoảng?”

Làm gay được không, cậu hỏi làm gì...

– “Ngủ phân cậu đi!”. Cậu đẩy mạnh cô vào ổ chăn, trong lòng cũng nhớ thương Duy Minh bị cậu văng nước bọt đầy mặt

Người kia đã vượt qua giới tuyến của cậu

Duy Minh kia, tâm khảm sâu đậm, so với cậu, việc gì cũng sâu sắc hơn

Cậu thực sự không muốn, cũng không nghĩ, sẽ làm Duy Minh thương tâm

Cậu cho rằng, một người có ít nhiều vận may, có ít nhiều vận rủi, tất cả đều có số lượng nhất định. Cho nên, không cần hiện tại phải hạnh phúc nhiều, nếu không sau này sẽ mất đi thú vị; vận rủi, cũng không thể dùng hết một lần, bởi vì những đả kích quá lớn cùng một lúc sẽ làm người ta không chịu nổi

Anh trai rời đi mang theo tất cả vận rủi của cậu; Duy Minh đến cũng mang hạnh phúc đến cho cậu

Cậu, là thực thích Duy Minh, bất quá, không phải tình cảm như Duy Minh giành cho cậu. Giai đoạn này cậu có thể đồng ý, nhưng nói ba từ kia.... Cậu thực sự làm không được

Cậu thích bóng dáng Duy Minh vội đông vội tây dọn dẹp nhà cửa, thích quần áo mang mùi nắng Duy Minh phơi

Duy Minh thực sự chăm lo cho cậu rất tốt, vất vả vài năm liền vẫn chưa từng oán giận nửa lời

Nhưng, được người khác chi ân thì có thể mềm lòng sao? Hơn nữa, cậu không biết, hành động lấy thân báo đáp này là thứ Duy Minh khát cầu nhất sao?

Trời ạ!

Cậu phiền não không biết giải quyết vấn đề này thế nào cho phải!

Lấy thân báo đáp kì thật cũng không có gì khó khăn, ở bên ngoài cậu đã sớm không biết làm nữ nhân hư thân vài lần. Chẳng qua, Duy Minh dù sao cũng là nam nhân, mộng cũng không mộng, ngực cũng không ngực....

Được rồi, là có mộng, còn rất đẹp

Nhưng, cảm giác vẫn rất kì quái!

Cho nên cậu thực giãy dụa... giãy dụa giãy dụa...

– “Lúc trên giường cùng em, anh chú tâm được không?”

Giọng nói nữ nhân dưới thân kéo cậu về hiện thực

– “Anh đang nghĩ cách lấy lòng em a”. Cậu cười, hôn trụ môi nữ nhân, dáng điệu nàng oán giận. Vào những thời khắc phi thường như thế này, cậu đích xác không nên nhớ tới Duy Minh, nhưng thân ảnh Duy Minh lại cố tình quẩn quanh đầu óc cậu không chịu đi. Bên ngoài mưa to gió lớn, bão sắp đổ bộ, cậu thầm nghĩ, sao Duy Minh còn chưa về nhà?

Bão đêm, ngoài phòng gió rít âm ỉ, trong phòng lại quạnh quẽ. Nữ nhân đến nơi cậu, mang theo khối hoa tai vương còn lại, thấy tai phải của cậu, chỉ cười cười không nói nhiều

Nàng nói, biết cậu không thích bão đêm, cho nên chạy tới với cậu

Nhưng, Duy Minh càng biết cậu chán ghét bão, như thế nào cả buổi chiều cũng không thấy bóng dáng đâu?

Cậu tin tưởng hạnh phúc sẽ có lúc dùng hết trong một ngày. Không biết hôm nay, sắp xảy ra...

Nữ nhân rên rỉ trong ngực cậu, móng tay sơn đỏ thắm bấm vào vai cậu, cậu cảm giác có chút đau. Cậu triển miên ôm nữ nhân: trong lòng, chỉ nghĩ đến Duy Minh

Sau đó, cậu cuối cùng cũng thông suốt vì sao mình không muốn một mình một chỗ. Anh trai cậu mất đi trong một đêm bão bùng, cho đến nay, nhưng đêm bão đều có Duy Minh bên cậu, cho nên cậu không nghĩ tới, cảm giác này làm người ta sợ hãi e ngại sẽ có chuyện xảy ra

Hôm nay Duy Minh hôn cậu, cậu biết rõ, Duy Minh muốn cùng cậu làm việc này

Hơn nữa, phải nhấn thực sự rất vất vả

Cậu quan sát Duy Minh lâu lắm, sinh vật thẳng tắp tinh khiết kia

Nữ nhân thở gấp liên tục, đã tiến vào giao đoạn cuối cùng. Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng tra chìa khóa vào ổ, đáng chết, bây giờ cậu không thể dừng lại!

Cửa phòng mở ra, Duy Minh đã đi vào phòng

Hai chân Duy Minh như dính vào mặt đất không thể nhúc nhích, dư quang trong mắt cậu nhìn Duy Minh không né tránh, cả thân cậu lơ lửng lơ ra ngoài

Sau đó, ngọn đèn rơi vào khuôn mặt tái xanh của Duy Minh. Cậu chăm chú nóng bỏng nhìn Duy Minh, phát tiết

– “Bị thấy rồi!”. Nữ nhân kéo chắn che thân thể mình

– “Đợi một chút”. Quần con cũng không mặc, cậu trực tiếp mặc quần bò, mở cửa phòng, đi ra ngoài

Phòng Duy Minh không có bóng người, từ trong phòng tắm truyền ra tiếng vòi hoa sen, cậu ở bên ngoài chân chửi một trận, cuối cùng vẫn là đẩy cánh cửa phòng tắm đã hư chốt đi vào

Phòng tắm tung tóe bọt nước, Duy Minh thấp đầu dưới vòi hoa sen, nước có thể làm dịu những dục vọng của hắn

Nước có chút nóng, giống như tình cảm Duy Minh giành cho cậu, ấm áp nhưng không làm tổn thương người khác

– “Cậu... không mặc quần con”. Cậu có chút xấu hổ nhìn lại quần bò của mình, Duy Minh cũng như vậy, thực sự, cậu không hiểu bây giờ nên làm gì, đành phải tùy tiện nói

– “Cô gái kia đáng người rất đẹp, mặc cho ai thấy nàng *** cũng sẽ như anh bây giờ”

Ách, từ từ, Duy Minh là gay, không có cảm giác với nữ nhân...

Duy Minh quay đầu, ánh mắt có tức giận

Cậu giả lả cười một chút, “Không thể nào, hay là anh nhìn tôi mới xúc động?”. Biết rõ còn cố hỏi

– “Tại sao mang nữ nhân về? Không phải đã cảnh cáo cậu không được qua đêm với nữ nhân trong nhà này sao?”

– “Tôi nghĩ anh không về”

– “Tôi thế nào có thể không về? Biết rõ cậu chán ghét ở một mình khi có bão, tôi như thế nào lại không về!”

– “Tôi nghĩ anh còn giận vì sáng nay”

– “Giận cái gì?”

– “Chuyện tôi hắt xì văng nước bọt lên mặt anh. Kì thật tôi hẳn có thể nhịn xuống, chẳng qua, gần đây thời tiết không tốt nên mũi tôi hơi mẫn cảm. Hơn nữa anh đột nhiên hôn tôi, tổng thể tôi đã chuẩn bị tâm lí nhưng vẫn bị anh dọa! Tóm lại, hắt xì kia, thật sự tôi không cố ý, anh phải tin tôi”

– “.....”. Duy Minh tựa hồ cũng phát giác ra chuyện gì, bí mật cậu ấy vĩnh viễn không nên biết, có thể đã lộ ra ngoài ánh sáng. “Lại đây, chúng ta nói cho rõ ràng!”

Cậu lắc đầu, bảo trì khoảng cách an toàn

– “Cậu sớm biết tôi thích cậu?”. Duy Minh tức giận đến hết to

– “Anh rõ ràng như vậy, ai lại không biết?”. Trời lạnh đắp chăn cho cậu, trời nóng bật quạt cho cậu, không cho cậu mang nữ nhân về nhà, không cho cậu thân thiết quá mức với nữ nhân khác. Tình yêu là thế nào, từ khi tốt nghiệp cấp 1 cậu đã hiểu ra

Ánh mắt anh trai Duy Minh nhìn anh trai cậu, cùng ánh mắt Duy Minh nhìn cậu, giống nhau như đúc

Trong mắt, cuộn cuộn lốc dục vọng

Đột nhiên, Duy Minh một tay kéo cậu vào bồn tắm, nước trong bồn tràn ra ngoài. Duy Minh chế trụ cậu, điên cuồng mà hôn cậu, hẳn dọa cậu rồi, áp lực nhiều năm của nam nhân một khi không khống chế được, cho dù là thiên sứ cũng sẽ biến thành dã thú

Tay Duy Minh làm rất nhiều việc nhà, thô ráp hơn tay cậu nhiều, bàn tay kia thuận thế theo ngực cậu trượt xuống, dừng lại nơi quần bò của cậu, rồi mới kéo khóa quần xuống

Mọi thứ của cậu đều lộ ra, ngay cả quần con cũng không mặc

Khi bàn tay Duy Minh đi vào, chạm vào của cậu, hơi thở cậu đều như ngưng lại

Kết quả, không nghĩ nhiều, chỉ biết phản kích, cậu đá vào Duy Minh

Không phòng bị gì, thất lưng Duy Minh va vào vòi nước trong bồn tắm. Cậu trực tiếp phản ứng nên dùng sức rất mạnh, từ bồn tắm đứng lên, mặt mày Duy Minh rối rắm một khối

Cậu sưng sốt, vội vàng lại gần, “Anh không sao chứ?”

Khuôn mặt trắng bệch của Duy Minh vùi đầu vào gối, hai tay gắt gao ôm lấy thân mình, run rẩy

– “Thực xin lỗi”. Giọng nói nghẹn ngào

Cậu biết, Duy Minh đang khóc

Hắn thoát nhìn như thiên sứ kiên cường, kì thật lại rất yếu ớt

Ngoài phòng tắm truyền đến thanh âm, nữ nhân tiến vào, tóc đen nhưng như màn đêm buông thả xuống

– “Tiểu Tất, em đi về trước”

– “Di, không qua đêm ở đây sao?”. Cậu đứng lên, ý thức đũng quần mình bị giải khai, lại vội vàng kéo khóa lên

– “Không được, em thức thời”. Nữ nhân cười cười

– “Anh tiến em, bên ngoài mưa to gió lớn, em đi một mình làm anh lo lắng!”. Cậu vừa định bước ra khỏi bồn tắm, đã thấy nữ nhân lắc đầu

– “Anh nếu vẫn vương anh ta, thì nên ở lại bên cạnh anh ta; đừng đi theo em, khi tâm vẫn ở lại chỗ này. Yên tâm đi, em gọi lái xe đến đón”. Nữ nhân mỉm cười đi ra

Đến khi cửa nhà có âm thanh truyền đến, cậu mới đem ánh mắt quay lại trên người Duy Minh

– “Con người tôi thật bừa bãi”. Cậu nói, “Ai muốn cùng tôi một chỗ, tôi liền cùng người ta một chỗ. Tôi không giống anh, không nghĩ điều gì là thực sự, không biết cái gì là duy nhất. Cho nên tôi thấy, tôi không thực thích hợp với anh”

Cậu ngồi lại vào trong bồn tắm. Rất lâu sau, Duy Minh đều không nói gì. Nước đã lạnh, cậu dùng chân ngoắc ngoắc Duy Minh, nếu tắm nữa, da cậu sẽ nhăn nheo

– “Nếu tôi là nữ nhân, cậu sẽ không nói vậy”. Tình cảm vùi lấp nhiều năm hoàn toàn vỡ òa, Duy Minh vẫn sợ hãi sẽ đổi lấy ánh mắt chán ghét của cậu

– “Đừng nghĩ tôi nói cho có lệ, tôi nghĩ, cho dù anh cũng giống như nữ nhân”. Duy Minh rất tốt, là cậu e sợ mình không còn kịp. Duy Minh là người quan trọng nhất với cậu, nhưng, con thỏ không ăn có gần hang. Nếu ăn hết một lần, hạnh phúc sẽ được cậu dùng hết, vậy sau này ai sẽ nấu bữa sáng cho cậu ăn, ai sẽ gọi cậu rời giường đi học?

Cậu hất xì

Duy Minh lúc này mới đứng lên khỏi bồn tắm, “Đứng lên đi, coi chừng cảm mạo”

Duy Minh là như vậy, cho dù mình đau đến chết, vẫn quan tâm đến cậu

Cậu theo Duy Minh đi vào phòng hắn

Duy Minh băng bó tai cho cậu, miệng niệm: “Trở về thay đồ đi, sát trùng vết thương. Lỗ tai cậu vừa mới ngâm nước, nước vào rất dễ nhiễm trùng”

– “Không tức giận?”. Cậu hỏi

– “Ai rảnh giận dữ với cậu. Sau này nhớ kĩ, đừng mang nữ nhân về nhà nữa!”

– “Không dám!”

Hôm nay, thiếu chút nữa đã hù chết Duy Minh

Chính là, Duy Minh chạm vào làm một bên tai cậu nóng quá

Cậu xoay người rời đi, từng bước từng bước chân, để lại Duy Minh trong phòng

4. Chương 3

Bão mặc dù qua đi nhưng mưa vẫn còn, cậu không muốn ra ngoài, cho nên ở lại trong nhà. May mắn khi trở về Duy Minh tiện đường thuê vài đĩa phim, cậu mới không đến nỗi rất nhàm chán

Cậu ngồi phịch trên sofa xem phim, Duy Minh ở trong bếp nấu ăn

Đang lúc bọn họ đều chăm chú việc của mình, chuông cửa đột nhiên vang lên. Duy Minh tắt bếp đo mồi cửa, hần nghiêng đầu, kì quái hôm nay bão bùng sao lại có người ra ngoài

Hai nam nhân xông vào, cậu nhận ra một trong hai, là ông chủ gay bar, một người trung niên tên Tửu Bảo

Người, nổi giận đùng đùng, thấy Duy Minh liền nói: “Vì cái gì cậu luôn tránh mặt tôi? Hai lần hẹn, cậu đều giữa chừng bỏ rơi tôi!”

Nam nhân thực tức giận, Duy Minh giống như đang gặp nạn

– “Anh tại sao lại dẫn hần đến đây?”

– “Không có biện pháp, hần nói nếu không tìm được cậu, sẽ phóng hỏa đốt quán của tôi. Cậu cũng biết quán bar kia là tâm huyết của tôi, tôi không thể mạo hiểm như vậy”. Tửu Bảo vẻ mặt xin lỗi

– “Phương Hiểu Tất là người nào?”. Nam nhân hỏi lớn

Duy Minh chỉ cậu đang trên sofa, cậu nâng mắt, phát tay chào: “Hải!”

– “Hần?”. Nam nhân nhìn cậu một cái, nhìn Duy Minh khó tin: “Chính là hần? Như thế nào có thể? Hần cũng không phải gay!”

Tửu Bảo đi đến ngồi bên cạnh cậu, với sự tình này thực sự rất khó xử

– “Hần như thế nào lại nhìn ra tôi không phải gay?”. Cậu mang nghi vấn đi hỏi Tửu Bảo

– “Gay nhìn gay, tự nhiên sẽ biết được! Rất đơn giản, liếc mắt một cái cũng có thể phán đoán”

Gay đến gay đi, cảm giác tựa như một câu nói cửa miệng

– “Duy Minh như thế nào lại bỏ rơi hần a?”

– “Còn không phải là vì cậu!”. Tửu Bảo trả lời, ngồi xuống xem phim cùng cậu, cũng không quan tâm Duy Minh và nam nhân kia rốt cuộc sẽ giải quyết như thế nào, lí do của Duy Minh lúc nào cũng chỉ có một, khó tránh khỏi có người sẽ không vừa ý

– “Tôi làm gì?”. Cậu lại dính vào vòng lẩn quẩn của bọn họ

– “Nam nhân kia tìm Duy Minh hai lần. Hôm trước một lần ở gay bar, nhưng bởi vì cậu đột nhiên đến nên Duy Minh liền cầm chìa khóa lái xe đưa cậu về. Hôm qua là lần thứ hai, cùng địa điểm, nam nhân kia ở quán huyên náo tụi bụi, tôi liền đi tìm Duy Minh. Chính là Duy Minh tới cũng chưa nói được hai câu đã nghe bão đổ bộ, lập tức chạy về cùng cậu”. Tửu Bảo thở dài

– “Nam nhân kia thích Duy Minh a?”

– “Không phải thích, là yêu. Cậu không nhìn thấy bộ dáng mất hết lí trí của hấn sao, nếu không ai để ý, hấn có thể thực sự sẽ phóng hỏa đốt quán của tôi”

– “Rất xúc động, với một học sinh trung học như tôi mà nói, thực sự là một tấm gương không tốt!”. Cậu tán phịch cùng Tửu Bảo, cũng không để ý tới Duy Minh cùng nam nhân kia đến tột cùng là đang làm gì

– “Bộ phim này rất hay, tôi rất thích nhân vật tiểu nam hài kia, mới 12 tuổi lại muốn thay đổi thế giới này”

Bên tai thỉnh thoảng có tiếng nam nhân ồn ào, hại cậu không thể nào chuyên tâm

– “A, bộ phim này khi chiếu rạp tôi có xem qua, nhân vật chính diễn không tồi, chính là cuối phim cậu ta lại thất bại”. Tửu Bảo nói

– “Di, chết sao?”. Cậu không thích xem bi kịch

Không biết vì sao, nam nhân đang nói chuyện cùng Duy Minh lại đột nhiên như nổi điên, chạy đến xô pha nắm áo cậu, hung tợn trừng mắt nhìn cậu

– “Tôi cảnh cáo cậu, lập tức rời Duy Minh. Cậu ấy là người của tôi, tôi nhất định sẽ có ngày giữ cậu ấy trong tay”

Cậu có chút vô tội, “Lão huynh, không được người khác yêu, cũng xem như đã yêu đi? Tình yêu là song phương, anh không cố gắng làm Duy Minh yêu anh, uy hiếp tôi có rầm rức dụng a?”

Nam nhân bóp cổ cậu rất đau, còn làm cậu không xem phim được

– “Trong lòng cậu ấy đều là xú tiểu tử người, làm sao ta có chỗ? Ta cũng nghe qua chuyện của người, chỉ biết ăn cơm bờ cơm bụi, thay nữ nhân như thay áo, người không xứng với người tốt như Duy Minh!”

Nam nhân nhăm vào cậu la hét, cũng nghe được hấn đang tức giận. Ăn cơm bờ cơm bụi cái gì? Cho dù cậu có cùng cô gái nào đi ra ngoài, cũng không ăn ở ngoài, Duy Minh quản rất nghiêm ngặt sức khỏe của cậu, cho dù có đi chơi, cậu cũng phải ăn xong cơm Duy Minh nấu mới được đi. Hay nói giỡn, cư nhiên dám nói cậu như vậy

Cậu nắm chặt nắm tay, một nắm đấm từ tay trái đi ra, nào biết nắm tay vừa mới chạm đến mặt nam nhân, hấn đã ngã xuống đất

Cậu có chút kinh ngạc, nghĩ mình thực sự lợi hại như vậy, chỉ dựa vào một quyền đã có thể đánh ngã người

Nhưng nghiêng mặt nhìn, mới phát hiện Duy Minh đang thở phì phò, kinh ngạc nhìn nắm tay của mình

Úc, mặt trời mọc đằng Tây sao?

Duy Minh cư nhiên đánh người!

– “Anh rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần? Người tôi yêu chỉ có Tiểu Tắt, anh dám đánh cậu ấy, muốn chết sao?”

– “Đừng tức giận đừng tức giận!”. Vẫn là lần đầu thấy Duy Minh như thế này, hấn bưng mặt nhìn Duy Minh

– “Di? Cậu sớm biết rõ cậu ta thích cậu sao?”. Tửu Bảo thấy cậu không có phản ứng gì lớn, liền hỏi

– “Hôm qua mới biết”. Cậu tiếp tục nói dối

– “Tôi mặc kệ như thế nào, tóm lại tôi không thể quên cậu”. Nam nhân rống với Duy Minh

– “Tôi không có hứng thú với anh”. Duy Minh nói thật

– “Tiểu tử kia sẽ không yêu cậu, hấn chỉ yêu nữ nhân. Mà cậu, không bao giờ có khả năng biến thành nữ nhân!”

– “Điểm ấy tôi sớm biết, không cần anh nhắc nhở”

– “Tửu Bảo, mang bằng hữu của anh đi đi! Tâm tình Duy Minh không được tốt”. Đêm qua Duy Minh đã gặp chuyện, người bị tổn thương vì tình yêu tâm tình thay đổi rất nhanh, không thể phán đoán được

Nam nhân bị thương được Tửu Bảo mang đi, cậu đóng cửa lại, Duy Minh cúi đầu, ủ rũ ngồi trên xô pha

– “Thực xin lỗi, tôi không nghĩ hẳn sẽ đến đây làm loạn”

– “Đừng áy náy”. Cậu ngồi bên cạnh Duy Minh, theo bản năng, vẫn là bảo trì chút khoảng cách với Duy Minh. “Xem phim đi”

Duy Minh quay đầu nhìn cậu, trong đôi mắt kia là sắc thái không biết nên làm thế nào cho phải

Cậu liếc mắt nhìn Duy Minh một cái

Không khí giữa hai người trong lúc đó, đột nhiên có điểm u ám, có chút căng thẳng

Cậu biết Duy Minh nghĩ gì, Duy Minh muốn tìm lại vài thứ trên người cậu, vài thứ hiện tại cậu không trả lại được

– “Nếu tôi là nữ nhân như hẳn nói, cậu sẽ yêu tôi sao?”. Duy Minh hỏi

– “Sẽ không!”. Cậu trực tiếp thành thật nói ra suy nghĩ của mình

– “Tôi muốn vĩnh viễn cùng cậu một chỗ”

Lời nói rõ ràng này thoát tiên có chút đáng thương, lòng tham trong cậu dễ dàng bị lung lay, nhưng, nam nhân sao có thể nói yêu liền yêu?

– “Nếu anh là nữ nhân, lại đáng yêu giống như Tiểu Trữ lớp bên cạnh, nói không chừng tôi sẽ yêu anh. Chính là, hiện tại anh là nam nhân, hơn nữa, còn muốn thương tôi, cho nên, tôi có chút khó chấp nhận”

– “Tôi.... Tôi không có”. Duy Minh đỏ bừng mặt

– “Không có?”. Cậu lăm bằm, cậu rất hiểu sinh vật đơn bào này, muốn làm gì đều viết rõ trên mặt

– “.....”. Duy Minh trầm ngâm một trận, lại cúi đầu, “.....Có..... một chút.....”

– “Cho nên, chúng ta tạm thời bảo trì tình trạng này không phải tốt lắm sao? Chuyện sau này, để sau này nói!”. Duy Minh rất quần bách, làm tai cậu lần thứ hai nóng lên. Biết một người thích mình, hơn nữa lại là người dễ nhìn thế này, tuy rằng tâm tình có điểm kì quái, nhưng vẫn cảm thấy rất tự mãn

Việc này có nghĩa, giá trị thị trường của cậu không tồi

Nhưng, cậu vẫn không thể tưởng tượng chính mình một ngày kia sẽ bị Duy Minh tha lên giường, làm lung tung gì đó. Là, đây là vấn đề tôn nghiêm của nam nhân

Cậu, thậm chí đem người ta làm thế nào, tuyệt đối không được, để người khác đem cậu làm như thế ấy

Ánh mắt của Duy Minh, làm tai cậu nóng quá

Đột nhiên, ngón tay Duy Minh khê vuốt vành tai cậu. Làm cậu hoảng sợ. Cảm giác mát mẻ truyền đến, cậu giống như nghe tiếng lửa chạm vào khối băng: tim nhói lên

– “Tai cậu rất đỏ!”

– “Không có việc gì”. Cậu nghiêng tai, dịch người trên sofa

– “Nhiễm trùng”. Duy Minh nói rõ

– “Gì?”

– “Có thể hôm qua bị vô nước, nhiễm trùng!”

Mới nghĩ định nói cho Duy Minh, tai nóng như vậy không phải do nhiễm trùng, nhưng dừng lại một chút, vẫn là nuốt lời trở lại

– “Tôi đi lấy thuốc cho cậu”. Duy Minh xoay người rời đi

Cậu nhìn theo bóng dáng Duy Minh, ngồi phịch trên sofa

Người cậu thích chỉ có hai loại, chị gái xinh đẹp, cùng em gái xinh đẹp

Tạm thời, cũng không có loại thứ ba, nam nhân

Chính là nếu, có ngoại lệ, Duy Minh, cậu miễn cưỡng có thể chấp nhận ngoại lệ kia

Có lẽ, đợi đến khi Duy Minh 40 tuổi còn chưa tìm được một nửa của mình, cậu sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn

Nhưng, không phải hiện tại

Bằng không, cậu sẽ rất tưởng niệm tiếng meo meo nũng nịu của nữ nhân.....

Bộ phim mau đến hồi kết, đúng như Tử Bảo nói, nhân vật chính thực sự đã chết

Duy Minh vào phòng lấy ra một hộp thuốc mỡ màu vàng, chạm vào tai cậu, thoa thuốc

Trời chuyển tối, mọi người đều thấp đèn. Xa xa có ngọn đèn xe, có ngọn đèn nhà khác, như đang thương khóc nam hài chết đi

Cậu nghĩ, nếu cậu có khờ dại như nhân vật trong phim, cũng sẽ không ai nhớ cậu đâu! Thế giới này, nhiều người như thế, hơn nữa mỗi ngày đều có người chết. Trí nhớ con người thực nông cạn, sau một quá trình, những điều không vui sẽ quên hết

Ngày anh trai cậu về trời, anh trai Duy Minh khóc một ngày. Anh trai của Duy Minh là thợ nhiếp ảnh, sau khi anh mất, hẳn mang tất cả những bức ảnh chụp vì anh trai mình giao cho Duy Minh

Tình yêu nhập liệm, người còn cũng không sống được

Nam nhân bị mất đi tình yêu, đến nay, vẫn giống như một cái xác không hồn

Chỉ có từng quá yêu, mới luyến tiếc không quên đối phương!

- Nếu tôi chết, anh sẽ thế nào?”. Cho dù thời gian qua bao lâu, Duy Minh nhất định cũng sẽ, nhớ rõ cậu
 - “Không nghĩ đến vấn đề này”. Duy Minh cẩn thận bôi thuốc cho cậu, động tác mềm nhẹ làm cậu nổi da gà khắp người
 - “Phải chết thì tôi sẽ chết trước, vì tôi lớn tuổi hơn cậu”. Duy Minh hỏi lại: “Vậy nếu tôi chết, cậu sẽ thế nào?”
 - “Đại khái là đi theo anh!”. Là phản ứng bản năng
 - “Đi?”. Duy Minh giống như nghe được đáp án bất khả tư nghị, mở to mắt
 - “Không ai nấu cơm cho tôi ăn, không bao lâu sẽ chết đói”
 - “Khiếp!”. Duy Minh lắc lắc đầu, “Nguyên lai tôi quan trọng với cậu như vậy!”
 - “Đúng vậy!”. Hai mắt nhìn thẳng TV, cậu thực sự không thể xem được bi kịch. Tận mắt thấy một người chết trước mắt, là một sự kiện tàn nhẫn. Hôm qua còn tươi cười, lập tức không còn, vừa mới còn nghe được giọng nói, đột nhiên biến mất
- Nghĩ ra loại kịch bản này để lấy nước mắt người khác, thực sự có chút thiếu đạo đức
- “Tiểu Tất!”. Duy Minh lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn cậu
- Duy Minh có thể thấy cậu đột nhiên lại trào ra đau thương, cũng không tin cậu có đủ năng lực để thoát khỏi nó
- “Để làm chi?”. Tinh thần đôi khi sa sút là điều khó tránh khỏi, dù sao vài thứ kia cậu thực sự từng bị mất đi. Nhưng cậu không phải thường hay giữ lại để nhớ, cậu không thích tưởng niệm
 - “Nhìn anh!”. Duy Minh quay đầu cậu lại đây
 - “Rất đau da!”. Bộ phim còn vài giây nữa là hết, Duy Minh cũng không để cậu xem hoàn
 - “Nếu em thích, anh sẽ cả đời nấu cơm cho em ăn!”

Cậu có chút không rõ ý tứ trong lời Duy Minh, “Anh sẽ không dùng ba bữa cơm, mà cầu hôn tôi đi!”

– “Em đừng để ý chuyện anh thích em, anh chỉ muốn chúng ta giống như trước kia, thoải mái lạc lạc sống”
– “Nhưng anh chính là thích tôi a!”. Ánh mắt Duy Minh, nụ cười Duy Minh, bàn tay Duy Minh, sợi tóc Duy Minh, mỗi tế nào đều mang theo tin tức như vậy. Cậu không thể bỏ qua, không thể không cần

– “Anh....”. Duy Minh tạm dừng

– “Em không được, đi thích người khác?”. Khi nói ra những lời này, Duy Minh chăm chú nhìn cậu, ánh mắt của Duy Minh, làm cậu đột nhiên cảm thấy mình thực tàn nhẫn

Duy Minh lẳng lặng bôi xong thuốc

Trầm mặc một trận, cậu mới chuẩn bị mở miệng, Duy Minh đã nói

– “..... Vậy em cũng không được..... thích anh..... trước.....”

Phải thật nhiều dũng khí, mới nói ra được những lời này. Duy Minh không chịu thoái nhượng, thật làm tâm thần cậu nhận nhận một chút

Vì cái gì, Duy Minh lại dùng ánh mắt tổn thương này nhìn cậu?

Giống như, bị cậu khi dễ rất thảm

Ý niệm của cậu lại bắt đầu lắc lư, cũng sắp, giữ không được thành trì

– “Anh sẽ không rời bỏ em như những người khác.... Chỉ cần em nguyện ý.... Anh có thể vĩnh viễn ở bên cạnh em.... Khi em hạnh phúc.... anh sẽ hạnh phúc cùng em.... Khi em đau khổ..... anh sẽ đau khổ cùng em.....”. Duy Minh nói thật chậm, muốn thử phản ứng của cậu, quan sát vẻ mặt của cậu

Cậu lâm vào trầm mặc, không muốn quay đầu nhìn Duy Minh, nhưng Duy Minh lại xoay đầu cậu lại đây

– “Đừng náo loạn!”. Cậu thực sự rất dễ mềm lòng

– “Chỉ cần thử một lần, thử một lần. Nếu không được, anh sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa”

– “Thử như thế nào, tôi không có cảm giác với nam nhân?”. Với nữ nhân cậu còn có nhục dục, nam nhân, thực không thiết tha gì

– “Để anh hôn em”

– “Gì?”

– “Một cái hôn thôi mà, nhiều lắm sao? Một chiếc hôn thực đơn thuần mà thôi!”. Duy Minh cũng có chút bản an

Cậu như gặp nạn. Cậu cũng không tin tưởng cái gì mà nụ hôn tinh khiết tinh khiết, với những việc này, từ khi tốt nghiệp tiểu học, cậu cũng đã biết qua rồi. Một chiếc hôn có rất nhiều uy lực, đêm qua cậu đã biết như vậy

Bị kéo vào bồn tắm, trình tiết cũng thiếu chút nữa không giữ được, Duy Minh cấm dục lâu ngày, phát cuồng như dã thú

Cho nên cho dù, biết chính mình tuyệt không thể đáp ứng, hấn, vẫn là, muốn đánh cược một phen

Cậu nếu bị dao động, Duy Minh sẽ không từ bỏ. Nói không chừng nếu trải qua đống vỡ, Duy Minh sẽ dời mục tiêu đi tìm người khác, như vậy bọn họ có lẽ có thể khôi phục quan hệ vững vàng trước kia

Cậu thực sự chịu đủ những việc Duy Minh làm, không bao giờ.... giấu diếm ánh mắt cực nóng. Cậu không muốn thường xuyên nhìn ánh mắt ấy của Duy Minh

Sẽ chệch đường ray!

– “Hảo, liền hôn một cái!”. Thừa dịp Duy Minh còn chưa phản ứng kịp, cậu đã áp môi mình đến. Môi Duy Minh vẫn khô khốc, chạm vào cảm còn có chút râu, cậu đem đầu lưỡi vói vào liếm Duy Minh một chút, sau đó lập tức rời đi

Mặt Duy Minh có chút hồng, mà cậu còn ra vẻ trấn định nhún nhún vai, vẻ mặt như không có gì thú vị, “Như vậy anh vừa lòng chưa?”

Biểu tình trên mặt cậu như đang nói: tôi không có cảm giác gì với anh, anh từ bỏ đi

Duy Minh gật gật đầu, thần sắc thất vọng biểu lộ rõ ràng

Cậu giang hai tay, ôm lấy Duy Minh: “Đừng bao giờ bảo tôi làm thêm gì nữa, đây là là giới hạn lớn nhất”. Trong lòng cậu, Duy Minh là người nhà, là người không thể thay thế, là người quan trọng nhất

Đầu Duy Minh khẽ cúi trên vai cậu

– “Thực xin lỗi, mấy ngày nay đã làm cậu lo lắng. Về sau sẽ không”. Trong giọng nói cô đơn của Duy Minh, có loại giác ngộ đã hiểu rõ

Cách lớp y phục, cảm nhận nhịp tim của nhau

Cửa cậu đánh trống reo hò, của Duy Minh vừng vàng chậm rãi, tai lại nóng như bị đốt

Chẳng qua, Duy Minh lại tiếp tục ôm cậu, hơn nữa một chút ý tứ muốn buông tay cũng không có

Cậu không thể đẩy Duy Minh ra, bởi vì với Duy Minh đó có thể là một kích thích, sẽ thương tâm

Nhưng là, ôm Duy Minh hồi lâu.....

Cậu đã muốn nói.....

Ôm nam nhân thực sự.....

Ai!

Cứng quá!

Không có báo động trước, kì thi đã đến

Cậu lấy sách ngồi trên hành lang, tiếng Anh một chữ độc nhất bay đầy trời

Thời gian có bão kia, cậu cùng Duy Minh tình tự đều loạn thất bát tao. Vì thế, không ai nghĩ ngoài tình yêu, còn có trường học, mà trong trường học lại nuôi một con mãnh thú, tên là thi cuối kì

Tiếng Anh từng chữ bay lên, bên cạnh đều là cấu trúc câu xoay quanh, đầu cậu đã nặng đến không chống đỡ nổi

Duy Minh đã quên nhắc cậu ôn bài, bởi vì không khí mờ ám vừa mới biến mất, cậu lại vì muốn giảm bớt xấu hổ mà chạy ra ngoài, bất tri bất giác, kì thi đã đến rồi

Lần này thực sự loạn

Bị Duy Minh làm thế nào cũng chưa loạn như bây giờ

Bạn học nộp xong bài thi, tốp năm tốp ba tiêu sái đi ra ngoài

– “Cậu thế nào lại nộp bài nhanh như vậy?”

– “Không viết gì đương nhiên sẽ nhanh”. Cậu ủ rũ, lật lật sách giáo khoa. Nhưng chữ trong sách lại là tiếng nước ngoài, có xem, chính là xem không hiểu

– “Đừng nhìn, đọc nữa cũng vô dụng, cậu chuẩn bị lưu ban đi!”. Vài người kéo cậu đi vào WC

– “Này, cho cậu”. Thuốc lá đã đốt xong, giao cho cậu

Cậu thở dài, hút thuốc, “WC thực thối, không có nơi khác tốt hơn sao?”

– “Chính là thối mới tốt, yên vị sẽ không bị ai phát hiện”

– “Là cậu nghĩ sẽ không bị phát hiện đi! Hút thuốc thì đến nơi có gió lớn, đứng thuận theo hướng gió, mới có thể bay mất mùi thuốc”. Cậu hút vài hơi, cũng nuốt vào mùi tanh tươi của WC, thiếu chút nữa nôn ra, “Sân thượng đâu? Lên sân thượng đi!”

– “Sân thượng có người lớp 11 chiếm, cậu đừng suy nghĩ”

– “Please, trường học cũng không phải nhà bọn họ”. Cậu đứng lên, quăng đầu lọc xuống đất, trực tiếp đi lên sân thượng

Quả nhiên, sân thượng đích xác bị một đám lớp 11 chiếm cứ. Bảy tám người vây quanh, hút thuốc, ăn vặt, hi hi ha ha cười. Khi có người ngoài đi lên, liền im lặng

Cậu cũng không để ý nhiều, vài người đi đến một hướng khác, ngồi xuống nền xi măng coi như sạch sẽ

– “Còn bao lâu mới hết giờ thi?”. Lớp 11 tầm mắt hơi liếc về nơi cậu, cậu chỉ nhìn rồi nhàm chán dời mắt

– “Nửa giờ”

– “Lâu như vậy?”

– “Ngày cuối cùng, thi xong là nghỉ hè”. Người hút thuốc bên cạnh, phả khói trên mặt cậu

– “Đừng nháo, muốn hại tôi về nhà bị ăn mắng sao?”. Duy Minh rất nhạy cảm với mùi thuốc là, loại người không hút thuốc này, luôn đặt biệt chán ghét mùi thuốc

Nhưng cậu càng nói, những người đó lại càng cố ý. Có người còn thổi khói thuốc vào tai cậu

– “Mẹ nó, cậu tên đùa dai này”. Tai cậu là nơi siêu cấp nhạy cảm, ai cũng không được động vào. Hướng người kia cho một quyền, bị né được. Cậu có chút buồn bực, tai lại nóng lên

– “Oa, cậu thực dám, cứ nhiên xỏ lỗ tai, không sợ bị phạt sao?”. Bọn họ phát hiện vành tai từ trước đến nay luôn có tóc mai che, mang một đôi hoa tai

– “Nếu được một mỹ nữ rất được mua một đôi hoa tai hình hộp, lấy biểu tình sắp khóc ra ép cậu mang, cậu có mang hay không?”. Cậu nói

– “Đương nhiên, vô luận nàng muốn tôi mang ở đâu, tôi sẽ mang cho nàng xem”

– “Ít nói, cậu có biết gần đây có trào lưu đeo khuyên ở đâu không?”. Người bên cạnh cười to một tiếng, “Là nơi này da! Đau muốn chết!”. Người kia chỉ vào đùi quần mình

– “Thật hay giả?!”. Chính là bên cạnh cậu, mọi người đều mở to mắt

– “Các cậu là một đàn tiểu tử ngây thơ, thực sự giống hoa trong nhà kính a!”. Người kia cười ha ha

Âm thành vui đùa âm ĩ của bọn họ làm lớp 11 ghé mắt, “Uy, các người phun nhỏ một chút!”

Phun? Cảm giác dường như là một từ hình dung việc đại tiện

Cậu nhìn theo hướng lớp 11 đang nhìn, vốn định xem bọn họ rốt cuộc vì sao kiêu ngạo, không nghĩ tới, tầm mắt lại lạc ở một bóng dáng trên lan can đằng xa

Cậu sửng sốt sửng sốt

Đó là điều thường tồn tại trong suy nghĩ, làm cậu không thể dời mắt

Đột nhiên, khi cậu tự phát giác ra, chính mình đã đi qua đám lớp 11, đến gần tấm lưng kia

– “Cậu là ai?”. Cậu hỏi

Người kia đang ngồi trên lan can xoay người lại, hé ra khuôn mặt thập phần dễ nhìn, đang hút thuốc

Trong nháy mắt như vậy, cậu thực sự rất muốn thoát hết quần áo người trước mắt, nhìn xem người này có phải hay không giống như hình ảnh luôn lưu lại trong đầu cậu

Người kia dùng ánh mắt kì quái theo dõi cậu, quay nghiêng đầu, đôi mắt rất sáng trên gương mặt trung tính, ánh mắt khẽ nhếch lên một tia thanh thuần mỉa hoặc, không giống nam nhân

– “Mạnh Thuần An”

Nghe người này nói tên

Sau đó, đến khi hết kì thi, gương mặt và bóng dáng Mạnh Thuần An, đều lạc trong lòng cậu

Cậu không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, sự tồn tại này, là không thể quên được

Về sau, cứ vậy mà đến

5. Chương 4

Không khí xôn xao, khi trời vào tháng 7

Đợt nắng nóng lần thứ hai bùng xuống, mang đi mát mẻ

Trên đường nhựa, từng đợt khí nóng uốn éo vặn vẹo biến hình bay lên

Cậu cần một luồng khí lạnh

Buổi chiều thời tiết vẫn nóng, cho dù nằm trên sàn nhà, mồ hôi vẫn túa ra đầy trán. Quạt điện bị hỏng, trong phòng không còn gì. Duy Minh bước qua người cậu, tay cầm một xấp bài thi cuối kì, đi vào phòng chấm bài

Cậu nằm ở nơi này thật lâu, nhưng Duy Minh vẫn vội vàng, không chú ý đến cậu

– “Mua máy lạnh được không?”. Tầm mắt cậu di động theo Duy Minh, sau đó mồ hôi cũng nhỏ giọt xuống sàn, lại một mùa hè như vậy, cậu sẽ nhanh chết vì mất nước

– “Tôi không có tiền”. Duy Minh nói sự thật. Một phần tiền lương để nuôi sống hai người, đã có chút quá sức. Còn những chi phí điện nước và nhiều thứ, hẳn đã rút hết tiền trong ngân hàng tiêu sạch

Nhìn Duy Minh trong chốc lát, cậu chết tâm thu hồi tầm mắt. Trời nóng đến phát điên, chocolate đặt trên bàn đều mềm nhũn nằm úp sấp úp sấp, sắp chảy ra ngoài bao bì. Cậu nghĩ, nội tạng của mình nhất định cũng giống những thanh chocolata này, rồi tỉnh rồi mù trong cơ thể

Dùng toàn bộ khí lực, cậu đi vào bếp, mở tủ lạnh đút đầu vào. Nội tạng không quan trọng, nhưng đầu bị hỏng là một vấn đề lớn. Cửa Duy Minh rất tốt, đỡ đại học năm đầu, sau đó đi làm công chức, có công việc ổn định, cũng không sợ hiện tại sẽ thất nghiệp. Cho nên đầu óc rất quan trọng, cậu phải giữ gìn thật tốt

Thở dài một hơi thỏa mãn, cậu cơ hồ nhét cả nửa thân trên vào tủ lạnh, không nhúc nhích, giống như thần lẩn bị thôi miên, hai mắt vô thần

Qua vài giờ, Duy Minh từ trong phòng đi ra, thấy cậu như vậy, cười khổ ngồi xổm bên cậu

– “Anh không nóng sao....”. Ngay cả khí lực nói chuyện cậu cũng không có. Không phải trước kia thời tiết không nóng như vậy sao? Đường như cái này là hiệu ứng nhà kính, trong lớp học có dạy một lần, nói sẽ làm địa cầu nóng lên, băng ở hai cực sẽ tan ra, mực nước biển dâng lên

Cậu hy vọng kiếp sau nếu đầu thai, có thể làm một con chim cánh cụt ở Nam Cực, có thiên nhiên như tủ lạnh. Bằng không thì gấu Bắc Cực cũng được, ít nhất cũng không phải phơi mình dưới thái dương nắng nóng, đến sắp ngất đi

Bất quá, nếu cuối cùng, Nam Cực Bắc Cực cũng nóng, thì làm sao bây giờ?

– “Lòng tĩnh tự nhiên lạnh!”. Duy Minh trả lời

– “Đó là lời thầy giáo dùng để dạy học sinh thôi!”. Nhất là giáo viên Văn, càng hay nói những lời này

– “Tôi không cảm thấy nóng”

- “Bởi vì nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn tôi”. Trán Duy Minh không thấy giọt mồ hôi nào, quần áo da thịt cũng khô ráo. Không giống cậu, mồ hôi ra thật nhiều
- “Đi tắm nước lạnh đi, sẽ thoải mái”
- “Tôi đều tắm ba lần một ngày”. Cậu hữu khí vô lực
- “Vậy làm sao bây giờ?”. Duy Minh cũng không có cách nào khác. Cuối cùng, mở cửa tủ lạnh, quạt chút sương rơi trên người cậu
- “Mát không?”
- “Còn kém một chút”

Vài phút tiếp theo, chỉ thấy Duy Minh quạt thật nhanh, có chút sương rơi. Ngón tay đều đỏ, vẫn là không dừng động tác

- “Mấy giờ rồi?”. Duy Minh càng đối tốt với cậu, áy náy trong cậu sẽ không hưởng ứng mà trào ra. Nghĩ thâm, rằng không thể tiếp tục như vậy, cậu phải tạm thời đi ra ngoài

Duy Minh nhìn đồng hồ, “Ba giờ gần bốn giờ”

- “Tốt lắm!”. Cậu chạy vào phòng tắm rửa mặt, sau đó lại đi ra. “Quán của Tửu Bảo 4 giờ mở cửa, tôi đến nơi đó tìm khí lạnh”

Sắc mặt Duy Minh có chút khó coi, “Cậu còn chưa thành niên, không được vào quán rượu cho người trưởng thành”

- “Chúng ta cùng đi tốt lắm, anh lái xe chở tôi, tôi đỡ phải đạp xe đến nhũn chân ra”

Duy Minh trầm mặc

Cậu đương nhiên hiểu Duy Minh vẫn là không thể từ bỏ cậu, tuy rằng gần đây không có hành động xằng bậy gì, cặp mắt phóng điện cũng thu liễm không ít, nhưng chính cậu đều cảm giác được, tâm Duy Minh còn theo trên người cậu

Nhiều nhất, chính là trở lại tình huống tường an vô sự như trước mà thôi. Có lẽ, cậu nên cố gắng tìm giúp Duy Minh một đối tượng, dời đi tâm tình của Duy Minh với cậu

- “Quên đi, cậu tự đi thôi!”. Duy Minh về phòng tiếp tục chấm bài
- “Quán của Tửu Bảo đều là gay, yên tâm đi, tôi không có hứng thú với gay”. Cậu để lại một lời cam đoan, xuống lầu liền cười xe đạp đi ra ngoài

Trên đường, xe máy gào thét vượt qua cậu, cậu nhìn chiếc xe đạp rách nát của mình, lắc lắc đầu. Duy Minh không có tiền, vậy cậu đi làm thêm đi! Dù sao hiện tại đang nghỉ hè cũng không có việc gì làm, hai tháng không làm gì cũng lãng phí. Siêu thị tiện lợi gần nhà hình như đang tuyển người, tiết kiệm đủ tiền, cậu sẽ mua một máy điều hòa, đổi một chiếc xe đạp, mùa hè đỡ phải thấm như thị trường chứng khoán hiện giờ

Đạp xe suốt nửa giờ, cũng sắp đến quán của Tửu Bảo, bầu trời đột nhiên vang một tiếng sấm. Cậu dừng xe ở đèn xanh đèn đỏ, mưa rơi trên mặt cậu

Người đi xe máy bên cạnh than thở: “Lại mưa!”

Nhiều người đang dừng ở đèn xanh đèn đỏ đều lấy áo mưa mặc vào, cậu không làm vậy, chỉ còn một đoạn đường mà thôi, khẳng định sẽ không ướt như chuột lột

Sau đó, trời xanh đột nhiên biến sắc, cơn mưa mặc danh kì diệu bùm bùm rơi xuống. Có người tránh không kịp, trở thành ướt sũng

Thời tiết điển hình ngày hè, sau buổi trưa sẽ có mưa rào và giông

Cậu cúi thấp đầu trong mưa, quán của Tửu Bảo ở ngay trước mắt. Ông trời có thể thấy cậu gần đây chưa đủ thâm, cho nên mới đùa giỡn cậu như vậy

Trong mưa, không khí trở lạnh, cơn nóng mùa hè biến mất không bóng dáng, cậu cũng ướt đầm toàn thân. Quần bò dính nước trở nên rất nặng, cậu cố tình tiêu sái đạp xe trong mưa, làm như chính mình thực có tình thơ ý họa, thưởng thức khách hàng trong quán cà phê ven đường, từ khung cửa thủy tinh phóng mắt nhìn ra

Dừng xe trước cửa quán, cậu cởi áo vắt nước, mặc vào đi vào quán của Tử Bảo

Đèn trong quán mờ nhạt, Tử Bảo ở quầy bar pha chế rượu, khí lạnh rất nhiều, vì thế, rằng cậu bắt đầu va vào nhau

- “Bên ngoài mưa sao?”
- “Bằng không trên người tôi là cái gì?”
- “Nếu cậu không nói, tôi nghĩ đó là mồ hôi”

Mặt cậu nhăn thành một đoàn, “Câu đùa của anh thật khó cười”

Tử Bảo ha ha hai tiếng. “Cậu không có việc gì lại đến đây làm chi, không phát hiện ngoài cửa dán tấm bảng, cấm người dưới 18 tuổi sao?”

- “Tôi nghĩ tấm bảng đó chỉ để trang trí”. Cậu ngồi bên quầy bar, móng ẩm ướt rất khó chịu

Không có người làm máy điều hòa trong quán kêu ong ong, phòng nhỏ duy nhất bên trong truyền đến tiếng gọi, Tử Bảo đặt hai chén rượu đã pha chế xong lên khay, giống như đã nghe được

- “Bên trong có ai sao?”. Cậu hỏi
- “Khách”. Tử Bảo đẩy khay đến trước mặt cậu. “Giúp tôi với, mang vào bên trong đi”
- “Nhân viên của quán đâu?”
- “Kết hôn, nghỉ việc”
- “Kết hôn? Kết hôn thì làm sao lại nghỉ việc, lão công buộc cô ta ở nhà làm bà nội trợ sao?”
- “Không, hấn sợ lão bà phát hiện mình là đồng tính”. Ông chủ rửa li, bộ dạng tập mãi đã thành thói quen
- “Như thế nào lại chạy đi kết hôn với nữ nhân, không phải thích nam nhân sao?”. Thực ra cậu có chút kinh ngạc
- “Có vài người không chịu được áp lực, sẽ không thừa nhận mình là đồng tính. Kết hôn, sinh con, người đau khổ nhất vẫn là nữ nhân!”

Âm thanh trong phòng càng lúc càng lớn, cậu hàn huyên thêm vài câu với Tử Bảo, liền vội vàng đi vào trong

Cửa mở ra, một màn khói bụi bay vào mặt cậu, cậu nhanh nhẹn né, may mắn không dính mùi khói thuốc

Cảnh tượng trong phòng thực hỗn loạn, vài thiếu niên không khác cậu đang đề một người nam, cậu chỉ cần liếc mắt cũng biết bọn họ đang làm chuyện yêu đương

- “Các vị tiên sinh, hiếp *** hiện tại là trọng tội, hình phạt rất nặng”. Mang một li rượu đưa đến cho thiếu niên, “Làm phiền không chế cảm xúc của mình, đừng động dục ở nơi công cộng được không?”
- “Liên quan rắm gì người!”. Vài người vùng nắm tay vào cậu

Cậu cản vài cái, đem cốc nện lên đầu đám người kia, làm cho đối phương đầu rơi máu chảy. Nhưng không thấy ai có ý định dừng lại, lúc này cậu mới nói: “Bảo cảnh sát a, cục cảnh sát gần nhất ở đối diện ngân hàng bên cạnh, có nghĩ là đánh cược xem mất bao lâu cảnh sát mới đến a? Tuy rằng cảnh sát Đài Loan nổi tiếng chậm chạp, nhưng là, khoảng cách chưa đến 200 mét này, chưa đến 10 phút đi”

Kết quả, đám người kia hai mặt nhìn nhau một lát, lập tức tông cửa xông ra, giải tán

Thiếu niên nằm trên sofa không buồn chỉnh quần áo, hai tay che mắt, cậu chỉ liếc nhìn, liền đóng cửa lại, “Không sao, nghỉ ngơi một chút đi!”

Bên ngoài, Tử Bảo vẫn rửa li như không có việc gì, nhưng càng không có việc gì, cậu lại càng cảm giác có vấn đề, “Anh sớm biết bọn họ làm gì bên trong đi!”

Tử Bảo gật gật đầu

– “Nếu tôi vào chậm một bước, sẽ có một vụ cường ***!”

– “Cậu ta tự làm tự chịu!”

– “Người kia, nói vậy rất thân quen anh”. Tử Bảo lần này rót cho cậu một li rượu trái cây, đại khái xem như phí chạy bàn đi! Cậu nhấp một ngụm, độ cồn không tính là cao, chỉ như bia

Sau đó, người trong phòng đi ra, cũng không có biểu tình gì, ngồi bên cạnh cậu

– “Như thế nào là cậu?”. Cậu vừa rồi không phát hiện, nguyên lai là học trưởng cùng trường, Mạnh Thuần An

Thuần An mặc quần ca rô hồng, áo trắng, có đội một chiếc nón đáng yêu. Thoạt nhìn giống như một em gái xinh đẹp, trang bị còn có khuôn mặt búp bê thanh thuần của hắn, đi ngoài đường, quả thực là dẫn người. Ách..... dẫn gay phạm tội

Đời sống không thiếu nơi gặp lại, nhưng nếu gặp nhau trong gay bar, không khỏi có chút quá trùng hợp

Nghe nói, 10% dân số thế giới là đồng tính, có thể hay không, cậu đều gặp qua 10% này? Người bên cậu, trừ bỏ đám đồng bạn bè cúp học hút thuốc, cơ hồ từng quen biết, tất cả đều là gay. Có lẽ, khai giảng năm học sau cậu phải hỏi đám bạn học, có phải hay không, bọn họ thích nam nhân

Nếu không phải ở trong quán bar của Tử Bảo gặp Mạnh Thuần An, cậu đúng thật không biết, nguyên lai số lượng cư dân che dấu mình đồng tính nhiều như vậy

– “Chưa gặp qua người nào vô tâm vô phế như anh”. Thuần An đoạt li rượu của cậu, uống hết

– “Uy, của tôi!”

– “Không sao, tôi rót cho cậu li khác”. Tử Bảo lấy li khác cho cậu

Chẳng qua li rượu mới pha kia có chút nhạt, cậu mới uống một ngụm, liền không nói nên lời

Cậu nghe Tử Bảo nói: “Cậu dẫn người đến làm loạn trong quán của tôi còn dám hợp lí hợp tình như vậy”

– “Ai bảo anh không để ý tôi”

– “Trong quán không đủ người, bắt quá tôi rất bận, làm sao có thời gian đến Mỹ Quốc cùng cậu”. Tử Bảo vẫn vững vàng rửa li, chẳng qua, động tác lau rửa giống nhau, dường như vĩnh viễn rửa cũng không sạch sẽ

Thuần An đột nhiên chuyển mũi tên sang cậu: “Phương Hiểu Tất, cậu không phải thích tôi sao?”

Cậu đang uống rượu, quay đầu như không thể tin, hỏi hắn: “Tôi cho cậu loại ảo giác này sao?”

– “Cậu không thích tôi?”

– “Hắn là phải nói tôi không thích nam nhân”

– “Cậu không thích tôi, vậy sao ngày đó trên sân thượng lại nhìn tôi đắm đắm?”

– “Bởi vì cậu giống nữ nhân”. Cậu không nói chuyện tình đêm đó cho Thuần An. Nhất định sẽ bị cười, cậu có một loại lệch lạc với thiên sứ

– “Cho nên cậu động tâm với tôi?”

– “Không có”. Cậu đương nhiên phủ nhận

– “Kia, cậu xem tôi là nữ nhân thì tốt rồi!”. Thuần An tươi cười tà tà, “Dù sao hai tháng nghỉ hè cũng nhàm chán, kết giao với tôi đi!”

– “Không cần”. Cậu từ chối một ngụm, “Cậu là nam, tôi không hôn môi với nam nhân”

– “Chính là cậu nói khuôn mặt tôi giống nữ nhân a!”. Thuần An tiến lại gần cậu, làm gương mặt xinh đẹp như thiên sứ dừng trong mắt cậu, “Cậu chẳng lẽ không chút hứng thú nào với tôi sao?”

Cậu trầm ngâm một chút. Thuần An có bề ngoài thanh thuần, quả thực là tên đã lừa gạt xã hội đại chúng từ nhỏ. Cậu có chút dao động, nhưng hơn phân nửa là bóng dáng Thuần An làm cậu mất đi những rung động lần đầu tiên thấy hắn

Cảm giác giống nhau như đúc, lần đầu tiên thấy Thuần An vào ngày cuối kì thi, cậu nhớ cơn bão đen năm ấy, thiếu niên thiên sứ lỏa thể

– “Tôi không có hứng thú với cậu, trừ khi cậu cởi hết quần áo trên người ra”. Có lẽ như vậy cậu mới xác định được, Thuần An rốt cuộc có phải là thiên sứ luôn khắc sâu trong tâm trí cậu hay không

– “Ai nha, cậu thể nào lại xảo quyết như vậy!”. Thuần An có chút ngoài ý muốn, nhưng cười, tay đặt lên vai cậu, “Chính là tôi thích mọi việc tiến triển theo trình tự, như vậy đi, cho tôi hôn trước một cái, cậu thấy thế nào?”

– “Không cần, tôi nói tôi không thích nam nhân”

– “Cậu đúng là mâu thuẫn, muốn cởi quần áo của tôi nhưng không cho tôi hôn, miệng tôi thối sao?”. Thuần An cái gì cũng không quản, sức nặng cả người đè lên cậu, môi tiến lại gần cậu. Cậu né đi nên mất trọng tâm, không cẩn thận, ôm Thuần An, ngã khỏi ghế xoay tròn bên quầy bar

Thắt lưng trực tiếp đánh vào mặt đất cứng rắn, cậu đau đến thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng. Răng Thuần An cũng cắn được môi cậu, máu trên môi chảy ra, dọc theo má rơi xuống sàn nhà

Ở trong ngực cậu, Thuần An biết mình đã phạm chuyện gì, có chút áy náy đứng lên, thuận thể muốn kéo cậu dậy

Nhưng trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện một bóng người, Thuần An lùi hai bước, rời khỏi tầm mắt cậu

– “Hải!”. Cậu cười khỏ, lên tiếng chào hỏi

Duy Minh từ trên cao nhìn xuống cậu, vẻ mặt là, có chút ghen tị, có chút tức giận, lại, cực kì kìm nén

– “Sao anh lại tới đây?”. Nói chuyện làm động vết thương trên miệng, cậu đau đến nhanh chóng khép miệng lại. Bất quá may mắn không cắn phải đầu lưỡi, nếu không, Duy Minh càng cuống hơn

Duy Minh đến chỗ Tử Bảo cầm khăn mặt lau vết máu cho cậu, sau đó giúp đỡ cậu đứng lên

– “Bởi vì trời mưa, cậu lại không mang áo mưa. Tôi đoán cậu bị mắc mưa, nên mang một bộ quần áo sạch lại đây”. Tay Duy Minh cầm một túi nhựa to

Cậu vươn tay định nhận lấy, không ngờ Duy Minh lại nắm bàn tay đang vươn ra của cậu

– “Làm gì?”. Cậu buồn bực

– “Về nhà!”. Duy Minh kéo cậu, quay người muốn rời đi

– “Anh không phải vội mang quần áo đến cho tôi thay sao? Hiện tại tôi lạnh vô cùng, có thể để tôi thay quần áo trước không?”

– “Không được!”

Xem ra, chuyện vừa rồi đã kích thích Duy Minh. Cậu nhìn về phía Tử Bảo, Tử Bảo chỉ nói:

– “Bảo trọng!”

Thuần An đứng một bên, vui sướng bật cười thấy người gặp họa

Kì thật

Toàn bộ sự kiện, cậu hoàn toàn vô tội

– “Cậu một mực gạt tôi phải không?”

Duy Minh kéo cậu ra ngoài quán bar, màn mưa xám xịt không ngừng trút xuống, tiếng mưa rơi cơ hồ át giọng nói của Duy Minh, cậu phí công phu dựng thẳng tai nghe, nhưng câu tiếp theo lại bay đến hăm trong tai cậu

– “Cậu rút cuộc muốn gạt tôi đến khi nào?”

Cậu nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng chất vấn của Duy Minh, chính mình cũng nóng nảy lên, “Anh trước kia không phải thế này, thần kinh”

– “Bởi vì trước kia tôi không biết cậu hôn môi cùng nam nhân, cũng không biết cậu sớm đã hiểu được tôi yêu cậu”. Trời mưa rất lớn, bọn họ đứng ngoài hiên tiếp tục to tiếng. Từng chiếc xe gào thét chạy qua, hất tung tóe nước trên đường

– “Tại sao anh không chịu từ bỏ hi vọng? Anh là gay thì nên đi tìm gay, để làm chi lại hướng về tôi?”. Cậu không khách khí gào thét với Duy Minh. Độc quyền của tuổi trẻ là khí thịnh, đối mặt Duy Minh, cậu nhận đã quá nhiều. Phải thích ai, nên thích ai, cậu không cần người khác can thiệp

Vì cái gì Duy Minh nói một câu yêu cậu, cậu phải chịu trách nhiệm với đoạn tình cảm đó?

Cậu sẽ không thật lòng, sẽ không thật lòng với bất kì người nào. Tình yêu toàn tâm toàn ý thật đáng sợ, những thứ duy nhất, ngày nào đó nếu mất đi, muốn nhìn lại cũng không được

Như anh trai đã mất của cậu, như anh trai của Duy Minh. Hạnh phúc dùng hết, khoái hoạt cạn kiệt, liền cái gì cũng không còn ý nghĩa. Bảo trì quan hệ hiện tại không tốt hơn sao? Bọn họ có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, không cần quá nhiều ràng buộc, không cần quá nhiều khúc mắc, cậu chỉ cần bình thản, cậu không cần tình yêu

– “Anh yêu em”. Nhưng, Duy Minh vẫn kiên trì. Trước kia đã đáp ứng nước giếng không phạm nước sông, chỉ vì nguyên nhân khách quan này mà hoàn toàn ném ra sau đầu

– “Nhĩ hảo phiền!”. Cậu ghét nghe vậy. Loại sự tình này, nam nhân và nam nhân, sẽ không có kết quả

– “Anh yêu em”

Cậu không muốn để ý, xoay người rời đi, Duy Minh lại ôm cậu

– “Buông tay! Anh muốn tôi nói gì, tôi không thương anh, tôi không thương anh, tôi không thương anh.... Tôi vĩnh viễn sẽ không thương anh...”. Không khống chế được, môi cậu đang run rẩy, vẻ mặt bi thương của Duy Minh như bị cậu cầm dao đâm vào ngực

Một bàn tay vung đến, là phần nô trách cứ của Duy Minh

Cậu ngưng thở

Thấy, nước mắt Duy Minh rơi xuống

Tình yêu, chính là bộ dáng này. Yêu một người không yêu mình, nhất định, sẽ bị người ta không ngừng thương tổn

Cậu tổn thương Duy Minh, một người cậu vô cùng thương

Duy Minh đi ra ngoài mái hiên, cái gì cũng không nói, yên lặng nhét xe đạp của cậu vào cốp xe. Mưa càng ngày càng lớn, xối xuống Duy Minh không mang ô

Chẳng qua chỉ muốn tận hưởng chút khí lạnh, không nghĩ, lại thành như thế này

Mạnh Thuần An tiêu sái bước ra, hần nghiêng đầu như không muốn sống hỏi: “Không phải chứ, hai người cư nhiên cãi nhau? Tình cảm hai người từ trước đến giờ tốt lắm a! Là vì tôi sao? Vì tôi mới cãi nhau sao?”

– “Người câm miệng!”. Tình hình đã đủ căng thẳng, cậu không muốn Thuần An làm rối thêm

– “Kì thật, tôi lúc này đều cảm giác cậu có điểm thích anh ấy, tại sao không thừa nhận?”. Thuần An liếc nhìn Duy Minh một cái. Đứng dưới trời mưa, thật khổ a!

Thuần An lại nói: “Gay không phải là người sao? Thích chính là thích, tại sao không thừa nhận?”. Khoảng cách đủ xa, âm thanh vừa đủ lọt tai, Thuần An khẳng định Duy Minh sẽ không nghe được đoạn hội thoại này

– “Tôi và anh ta không phải chuyện như cậu nghĩ”

– “Vậy thì là chuyện gì? Nói cậu kết giao với tôi cậu không chịu, nếu cậu cùng tôi một chỗ, nói không chừng ấy sẽ đánh mất ý định giữ cậu trong tay”

– “Cậu không hiểu anh ta, anh ta cho dù nói phải chết tâm, cũng chỉ được ngày một ngày hai. Đến khi thái độ cậu lơ lửng, sẽ thừa dịp, lại chứng nào tật nấy. Rất khó làm vậy!”. Cậu vừa lắc đầu vừa gãi đầu, nếu cứ tiếp tục như vậy, đầu óc sẽ nhanh hỏng mất

– “Nếu không để cho anh ấy thương, nếu không rời xa anh ấy. Cậu lúc này cũng không tự giải thoát được mình, thái độ rất ám muội. Anh ấy đương nhiên nghĩ mình còn cơ hội, đương nhiên nghĩ có thể cùng cậu một chỗ”. Thuần An có chút buồn cười, “Nghe nói cậu là một tay đối phó với nữ nhân, gặp gỡ nam nhân, như thế nào, lại biến thành ngu ngốc a?”

– “Duy Minh này không giống với nữ nhân”. Nếu giống, vậy thì tốt rồi. Hợp thì lên giường, không hợp thì chia tay

– “Yêu liền yêu, nói nhiều như vậy, cậu rốt cuộc lo sợ chuyện gì?”

Nghĩ nghĩ, cậu lại thở dài. Nguyên nhân rất nhiều, nhưng lại liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân

Nhưng thấy cậu và Thuần An nói chuyện với nhau, Duy Minh chần chờ một chút, lập tức tiến lại

Duy Minh dừng trước mặt cậu, có chút không biết phải mở miệng như thế nào, nhất thời nửa khắc sau mới nói: “Về nhà đi, về nhà thay quần áo”

Duy Minh giấu tay sau lưng

Kì thật, Duy Minh cũng không làm cậu bị thương. Bàn tay kia chỉ đau vài giây lúc đầu, Duy Minh tuy rằng tức giận..., nhưng không ra tay nặng. Hai má hiện không còn cảm giác gì, nhưng cậu cảm thấy, mình rất xứng đáng bị đánh

– “Quần áo lát nữa thay cũng được”. Cậu nghĩ, nên giải thích với Duy Minh thế nào

Duy Minh kéo cậu, sắc mặt có chút áy náy, “Cậu sẽ cảm mạo”

Đồng thời, Thuần An cũng kéo cậu lại.

– “Làm gì?”. Cậu hỏi

– “Không suy nghĩ cùng tôi một chỗ sao?!”. Thuần An mỉm cười, cố tình ngậy thơ hỏi

Cậu vươn tay, vò rối tóc Thuần An, không trả lời

– “Đi thôi!”. Duy Minh gạt tay Thuần An, ghen tuông vẫn nồng hậu như cũ, người nghe được mũi lại có chút toan

Hai người bọn họ ngược lưng ngồi vào xe, Duy Minh nỏ máy, bật cần gạt nước mưa, làm cho tầm nhìn bên ngoài rõ ràng hơn

Cậu nghĩ nên mở miệng giải thích thế nào

– “Thực xin lỗi, vừa rồi đánh cậu!”. Duy Minh mở miệng trước

– “Tôi không sao”. Người sai là cậu mới đúng!

– “Về sau sẽ không”

Cậu trầm mặc. Rõ ràng Duy Minh dễ dàng nói ra ba chữ thực xin lỗi như vậy, như thế nào cậu cố gắng nửa ngày cũng không phun ra được một chữ. Ai, nhất định nhân phẩm cậu có vấn đề. Đích xác, là tên tội phạm

– “Buổi tối muốn ăn gì?”. Duy Minh vừa lái xe vừa hỏi

– “Lẩu chua cay”

– “Lẩu chua cay?”. Duy Minh nghĩ nghĩ, “Kia thật tốn tiền”

– “Quên đi, xem như tôi chưa nói gì”. Tâm tình có chút uất ức, Duy Minh vẫn đối với cậu như vậy, cậu thật không biết phải đối mặt với Duy Minh như thế nào. Nếu Duy Minh từ chối bữa tối này, nói không chừng cậu sẽ sống khá giả chút

Cậu thực sự muốn hô to: đau lòng đi, đánh tôi thêm vài quyền đi, đem tôi bỏ ngoài xe đi, xua đuổi mặc cảm tội lỗi của tôi đi!

Chính là, Duy Minh lại nói: “Vậy được rồi, tối nay đi ăn lẩu chua cay”

Trời ạ, Duy Minh tại sao lại tốt với cậu như vậy? Cậu nghiêng đầu tựa vào kính xe, vô lực

– “Không cần đợi tối, bây giờ tôi muốn ăn”. Tùy hứng rõ ràng tâm tình tốt lắm, cậu thì thào đòi hỏi

– “Bây giờ? Trên người cậu còn nước, sẽ cảm mạo!”. Duy Minh cũng không nhìn lại mình xem, quần áo trên người cũng toàn là nước

– “Tôi muốn đi ăn lẩu chua cay, cho bớt lạnh. Anh không muốn thì quên đi, tôi biết làm thầy giáo cũng không nhiều tiền. Tôi luôn tiêu tiền của anh, mà anh nuôi tôi cũng tốn rất nhiều tiền”. Như vậy, Duy Minh đại khái sẽ tức giận, một ngụm từ chối, trực tiếp mang cậu về nhà đi!

Kết quả, sự tình cũng không như cậu dự liệu

Duy Minh đưa cậu đến một nhà hàng lẩu chua cay nổi tiếng trong khu trung tâm, hai người ướm dẫm tiêu sái đi vào. Cậu nảy sinh ác độc gọi hai đĩa thịt bò, hai đĩa cừu nướng, hai đĩa thịt heo, đồ ăn gì mắc tiền, phung phí đều gọi rất nhiều

Duy Minh vẫn là không nói gì, nhận lệnh cậu tiêu xài như vậy

Sau đó cậu mới hiểu được, Duy Minh vẫn hối hận vì đã đánh mình, lẩu chua cay, là bồi thường cho mình. Duy Minh nghĩ nếu cậu ăn ngon, cậu sẽ vui vẻ; nào ai biết, cậu càng ăn càng lo lắng, trong lòng, lại càng khổ sở

Duy Minh quá tốt với cậu, làm cậu, cảm thấy quá nhiều áp lực

6. Chương 5

Ăn xong lẩu về đến nhà, Duy Minh mang quạt vào phòng, liền thúc giục cậu đi tắm nước ấm trước. Khi cậu tắm rửa xong, phát giác, Duy Minh đang nằm ngủ trên sofa

Cậu lay Duy Minh, mặt hần hơi đỏ

– “Làm sao vậy?”. Cậu cảm giác có chỗ không thích hợp

– “Không sao, chỉ hơi xây xẩm thôi”. Duy Minh vào phòng, tắm rửa thay quần áo, cuối cùng, mê man nằm trên giường

Cậu vào phòng Duy Minh dò xét một chút, sờ sờ trán hần, bỗng dưng thấy rất nóng, “Anh cảm rồi”. Cậu đắp chăn cho Duy Minh

Đại khái là buổi chiều mắc mưa đi, sau đó lại gặp khí lạnh, ai không bệnh cho được

– “Ngủ một chút thì tốt rồi”. Duy Minh nhắm mắt, mệt đến mở mắt không nổi

Cậu ở bên giường đợi trong chốc lát, phát giác có làm vậy cũng vô dụng. Cậu ra ngoài lục lọi tìm kiếm, thuốc cảm để nơi nào không biết. Duy Minh bị bệnh, cậu đột nhiên hoàn toàn không minh mẫn

Cuối cùng, cậu gọi điện thoại, vài giờ sau, trời đen thẫm, nữ nhân mang theo túi lớn túi nhỏ gì đó nhấn chuông cửa

Cậu mở cửa, có chút băn khoăn, “Ngoài em, anh không biết nên tìm ai”

Nữ nhân cười tao nhã, mang vài thứ linh tinh vào bếp. Nàng lấy nhiệt kế, nhẹ nhàng vào phòng Duy Minh, vài phút sau mới đi ra

– “37,8 độ, anh ta phát sốt”

– “Làm sao bây giờ, có nên đến bệnh viện khám không?”. Cậu chỉ có thể ngồi trên sô pha, nhìn nữ nhân đi qua đi lại, xử lý mọi chuyện

Nồi cơm điện, đang nấu một ít cháo nóng; thuốc, Duy Minh đã uống; sữa cùng một ít thức ăn nhẹ cho vào tủ lạnh; nàng, sắp xếp gọn gàng sắp xếp tất cả

Mà cậu, không làm gì, chỉ ngồi nhìn

– “Chừng ấy nhiệt độ thì không sao, ngày mai sẽ hết sốt. Em để thuốc trên bàn, anh nhớ rõ mỗi 4h cho anh ta uống một lần”. Giọng nói nữ nhân vĩnh viễn mềm mại như vậy. lòng nàng êm dịu như nước, làm cậu rất thích

– “Anh đưa em về”. Vội vàng, cậu nói như vậy

Nữ nhân lắc lắc đầu, đem nhiệt kế bỏ vào miệng cậu, nhiệt kế kêu ‘tích tích’ hai tiếng, “38,5 độ, anh còn sốt cao hơn anh ta, tai rất đỏ”

– “Không sao, anh rất khỏe, dù phát sốt cũng không sao”. Sức đề kháng cao, khả năng chịu đựng rất tốt, có thể gọi cậu là con gián, con gián đập hoài không chết

– “Chú ý thân thể một chút, nghỉ ngơi sớm đi! Bây giờ em có việc phải đi, lái xe đang đợi dưới lầu, em đi trước. Có việc gì thì gọi cho em, dù đang bận việc em cũng không tắt máy”. Nữ nhân sờ sờ má cậu, cười

– “Àn, có việc gì anh sẽ gọi cho em”. Cậu tiễn nữ nhân ra cửa

Trước khi đóng cửa, nữ nhân quay đầu lại, “Đúng rồi, tháng sau công ty điều em đến San Francisco công tác”. Nàng dừng lại, “Có thể đi ba năm mới về”

Cậu biết ý tứ của nàng, “San Francisco rất xa Đài Loan, hơn nữa cuộc sống ở Mỹ, anh không quen”

– “Anh chỉ cần gặt đầu hoặc lắc đầu, còn lại, em sẽ sắp xếp tất cả”. Sau đó nàng nói:

– “Em thực sự rất thích anh, muốn cùng anh sống ở đó. Nơi đó anh có thể nhận sự giáo dục tốt nhất, điều kiện cuộc sống tốt nhất, hết thấy, đều tốt hơn khi anh ở đây. Trừ khi anh nói, muốn một mình em rời đi, nếu không, em đều thăm nghĩ phải cùng anh một chỗ”

Cậu không lắc đầu không gặt đầu, “Duy Minh đang bệnh, chờ anh ấy khỏe lên, anh sẽ liên lạc với em đi!”

– “Vẫn là, anh yêu anh ta, nhiều hơn em?”

– “Anh không thương anh ấy”. Ít nhất, cậu cảm thấy vậy

– “Phải không?”. Nữ nhân cười cười, “Có lẽ mấy ngày nay, anh nên nghĩ kĩ lại, bản thân đến tột cùng là yêu ai, mà ai, mới là người yêu anh nhất?”

Đóng cửa, cậu quay lại sô pha

Mở TV, là bộ phim hoạt hình tiếng Trung về gia đình nhà thuốc, cậu chăm chú nhìn màn hình, nhưng hoàn toàn không biết bộ phim đang diễn gì

Cậu nhớ lời Thuần An từng nói: nếu không để anh ta thương, thì rời xa anh ta đi

Hiện tại, có cơ hội để rời xa. Chính là, rời Duy Minh, lại vẫn là đến với một nữ nhân khác, để nàng chiếu cố. Kì thật, cậu vẫn mong sớm tự lập. 16 tuổi, việc gì cũng muốn làm, nhưng đến yêu đương cũng làm không xong

Có phải, cùng ai một chỗ cũng giống nhau, đến cuối cùng, vẫn là chạy trốn, hành động bất lực này, không liên quan gì đến mình?

Nguyên lai, cậu không nghĩ, sẽ dựa dẫm vào ai

Duy Minh càng chăm sóc cậu cẩn thận, cậu càng có cảm giác mình vô dụng

Lúc lâu sau, Duy Minh từ trong phòng bước ra, nhìn quanh bốn phía, liền hỏi, “Ai đến sao?”

– “Bạn gái tôi. Nàng mang ít đồ ăn và thuốc cảm đến”. Bộ dạng Duy Minh rất ốm yếu. Cậu nếu không đòi đi ăn lẩu, Duy Minh sẽ không cảm mạo. Có chút tự trách, lòng cậu không thoải mái

– “Bên ngoài không phải còn mưa sao?”

– “Đã ngừng rồi”

– “Phải không?”. Duy Minh ngồi xuống bên cạnh cậu, có chút mệt mỏi, có chút ủ rũ

– “Anh không ngủ mà ra đây làm gì?”. Cậu sờ sờ trán Duy Minh, chưa hạ sốt

– “Tôi vừa mộng, mộng cậu đi rồi”. Yết hầu khô khốc, đến tiếng nói chuyện cũng khàn khàn. Duy Minh ướm ướm nhìn cậu, khuôn mặt như búp bê kia bằng hoàng, có bất an, một chút cũng không nhìn ra là nam nhân 26 tuổi

Duy Minh rất ưa nhìn, hơn nữa còn đẹp, nhìn nhìn, sẽ không cẩn thận mà ngã vào cặp mắt thâm thúy kia

– “Anh luôn nghĩ chuyện không xảy ra, ban ngày đều nghĩ nên đêm mới mơ. Không thoải mái thì vào ngủ tiếp đi, đừng ra ngoài này”. Cậu chột dạ dời mắt, lại nhìn vào bộ phim hoạt hình trên TV. Thật đáng sợ, làm sao có người có trực giác mãnh liệt như vậy

Duy Minh như am tâm một chút, thở ra một hơi dài ngã người vào sofa. Nhưng phát giác cậu xem kênh hoạt hình, lại nói, “Đều có tuổi, còn xem hoạt hình à!”

– “Anh quản tôi!”. Chương trình này đã xem từ rất lâu, thành thói quen rồi, bỏ không được

Từ phòng bếp có tiếng kêu phát ra, Duy Minh nghe được liền hỏi, “Trong nồi cơm nấu gì sao?”

– “Cháo hoa, ninh một chút, vừa vặn sáng mai anh có thể ăn”

– “Cậu nấu sao?”

– “Không, bạn gái tôi nấu”

Đến đây, Duy Minh đột nhiên ngừng nói, cũng học theo cậu dừng mắt trên TV. Trên màn hình chính là viên thuốc mẹ, thuốc con làm thuốc mẹ bực bội, thuốc mẹ biến thành quỷ Nhật Bản có sừng dài trên đầu, dọa thuốc con xuất hiện 3 vết mồ hôi đen trên trán *Nôm na là giống emoticon =.=||| này. Không thì trong Onion emoticon chính xác có biểu tình trên, mọi người có thể tham khảo*

Xem phim xem phim, mặt cậu cũng xuất hiện ba vết mồ hôi. Cậu quên Duy Minh từng nói rõ, không được mang nữ nhân về nhà, nữ nhân là điều Duy Minh cấm kị, rất cấm kị

– “Vậy sao?”. Duy Minh còn hỏi thêm một câu. Có lẽ vì hấn bệnh nên cũng không có khí lực la mắng người

Duy Minh mỗi khi tức giận rất đáng sợ, vô luận hấn nói gì, cậu cũng không dám phản bác một lời. Cậu chỉ sợ nói ra, lại sẽ làm Duy Minh tổn thương, cho nên, cứ vờ như câm điếc cũng tốt. Chính là, thực chưa thấy qua nam nhân nào có thể mãi trì hoãn ngu ngốc, thần kinh còn chậm chạp hơn cáp điện dưới đáy biển; đôi khi, nước mắt lại vô thanh vô tức chảy ra

Với ai cậu cũng có thể vờ ngu ngốc, chính là, lại không thể làm vậy với Duy Minh

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn, có lẽ, là tình huống này đây

Xem TV cùng cậu không bao lâu, mi mắt Duy Minh bắt đầu rũ xuống, cả người hướng về người cậu

– “Về phòng ngủ đi!”. Tựa vào nhau gần như vậy, cảm giác rất quái lạ

– “Không cần...”

Có lẽ, người sinh bệnh rất dễ yếu ớt, cũng dễ tùy hứng. Cậu khuyên bảo Duy Minh vài lần, đầu hấn vẫn tựa vào vai cậu như dính keo, làm sao cũng không tách ra

– “Đứng lên đi, rất nặng da!”. Cậu nhắc bả vai, nhẹ nhàng đẩy Duy Minh

– “Đừng động, đầu tôi đau quá. Để tôi nằm một chút thôi là tốt rồi”

Duy Minh như đang dùng chính sách năn nỉ, bất quá bộ dạng Duy Minh bây giờ rất thống khổ, một thân như sắp , rốt cuộc không thể đẩy hấn ra *Đại loại giống như kí hiệu OTZ của các bạn Nhật hay xài khi chat chit. Là bộ dạng ngã đập đầu xuống đất, mông chống lên trời~*

– “Được, vậy cho anh mượn nằm 5 phút”. Cậu tuy tự xưng là người ích kỉ, bất quá ngẫu nhiên cũng có ngoại lệ, vì Duy Minh, làm người tốt một chút cũng không sao

– “Mười phút”

– “Tay tôi sắp rớt ra rồi, 6 phút”

– “Hôm nay tôi mời cậu ăn lẩu chua cay, 9 phút”

– “Tôi không ép anh tiêu tiền, đừng quên anh tự nguyện, 7 phút”

– “Tôi....”

Duy Minh chuẩn bị mở miệng, cậu lại nói rõ, “Đừng cãi, 8 phút đi! Không được nhiều hơn!”. So đo nhiều như vậy, đợi lát nữa Duy Minh tức giận lên sẽ không tốt. Cậu còn nhớ rõ Duy Minh là thầy giáo, đầu óc nếu nóng đến hồng hóc, cậu sẽ không có cơm ăn

Có lẽ Duy Minh thấy vừa lòng, không tranh luận nữa, lẳng lặng cùng cậu xem TV

8 giờ, cậu chuyển kênh xem kịch giáo dục lòng yêu nước. Rõ ràng là kịch chính luận, giữa chừng lại mặc danh kì diệu thêm vào chút hài hước, cậu không ngừng cười to

Kết quả, cậu liên tục cười to đến 9 giờ

Vai vì cơn cuồng tiếu mà run rẩy, Duy Minh tựa vào cậu, dù có động cũng không nhúc nhích

Tiểu tử này, còn nói đau đầu. Lừa quỷ nga!

– “Duy Minh, vai của tôi sắp rớt ra rồi”. Không biết đã mấy lần 8 phút qua đi, vai cậu, cánh tay cậu đã sắp tê liệt không còn cảm giác

– “Úc...”. Duy Minh tựa hồ còn đang tùy hứng

– “Úc cái đầu anh, mau đứng lên đi!”

Duy Minh vẫn không nhúc nhích. Vài giây sau, mới gọi một tiếng: “Tiểu Tất....”

– “Để làm chi?”. Cậu thấy tính nhẫn nại của mình, phát huy tốt nhất vào hôm nay

– “Anh yêu em...”. Duy Minh có chút mơ hồ không rõ nói, “Anh yêu em....”

– “Ông trời của tôi ơi, xin anh rũ lòng thương đừng nói nữa được không?”. Ba từ này từ miệng Duy Minh, thực sự còn đáng sợ hơn sét giữa trời quang

– “Em dùng thuật dán miệng anh lại, anh sẽ không nói”. Ngữ khí Duy Minh vẫn hữu khí vô lực, ôn nhu mềm nhuyễn như vậy, “Anh yêu em... anh yêu em... Rất yêu....”

Cậu nghĩ, đầu óc Duy Minh vì sốt mà hồng rồi

– “Dán lại, anh muốn tôi dùng thuật gì để dán a?”. TV vẫn đang chiếu kịch, là vài lời lải nhải của nam diễn viên với nữ diễn viên, thủ đoạn duy nhất phong bế nữ diễn viên nhiều lời kia, là hôn. Úc, trời ạ, cái này càng đáng sợ hơn, cậu cũng không phải nhàn rồi quá mà muốn tìm chết, môi gặp môi, cả người Duy Minh đều phát sốt, lửa lại đổ thêm dầu, vạn nhất dục hỏa lan khắp người Duy Minh thì sao?

– “Tiểu Tất...”. Duy Minh lại ai oán

Rõ ràng, cậu cầm hộp khăn giấy trên bàn, kéo kéo kéo kéo kéo, mãnh liệt rút ra hơn 20 tờ giấy, gói thành một cuộn, nhét vào miệng Duy Minh

Kết quả, Duy Minh dùng ánh mắt hơi ướt át, vẻ mặt vô tội, nhìn cậu

Duy Minh như muốn nói: tại sao lại đối xử với anh như vậy, anh là người bệnh da!

– “Đừng phá, tôi muốn xem TV”. Thực đáng chết, bị Duy Minh nhìn như vậy, lòng cậu liền nhanh chóng đập không phanh. Nam nhân hơn 20 tuổi lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn, thực sự là bại hoại xã hội

Hại cậu tai thật nóng, thiếu chút nữa đã không được

Duy Minh là nam nhân da, làm sao có thể, cậu cuối cùng lại lưu lạc vào vòng tay Duy Minh, cùng hắn chơi trò hôn nhẹ?

Tuy đến chết cũng không thừa nhận, nhưng là, dù phòng bị thế nào cũng có chút dao động.....

Nguyên lai, tình yêu, từ trước đến nay đều mặc danh kì diệu xuất hiện, kẻ khác khó lòng phòng bị.....

Hơn mười giờ, cậu chặt một trái dưa, mình và Duy Minh chia nhau uống. Nghe người ta nói, làm vậy sẽ hạ sốt. Sau đó, cậu kéo Duy Minh vào phòng ngủ, đắp chăn cho hắn, bản thân lại chạy ra phòng khách xem TV

Duy Minh phát bệnh đều thay đổi cả người, hồ nháo giống như đứa trẻ. Tất nhiên, cậu cũng không khó chịu gì, đành phải miễn cưỡng chiều theo Duy Minh một chút

Xem TV đến 12 giờ, cậu mới quay về phòng mình

Mặt vẫn nóng hừng hực, đại loại là vì phát sốt đi!

Cậu bắt đầu có chút hoa mắt chóng mặt, nằm trên giường. Duy Minh cũng đang bệnh, cậu không nghĩ sẽ làm phiền hắn. Dù sao, sức đề kháng của cậu cũng cao, chút bệnh vặt này không chết được, nhắm mắt ngủ một giấc, hôm sau sẽ khỏe hơn!

Ôm ý nghĩ như vậy, cậu nhắm mắt muốn ngủ sớm. Nhưng, không biết vì sao, chính là càng ngày càng khó ngủ, trên giường trở qua trở lại cũng hơn 2h sáng, một bụng lấu chua cay ban chiều bắt đầu không an phận. Cậu bất đắc dĩ, muốn ngủ cũng không được. Nghĩ thầm, dù sao cũng mất ngủ, vậy, qua nhìn xem Duy Minh thế nào cũng được

Cậu rón ra rón rén vào phòng Duy Minh, hắn nằm nghiêng, có vẻ ngủ rất sâu

Cậu sờ sờ trán Duy Minh, đã hạ sốt

Lấy nhiệt kế tự đo nhiệt độ bản thân, 39 độ

Nhất định, là ông trời trừng phạt cậu, trừng phạt cậu quan hệ nam nữ phức tạp, gặp ai cũng yêu được

Tiếng ‘tích tích’ của nhiệt kế rất nhanh đã đánh thức Duy Minh, Duy Minh mở mắt thấy cậu ngồi xổm bên giường, miệng còn ngậm nhiệt kế, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lập tức hỏi: “Làm sao vậy? Không ngủ?”

Thứ gì đó trong dạ dày cậu đại khái không tiêu hóa được, thịt bò cùng thịt heo đều lạo xạo bên trong, làm cậu rất không thoải mái: “Tôi muốn ói”

– “Muốn ói thì vào toilet mà ói”. Duy Minh nhìn thần sắc cậu vẫn bình thường, đại khái hắn nghĩ cậu đang đùa

– “Ói không được”

– “Vậy lấy tay móc họng là được rồi”

– “Ghê tởm chết được”

– “Đừng ồn ào, trở về ngủ đi, đã khuya rồi a!”. Duy Minh xuống giường kéo cậu đi, không ngờ, vừa chạm vào cổ tay cậu, cả người đã kêu lên: “Ôi mẹ ơi, sao tay cậu nóng như vậy?”

– “Cho nên tôi mới nói tôi muốn ới”. Cậu vô lực úp sấp úp sấp trên giường, “Tôi phát sốt rồi”

Duy Minh kéo cậu lên giường, không để cậu tiếp tục ngồi xổm trên đất. Cậu nằm một lát vẫn thấy rất không thoải mái, vì thế đi vào toilet

Tay đặt trên tường, mặt đối diện bồn cầu, muốn ới nhưng không ới được, rất khó chịu. Bữa lẩu ban chiều tốn hai ba nghìn tệ, cậu ăn xong còn nghĩ đến đấy nời. Bây giờ ới ra toàn bộ, không phải rất lãng phí tiền sao?

– “Mở miệng ra”. Duy Minh đỡ cậu, ghé vào tai cậu nói nhỏ

Cảm giác, muốn ới cực độ, chân cậu đều nhanh nhuyển, may mắn còn có Duy Minh đỡ cậu

– “Mở miệng ra làm chi?”. Cơ thể nóng quá, bắt đầu choáng váng đầu. Cậu rất ít khi sinh bệnh, bây giờ dường như cũng giống bộ dạng Duy Minh lúc chạng vạng, yếu ớt bất lực

– “Ngoan, nghe lời anh”

Giọng nói Duy Minh mềm nhẹ, dỗ dành cậu. Sau đó, cậu mở miệng ra, ngón tay thon dài của Duy Minh tiến vào khoang miệng cậu

Tiếp theo, một tiếng quang quác rất lớn, cậu phun hai ngàn tệ vào bồn cầu

Dạ dày trống rỗng, nhẹ nhàng thở ra, cậu càng thêm yếu ớt

Tình cảm phải sâu đậm đến đâu, yêu thương đối phương đến đâu, mới có hành động sẵn sàng tử tử như vậy?

Cậu nhìn, Duy Minh xả nước bồn cầu, vệ sinh phòng tắm; sau đó, Duy Minh đưa cậu cốc nước sôi. Miệng Duy Minh không một câu oán hận, mặt Duy Minh không một tia chán ghét; hẳn chỉ là lo lắng vuốt trán cậu, thì thà thì thầm.... Tại sao lại sốt thành thế này.....

Sau đó, Duy Minh mang cậu đến giường. Đến giường Duy Minh

Nhiệt kế chỉ 39,2 độ. Duy Minh nhìn thấy lại khẩn trương, “Tại sao vẫn sốt như vậy? Tôi đưa cậu đến bệnh viện được không?”

Cậu lắc lắc đầu, “Ngủ một chút là ổn rồi”. Thân thể thực mệt mỏi, cậu không nghĩ sẽ để Duy Minh đưa mình đến bệnh viện, Duy Minh vừa mới khỏe hơn một chút, hẳn cần nghỉ ngơi. Người bệnh đều không có sức lực, chẳng may lái xe đâm thẳng vào cột điện, như vậy mất nhiều hơn được

– “Tôi lấy thuốc hạ sốt cho cậu uống trước tiên”. Duy Minh khẩn trương, lập tức chạy vào phòng khách, cầm gói thuốc trên bàn chạy vào, lúc chia thuốc lại chợt nhớ ra, “A, cậu đều ới hết, tôi nấu chút gì cho cậu ăn trước lót dạ nha?”

– “Tôi không muốn ăn, sẽ ới tiếp”

– “Vậy uống sữa được không?”

– “Không cần”. Tình trạng này, trừ nước sôi, còn lại tất cả thức ăn đều giống nhau, sẽ làm dạ dày cậu muốn nôn tiếp

Cuối cùng, cậu uống một ít nước, nhiệt độ vẫn tiếp tục cao, nhưng Duy Minh vẫn ở bên cậu

Ban đêm trán nóng cháy, cậu tỉnh ngủ tỉnh ngủ, khổ sở cực kì. Duy Minh ngủ bên cậu. Thân nhiệt Duy Minh đã hoàn toàn bình thường, cuối cùng, cậu đặt trán trên ngực Duy Minh, hi vọng hạ chút nhiệt

Tay Duy Minh hơi lạnh, khoát lên lưng cậu, tiếng quạt điện quay ong ong ồn ào, cùng tiếng tim đập vững vàng của Duy Minh; đầu cậu mờ mịt hỗn loạn, rõ ràng thống khổ không gì bằng, tại sao, bây giờ lại xuất hiện cảm giác an tâm đến vậy

– “.....Tiểu Tắt.....”

Duy Minh gọi cậu, nhưng cậu quá mệt mỏi, không muốn trả lời

Nhưng, bờ môi mềm mại tiến đến. Nhẹ nhàng, chiếc hôn như lông vũ

... Duy Minh thừa dịp người ta ngủ mà đánh lén, là hành vi mất đạo đức nga.... Đây không phải lần đầu tiên, anh thừa dịp tôi ngủ liền hôn tôi, còn nghĩ không ai biết...

Nhưng, hành vi mất đạo đức hơn, là đôi môi cậu vốn đang mím chặt lại hé mở

Đây là hành động rất mất đạo đức mất đạo đức, phản ứng của cậu làm Duy Minh kinh ngạc một chút, nhưng sau đó, cậu lại câu dẫn người phạm tội thành công

Có phải hay không con người ta lúc bệnh tật, sẽ thực cảm giác bất an; có phải hay không con người ta nghĩ khi bệnh mình có thể không sống lâu, sẽ muốn giữ lấy một người bên cạnh?

Bằng không tại sao cậu lại làm vậy, ôm Duy Minh; bằng không tại sao cậu lại làm vậy, đáp lại chiếc hôn này; bằng không tại sao cậu lại làm vậy, thừa nhận....

Có nam nhân, làm cậu rung động

Thừa nhận....

Đêm này, cậu gặp tình yêu

Trời dường như đã sáng rất lâu, cậu bị tiếng ngáy của mình đánh thức

Mở mắt ra, cảm thấy bài trí trong phòng có chút khác lạ, trần nhà màu xanh, còn có bức họa khu vườn yên tĩnh

Trong toilet truyền đến tiếng nước, cậu nhanh chóng nhắm mắt lại. Người trong phòng tắm đi ra, đến bên giường, thở dài

Âm thanh kia vừa ai oán, vừa bất đắc dĩ, sau đó, chui người vào chăn, nói câu:

– “Mông đau quá....”

Cậu khiếp sợ há to miệng, suýt nữa rơi cằm xuống đất

Mông đau quá?

Tại sao mông lại đau? Mông nở hoa mới đau phải không? Mông Duy Minh sao lại nở hoa? Là ai làm mông Duy Minh nở hoa?

Hôm qua, chuyện gì xảy ra?

Cậu tại sao lại nằm trên giường Duy Minh? Duy Minh tại sao lại ngủ bên cậu?! Cậu tại sao không nhớ chút gì? Không lẽ rượu vào loạn tính?

Không đúng, đêm qua cậu có uống rượu sao? Cậu có mua rượu về nhà sao?

Tối qua rốt cuộc cậu đã làm gì?

Nếu sẽ không phải... đã làm gì Duy Minh đi....

Trời ạ, tại sao mông Duy Minh lại đau?

7. Chương 6

Mùa hè, thực sự là một mùa rất không tốt

Thời tiết: oi bức; tâm tình: bức bối; quạt điện: vừa hỏng vài ngày trước; cửa WC: không được thân thiện tốt đẹp; máy giặt hết thời hạn bảo hành: liên tiếp đình công; ánh mắt Duy Minh: liên tục phóng điện; cuối cùng, tình yêu mang theo hương vị cấm kỵ, kết quả của những kháng cự không hiệu quả của cậu: mạnh mẽ buông xuôi

Kì thật, rảnh rồi đi tìm người yêu là chuyện bình thường, không cần thực sự yêu, không cần quá nhiều gánh nặng, vui đùa xong thì giải tán, bây giờ rất nhiều người nghĩ thế, cậu cũng vậy

Chính là, đối tượng bây giờ lại là người sớm chiều ở chúng, nhìn hần mạch máu cũng như trương phình lên, bị hần nhìn đến tai nóng đỏ, loại cảm giác này, sẽ không phải một tình yêu đơn giản bình thường

Hơn nữa, hơn nữa, hai người đều là nam nhân

Cậu ngồi trên sofa trong phòng khách xem TV. Sắc trời đã tối sẫm, dạ dày bị cảm mạo gây sức ép một ngày vẫn chưa thoải mái, Duy Minh ở trong bếp nấu cháo hoa

– “Ăn một chút đi!”. Duy Minh đưa cháo nóng đến trước mặt cậu

Cậu ăn hai bát, lại tiếp tục xem TV. Nghỉ hè không có việc gì làm, chỉ có thể ở nhà cả ngày. Ngày mai đến cùng lần cận tìm việc vặt đi, cậu không thể 24h một ngày đều gặp Duy Minh như vậy

– “Hạ sốt rồi sao?”. Duy Minh vươn tay sờ trán cậu

Cậu phản xạ muốn trốn, chìa bát cháo ra. Cũng không biết mình đang sợ gì, chỉ cảm thấy không khí bây giờ tò mò kì lạ. Duy Minh chưa nói gì, nhìn không ra hiện trạng, nhưng lòng cậu đang rất bối rối, rõ ràng đang nghĩ đêm qua có gì phát sinh không, nhưng vừa nhìn thấy Duy Minh tươi cười, lại không hỏi được gì

– “Em khẩn trương vậy làm gì, anh chỉ muốn xem trán em còn nóng không”. Duy Minh lập tức mang khăn ướt đến, cầm bát cháo, lau sạch vết cháo dính trên tay cậu

– “Anh..... Tối qua..... Không có việc gì đi.....”. Dò xét, cậu lại không đầu không đuôi hỏi, nhưng, đã dùng rất nhiều dũng khí mới hỏi được

– “Anh không sao, em xem hiện tại không phải anh rất khỏe sao?”. Duy Minh cẩn thận lau tay cậu, còn tưởng cậu hỏi chuyện cảm mạo

Cậu không dám hỏi lại, thật sự không dám. Lần đầu tiên từ khi ra khỏi bụng mẹ đến giờ, lần đầu tiên bị như thế này. Cũng biết, nếu hỏi rõ, nửa đời sau cậu đều không thoát thân. Chính là, cậu thực sự không muốn làm rùa rút cổ, không phải chỉ là phát sinh quan hệ với nam nhân thôi sao, có gì không dám thừa nhận?

– “Vậy..... Của anh..... Mông anh..... Đau đến lợi hại..... Là bởi vì sao.....”. Cậu nuốt nước bọt, khẩn trương đến giọng nói cũng phát run, “.....Là vì thế! Vì em sao?”

– “Nga, không sao, em đừng để tâm. Chuyện này qua hai ba lần thì không sao, lúc mới bắt đầu anh cũng có chút không quen thôi”. Duy Minh có chút xấu hổ vào phòng bếp xả khăn, vệ mặt bình tĩnh, nhìn không ra bất kì biểu tình kích động nào

Nhưng mà, sắc mặt cậu tại phòng khách lại “Bùm”— thanh âm đến động đất

Quả nhiên..... Quả nhiên thương.....

Cậu thống khổ như bị tập kích. Việc này thực sự giống như bước đi trên đường một chiều, rút cuộc không thể quay đầu

Trước kia rất ít khi sinh bệnh, lần trước sinh bệnh cũng chết nhanh như vậy, dường như là chuyện vừa xảy ra không lâu. Khi đó cậu cũng phát sốt, kết quả lại mơ mơ hồ hồ vào nhà một tỉ tỉ, nàng nói phải chăm sóc cậu, lại lột hết quần áo cậu, làm cậu dăng lần đầu tiên của mình trên giường nàng

Tại sao mỗi lần phát sốt, lại thành một lần phạm tội?

Chẳng qua lần này cậu không bị cưỡng, mà là cưỡng người ta.....

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, đáy gáy đáy lòng trầm mặc không dám khóc thét của cậu

Cậu nhắc máy, “Uy, tìm ai?”

Là Tửu Bảo gọi đến, hỏi cậu có hứng thú đến gay bar làm thêm không, hơn nữa còn đi làm ngay

– “Tốt, tốt!”. Cậu nhớ máy lạnh của mình, cậu nhớ xe đạp mới của mình, cậu muốn trốn khỏi bầu không khí xấu hổ trước mắt, chỉ phải tìm một nơi trốn đi, không đối mặt Duy Minh. Gác máy, cậu lập tức vọt vào phòng thay quần áo, cầm chìa khóa rời nhà

Duy Minh đang giặt khăn mặt: “Hôm qua là lần đầu tiên anh ăn lẩu chua cay, nghe người ta nói tiêu chảy kéo dài sẽ làm mờ mắt, anh còn nghĩ đó là chuyện bịa, không ngờ, cứ nhiên là sự thật”

Tiếng nước chảy hòa vào tiếng Duy Minh, cậu vội rời nhà, cầm chìa khóa đi mở cửa, không nghe rõ lời Duy Minh đang nói

– “Em ra ngoài một chút”. Đóng cửa, cậu bỏ chạy

– “Tiểu Tất.....”.

Duy Minh nghe tiếng sập cửa liền quay người nhìn, gọi cậu một tiếng, nhưng cậu không dừng lại

– “Đừng chơi muộn quá, nhớ về sớm một chút”

Sự tình đột nhiên phát sinh, cậu không thể ứng đối. Từ người thân chuyển sang vợ, là một điều khó khăn, không thể chấp nhận ngay. Đến nỗi bây giờ, cậu phát hiện mình cần chút thời gian, để chấp nhận mối quan hệ này

Trời còn chưa chuyển sáng, đã đến lúc vị thành niên dưới 18 tuổi không được ở lại quán bar, Tửu Bảo để cậu nghỉ ngơi. Lúc này cậu mới cười chiếc xe đạp rách nát của mình, men con đường vắng vẻ về nhà

Gần nhà có một cửa hàng tiện lợi 24h, cậu dừng xe mua một gói thuốc, lúc ra khỏi cửa hàng, tiếng chuông cửa leng keng lách cách vang lên, nhân viên nữ trong cửa hàng chào đón: “Chào mừng quý khách, thượng lộ bình an”. Giọng nói thực trong suốt, không quá cao, nghe rất thoải mái

Cậu thường đến cửa hàng tiện lợi này mua đồ, ca đêm, thường là một nam một nữ nhân viên trong coi cửa hàng, nhưng, gần đây nam sinh kia tốt nghiệp đại học về với ông bà, cả buổi tối, liên tục chỉ có một nữ sinh này

Cậu ở ngoài rút vài điếu thuốc, lại thấy quảng cáo tuyển nhân viên bên ngoài, lại đi vào

Nữ sinh kia thấy cậu liền hỏi: “Quý khách cần thêm gì sao?”

Nàng tóc dài, một bộ lưu loát làm việc, có lẽ nàng vẫn là người làm công, thoát nhìn sẽ thấy đây là người cầu thị

Cậu thích những cô gái độc lập tự chủ, thỉnh thoảng vẫn có thể làm ra bộ dáng chim nhỏ nép vào lòng. Nàng không phải sở thích của cậu, bất quá cũng cảm giác rất có hương vị

– “Tôi không thích cậu nhìn tôi chằm chằm”. Nàng mở miệng, vẻ mặt có chút khó chịu

Cậu cười cười, “Ngại quá, không cẩn thận xuất thần”

– “Có việc gì sao?”. Nàng chống tay lên quầy, nhìn số điện thoại khẩn cấp trong góc cửa hàng, “Khu phố này, mỗi 15 phút sẽ có một xe tuần tra, chúng tôi còn có hệ thống báo động, nếu cậu muốn cướp, tốt nhất nên xem lại sức mình một chút”

– “Cô không phải đã quên tôi đi, tôi sống gần đây, thường xuyên đến đây mua đồ”. Cậu cười khổ

Nàng cẩn thận quan sát, sau hai, ba giây mới hạ mi, “Là cậu a!”. Nàng nhớ rồi

– “Hiện tại còn thiếu nhân viên không?”. Cậu hỏi

– “Làm từ đêm đến 7h sáng, phải chịu khổ cực. Hiện tại tình hình kinh doanh không tốt, lương tạm thời 9 ngàn, toàn bộ không có tiền thưởng, nghỉ giờ sẽ bị trừ lương”. Nàng nói rất dễ nghe. Đại đa số nghe đến chữ ‘lương tạm thời’ đều rút lui có trật tự

– “Làm ca đêm mới có mức lương ấy?”. Chín ngàn, nghe như có chút tiền

– “Vì suy thoái kinh tế”

- “Không có tiền thưởng?”
- “Vì suy thái kinh tế”. Đáp án giống nhau
- “Tiền bảo hiểm lao động cũng không có”
- “Vì suy thoái kinh tế”
- “Còn phải chịu cực nhọc?”. Công việc này thật đúng rất khổ cực
- “Vì suy thoái kinh tế”. Nàng trả lời vẫn rất dễ dàng
- “Ông chủ có phải thua lỗ cổ phiếu không, vẫn là khó khăn, nên không có khả năng thuê nhân viên thứ hai?”
- “Cậu không có ý định làm việc này, không cần hỏi nhiều vậy, thực sự lãng phí nước bọt của tôi”

Cậu suy nghĩ một chút rồi quyết định, “Được rồi!”. Chịu khó chịu khổ, này cũng không là gì. Chính là gần đây nghe nói tỉ lệ thất nghiệp rất cao, không ngờ lại liên quan đến tiền lương. 5h chiều đến 12h đêm làm việc tại quán Tửu Bảo, bưng bê rượu. Giữa khuya đến 7h sáng làm việc tại cửa hàng tiện lợi. Trừ thời gian tắm rửa, cơm nước, đi lại, một ngày chỉ còn thời gian để ngủ

Nếu Duy Minh biết được, không biết hẳn có nghĩ cậu tìm cách trốn tránh hẳn? Hẳn là không thể nào, trước giờ Duy Minh không khôn khéo đến vậy

- “Khi nào bắt đầu làm việc?”
- “Lúc nào cũng được”. Cậu đến khu bán văn phòng phẩm, cầm một tờ khai lí lịch cá nhân đến quầy tính tiền
- “Cậu làm gì?”. Nàng nhìn chằm chằm tờ lí lịch
- “Điền vào bản kê khai lí lịch cá nhân a! Cô dù sao cũng chuyển đến cấp trên giúp tôi đi!”. Nàng cùng lắm hơn cậu tầm 2, 3 tuổi, bộ dáng này xem ra không phải cửa hàng trưởng, cho nên tất cả đều chiếu theo quy trình làm việc, không phải sao?
- “Không cần, bây giờ lập tức đi làm đi. Cậu ra ngoài quét dọn chút đi, làm xong lại vào đây, tôi chỉ cậu cách dùng máy thanh toán tiền tự động”
- “Bây giờ đi làm ngay? Cô là chủ ở đây sao?”
- “Đúng vậy. Cửa hàng trưởng đi nghỉ ở Hawaii, anh ấy không ở đây, tôi lớn nhất”. Nàng chỉ vào bảng hiệu cửa hàng trưởng trên túi áo trái. “Nhưng nếu hôm nay cậu không thể đi làm, quên đi”
- “Không, tôi có thể!”. Vì máy lạnh mới, vì xe đạp mới, vì tạm thời có thể bảo trì chút khoảng cách với Duy Minh, hiện tại dù phải làm việc đến chết, hơn nữa trên trán vẫn còn chút sốt, cậu vẫn là tiếp tục làm việc

Vì thế, từ nhỏ đến giờ luôn được bạn bè của anh trai che chở, lần đầu tiên cậu trải nghiệm câu nói kiếm tiền thật không dễ dàng

Cô gái lạnh lùng, vĩnh viễn không cười kiêm cửa hàng phó kia giao mọi việc cho cậu, hơn nữa vì không đủ người làm, cả một buổi tối, sắp xếp hàng hóa, làm trà điệp dẫn, cộng với việc lên lầu hai treo băng rôn quảng cáo giá bán sách ưu đãi. Đến 7h sáng nàng thả người, cậu bị tra tấn đến sắp tàn tật

7h30 sáng cậu về đến nhà, trong tay còn cầm theo công thức lược trứng trong nước trà *trà điệp dẫn là một món trứng truyền thống của Trung Quốc, mình nhớ họ lược trong nước trà và các loại gia vị khác, khi vớt ra vỏ trứng có màu nâu sẫm~;;*

Duy Minh đang ngủ sô pha bị tiếng mở cửa đánh thức, mắt lèm nhèm ngái ngủ, thấy cậu liền hỏi: “Không phải nói em về sớm một chút sao?”

- “Em về sớm mua vài thứ cho anh”. Vội vàng gấp mặt, đem trà điệp dẫn đặt trên bàn, cậu liền vào phòng mình

Duy Minh chắc chắn đợi cả đêm qua để chinh cậu. Kì thật cậu sớm nói qua mình có chìa khóa nhà, không cần người đợi cửa, nhưng Duy Minh là vậy, luôn muốn nhìn cậu hoàn chỉnh trở về, mới an tâm

Cậu cởi áo nằm trong chăn, liếc mắt, phát hiện Duy Minh đang ở ngoài cửa phòng

– “Có chuyện gì sao?”. Cậu hỏi

– “.....”. Chần chờ một lúc, Duy Minh mới nói: “Đêm qua Tử Bảo có gọi điện đến, hỏi em có về nhà không? Hấn nói em làm thêm ở đó, nhưng 12h khuya đã cho em nghỉ làm. Hết giờ làm, em lại ra ngoài chơi với bằng hữu phải không? Gần đây an ninh không tốt lắm, em nhớ cẩn thận, nếu cần, hiện tại anh cũng không có việc gì, có thể đưa em đi làm”

Duy Minh biết cậu không thích bị người khác quản, nên mới phải cẩn thận hỏi ý cậu

– “Em làm hai việc”. Cậu trả lời

– “Làm hai việc? Như vậy không phải rất mệt sao?”. Duy Minh không biết vì sao cậu đột nhiên muốn tìm việc, thông thường, đây là hành động chuẩn bị độc lập ra riêng

– “Hoàn hảo, em cũng không thấy mệt lắm”. Kì thật, việc làm nơi Tử Bảo rất nhẹ nhàng, hơn nữa tiền lương lại cao, có điều, làm trong cửa hàng tiện lợi rất mệt, cửa hàng phó kia quả thực xem cậu là siêu nhân mà giao việc

– “Kia..... Kia.....”. Duy Minh ấp úng

– “Nếu không có việc gì, em muốn ngủ, có thể chứ?”

– “Vậy được rồi.....”. Duy Minh không nói gì, khép cửa phòng lại

Liên tục vài ngày sau, cậu ngủ thì Duy Minh thức, thời gian cậu làm thêm thì Duy Minh ngủ, hai người gặp mặt, thường là 4h chiều khi cậu thức dậy chuẩn bị ra ngoài, hoặc vài phút ngắn ngủi lúc 7h sáng khi cậu về nhà

Chính là dù đã qua nhiều ngày, cậu cũng không thể quên chuyện đêm nọ

Càng trốn tránh, thấy Duy Minh ngày càng khổ sở. Cậu chưa bao giờ quan tâm một ai khác đến vậy, Duy Minh là trường hợp đặc biệt, trường hợp đặc biệt duy nhất

Hôm nay là tối cuối tuần, người đến quán bar rất đông, Tử Bảo vẫn thường lui tới rửa li như thông lệ, phòng nhỏ bên trong lại truyền ra tạp âm

– “Mang li rượu này vào trong đi”. Tử Bảo tùy tiện pha chế rượu, đặt lên khay, liền giao khay cho cậu

– “Lại là tôi?”. Cậu cau mày, đã có chút bực bội

– “Đừng quên cậu lấy tiền lương của tôi”. Tử Bảo nhắc nhở

Thế nên, vì khoản lương hậu hĩnh, cậu đành phải ngoan ngoãn bưng khay, lần thứ hai đi vào phòng nhỏ đã được tu sửa rất nhiều lần

Phòng một mảnh hỗn độn, lá bài, trái cây, vỏ bia, tàn thuốc rơi đầy sàn; trên sofa, có người quần bị kéo xuống dưới, nửa người trên trống trơn, còn đặt dưới thân người khác

– “Cốc cốc cốc!”. Cậu gõ gõ cửa, lại húng hắng giọng, “Phục vụ đây ạ!”

Lần này, ít người hơn, là một chọi một

Nam nhân ngẩng đầu, mờ mịt không hiểu tại sao hạ thân lại trống trơn

– “Tôi nói..... Các anh rốt cuộc có hiểu luật giữ gìn vệ sinh công cộng không, để lộ hạ thể nơi công cộng, là tội *** loạn”. Cậu vội vàng dời mắt, nhìn thêm một giây có lẽ sẽ chảy máu mũi

Nam nhân mắng vài tiếng, vội vàng nhặt quần trên sàn nhà mặc vào, lập tức xông ra ngoài

– “Tiên sinh, đừng quên mua thuốc ở quầy thanh toán, cảm ơn!”. Cậu nói với theo nam nhân, việc này thực là nghĩa vụ đáng buồn của nhân viên phục vụ

– “Còn cậu.....”. Cậu quay đầu nhìn trên sô pha, da thịt Mạnh Thuận An đã đầy dấu hôn, “Từ khi tôi bắt đầu làm việc ở đây, còn chưa đến một tháng, tình trạng này đã xảy ra ba lần! Cậu không phải có bệnh à? Nếu muốn lên giường cùng nam nhân, đến khách sạn không tốt sao, tại sao lại luôn đến đây, rồi liều mạng chống cự? Rốt cuộc là muốn cho ai xem?”

Cậu đem quần áo đặt trên người Mạnh Thuận An, vẻ mặt Thuận An tựa hồ rất mệt mỏi, bất tri bất giác, trò chơi này lặp đi lặp lại liên tục làm Thuận An mệt mỏi

– “Thầy Tổng gần đây sao rồi?”. Thuận An mặc xong quần áo, tay chậm rãi chỉnh sửa tóc

– “Tại sao lại đột nhiên hỏi đến anh ấy?”. Duy Minh dạy ở khối 11, Thuận An là học trò của hắn

– “Cậu không hiểu được, tình yêu nếu không được đền đáp, kiên trì là việc duy nhất người kia có thể làm?”

– “Vậy thì sao?”

– “Tôi vẫn thực thương anh ấy”

– “Ngoài người vô lương tâm kia?”

Thuần An gật đầu, “Chính là, tôi đã không tìm được bất kì động lực nào, không có cách nào làm anh ấy hồi tâm chuyển ý mà yêu tôi. Lâu quá rồi, tôi tuyên bố từ bỏ”

– “Tìm người khác mà yêu không được sao?”. Những người này, đều quan trọng hóa mọi việc. Hợp thì đến, không hợp thì đi, không có quá nhiều tình cảm, sẽ không chịu nhiều thương tổn. Đây là định luật

– “Tôi một mực tìm, bất quá những người đó chỉ muốn lên giường với tôi”

Ách..... Kì thật trên giường cũng được xem là tình yêu, ai lại không muốn. Bất quá, Thuận An này bên ngoài cởi mở, nguyên lai, vẫn là người thủ cựu, “Vậy cậu cũng không cần mang mọi người đến đây! Phòng riêng vắng lặng, hơn nữa hành vi của cậu thực dễ làm người khác hiểu lầm mình là người cởi mở mà tiến tới, không sớm thì muộn cũng xảy ra chuyện”

– “Quên đi, dù sao tôi hồ đồ cũng chỉ có thể làm được vậy thôi”. Thuận An nói, “Kì thật tôi sớm biết dù cố gắng thế nào anh ấy cũng không yêu tôi. Tuy anh ấy không có gì với anh trai tôi, lại li hôn cùng chị tôi, nhưng chính là tôi không thể thừa dịp mà chen vào. Từ bỏ càng sớm càng tốt, bằng không bản thân sẽ mệt chết”

Siêu cấp tò mò, cậu vội vàng truy vấn, “Sao lại có anh cậu, rồi chị cậu? Cậu rốt cuộc đang nói gì?”

Thuần An nhìn cậu một cái, mới nói: “Anh ấy vốn là anh rể tôi, là người quỳ trước tổ tiên thề sẽ trung trinh yêu thương chị tôi. Chính là sau đó anh ấy lại yêu anh trai tôi, chị tôi phát hiện ra nên li hôn. Sau đó, tôi yêu anh ấy”

– “Quan hệ trong gia đình cậu quả thực phức tạp”. Nhìn gương mặt xinh đẹp kia của Thuận An đã như muốn khóc, cậu không biết nên an ủi thế nào, cuối cùng, lại kéo Thuận An vào ngực

Cậu đều dùng chiêu này để trấn an nữ nhân, hướng hồ Thuận An thoát nhìn cũng như nữ nhân, dùng chiêu này với Thuận An, hẳn là sẽ có hiệu quả tương tự đi?

– “Thầy Tổng rất yêu cậu, cậu ngàn vạn lần không thể làm anh ấy thương tâm, biết không?”. Thanh âm Thuận An có chút khổ sở, tựa hồ, lời vừa rồi không phải nói cho người khác, mà là nói với bản thân. “Nếu để mất anh ta, cả đời này, chắc chắn cậu sẽ không tìm thấy người như vậy, yêu cậu sâu đậm như vậy”

– “Được rồi, được rồi, tôi đã biết!”. Cậu vuốt sọc tóc mềm mại của Thuận An, trong đầu hiện lên bởi vai Duy Minh. Giống như đã rất lâu, cậu chưa nhìn thấy nụ cười của Duy Minh. Lúc này, cậu muốn gặp Duy Minh. Khi Thuận An nói mình từ bỏ, cậu tưởng niệm Duy Minh

Nếu, cậu là một bàn cơm hoàn hảo, thì Duy Minh, đại khái là gia vị tuyệt đỉnh. Tuy rằng, gia vị có thể có hại cho người dùng, cậu tuy ít dùng, nhưng, thói quen không thể sửa đổi ngay, thói quen cũng không thể mất đi

Thuần An lặng lẽ rơi nước mắt

Đây là lần thứ ba cậu thấy nam nhân rơi lệ. Lần đầu, là khi anh trai qua đời, nước mắt của Phùng Minh; lần thứ hai, cậu tổn thương Duy Minh, nước mắt của Duy Minh; lần thứ ba, không chiếm được người mình yêu, nước mắt của Thuần An

Nước mắt của cậu đến bây giờ, nếu có, ít nhất cũng không vì tình nhân mà thương tâm như vậy. Cậu nghĩ nam nhân không nên vì việc con con này mà rơi lệ, mà nước mắt của cậu, chỉ xuất hiện ngày cậu tiết kiệm đủ tiền, mua máy lạnh

Tình yêu ngọt ngào, nhưng cũng rất cay đắng

Cậu vỗ vỗ vai Thuần An, qua vài phút, Thuần An đã tốt hơn, trên mặt cũng hồi phục nụ cười quen thuộc. Tuy, vẫn còn chút cô đơn, nhưng cũng rất đáng khen ngợi

– “Đi thôi!”. Thuần An sửa sang gọn gàng quần áo, “Tôi phải rời khỏi nơi thương tâm này”

Trước khi đi, Thuần An còn đến chào Tử Bảo

Thuần An nói với Tử bảo: “Anh yên tâm, sau này, em không làm phiền anh nữa”

Vì thế, Tử Bảo tiễn Thuần An ra khỏi quán bar

Lúc quay về trong quán, tại quầy bar, Tử Bảo vẫn không việc gì như trước kia, rửa li tách

Cậu có chút bất đắc dĩ, vỗ vỗ bàn nói: “Anh thực sự là kẻ máu lạnh da!”

Tử Bảo trả lời: “Đúng vậy”

Cậu tức ói máu, “Tôi không thích Duy Minh vì tôi không là gay, anh nếu là gay, tại sao không chấp nhận Thuần An?”

– “Cậu có điều cấm kị của mình, tất nhiên tôi cũng có của tôi”

– “Anh cấm kị điều gì, có gì để cấm kị?”

Tử Bảo giảng giải, “Cấm kị của tôi cũng giống của cậu, nếu cậu có thể hiểu, vậy hiện tại cậu không nên ngồi đây hỏi chuyện Thuần An, mà là hãy nên về nhà ngọt ngào ngào ngào với Duy Minh, mà Duy Minh cũng sớm có thể thương cậu”

– “Tôi đang nói chuyện Thuần An với anh, đừng kéo Duy Minh vào đề tài này”

– “Tôi đây là luận sự, cậu căn bản không hiểu gì, còn đồng tình với người yếu thế, như vậy không công bằng”

– “Luận cái rắm a! Anh không thấy Thuần An khóc đến thế nào sao? Thương hẳn một chút anh mất đi một khối thịt sao?”. Ngực khí ngày càng bức bối, vì ấn tượng đầu tiên tốt đẹp về Thuần An, hôm nay cậu cãi nhau với Tử Bảo

– “Hôm nay cảm xúc của cậu không ổn định, về nhà nghỉ ngơi đi, đừng hỏi nữa”. Li thủy tinh trong tay bị nắm quá chặt, vỡ nát. Tử Bảo vứt mảnh vỡ vào thùng rác, tiếp tục lau chùi li khác

Cậu còn muốn tiếp tục rống, nhưng cửa tự động chậm rãi mở ra, mấy hôm nay được luyện tập phản ứng nghề nghiệp, cậu lập tức chú ý khách vừa vào, miệng cũng tự nhiên niệm ra: “Chào mừng quý khách”

Chính là, nhìn rõ, người vào, cư nhiên là Duy Minh

– “Anh tới nơi này làm gì?”. Ngoài những lúc gặp gỡ bạn bè, Duy Minh hiếm khi đến gay bar. Vì liên quan đến thân phận thầy giáo, bình thường Duy Minh rất chú ý hành vi của mình. Cho nên, khi cậu nhìn thấy Duy Minh ở đây, đầu tập tức như muốn vận ngược ra sau

– “Đến xem em làm việc thế nào”. Duy Minh ngồi trên ghế xoay, Tử Bảo tự nhiên pha chế một li rượu cho hắn, “Bắt quả hai người, lớn tiếng như vậy làm gì?”

Cảm giác như, cậu và Duy Minh lâu rồi không gặp nhau, nụ cười Duy Minh có chút thay đổi, ý cười thâm trầm một chút, vẻ mặt mệt mỏi một chút

Biểu tình của Duy Minh là cậu nhớ đến Thuần An. Nguyên lai, thời gian trôi qua thực dễ dàng lấy đi những kiên trì trong tình yêu, vì thế, tâm cậu bắt đầu có chút hoảng hốt

Nếu Duy Minh cũng như Thuần An, quyết tâm từ bỏ, không yêu nữa, người thống khổ cuối cùng là ai, chắc chắn là cậu, ăn người ta còn bỏ chạy, chết cũng không siêu thoát

– “Vì chuyện Thuần An, Thuần An vì Tửu Bảo mà khóc”. Dù sao, Tửu Bảo đã nói đúng, cậu chính là thiên vị một bên. Bất quá Thuần An như vậy, Tửu Bảo dám nói mình không có trách nhiệm gì sao?

Tửu Bảo lẳng lặng mang thức uống cho cậu, cậu nói rất nhiều, vừa lúc miệng khô lưỡi khô, cũng không nói nhiều, một hơi nốc cạn li nước

Cảm giác thực dễ gọi, có chút ngọt, có chút nồng

Tửu Bảo tự nhiên mang đồ uống cho cậu, nên cậu căn bản không biết, li nước kia có bao nhiêu độ cồn

– “Em dạo này rất thân cậu ta sao?”. Duy Minh ám chỉ Thuần An

– “Cũng không phải thân, dù sao em nghĩ Tửu Bảo nên chấp nhận Thuần An”. Cậu uống liên tục ba li nước
Tửu Bảo cười

– “Em đừng làm phiền Tửu Bảo, chuyện của họ, để bọn họ tự giải quyết đi!”. Duy Minh là người từng trải, hiểu được những chuyện này, người bên ngoài không thể giúp đỡ. Bất quá, Tửu Bảo không yêu Thuần An, Tiểu Tất có lẽ sẽ là mục tiêu tiếp theo của Thuần An, “Em a, bây giờ cũng không ở nhà. Anh nghĩ đừng làm việc này nữa, muốn mua máy lạnh, anh lại đi rút tiền đi!”

– “Rút thế nào? Không phải anh nói anh không có tiền?”

– “Anh Phùng Minh có a, ngày mai anh gọi điện mượn tiền cũng được”

– “Đúng rồi, làm sao em lại quên chúng ta còn có một ngân hàng?”. Anh trai Duy Minh từ trước đến nay cũng quan tâm cậu, chẳng qua hãn hiếm khi ở Đài Loan, thỉnh thoảng bọn họ mới nhớ đến nhân vật giàu có này

Duy Minh cười cười, “Như vậy, chúng ta còn có thêm thời gian ở cùng nhau”

Cậu nghe những lời này, bên tai lại nóng lên

– “Làm đến hôm nay thôi được không?”. Duy Minh hỏi Tửu Bảo

Tửu Bảo tiếp tục rửa li, “Đương nhiên có thể, chỉ cần cậu vui vẻ, hết thấy đều không thành vấn đề”

– “Vậy anh tính toán xử lý chuyện Thuần An ra sao?”. Cậu hỏi Tửu Bảo

Tửu Bảo lại rót thêm đồ uống, cậu vừa uống vài li, không biết vì sao thị lực lại mơ hồ, trọng tâm không vững, hoa mắt chóng mặt

Duy Minh đỡ cậu, “Tửu Bảo, anh cho cậu ấy uống thứ gì?”

– “Một loại thức uống có thể thả lỏng tâm tình, đỡ cho cậu ta luôn gây sự, giống như tôi làm gì đắc tội cậu ta. Bất quá tôi thực không ngờ tửu lượng cậu ta tốt như vậy, vốn dự tính chỉ hai chén là hạ được cậu ta, cư nhiên lại uống được bốn chén”

– “Uy, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.....”. Cậu lắc đầu, trong mắt giống như có lửa, có đến hai Tửu Bảo, cậu ngây ngốc chốc lát, mới biết mình đã uống rượu

– “Nói thế cũng được, nếu tôi yêu Thuần An, cũng như việc cậu yêu Duy Minh, là không thể”

– “Anh không thử sao lại biết không thể?”. Đầu rất nặng, cậu tựa vào vai Duy Minh, rốt cuộc không đứng dậy nổi

– “Sao cậu không thử với Duy Minh trước đi? Đợi cậu thử nghiệm thành công, lại đến đây bàn chuyện này cũng chưa muộn”

– “Tốt, bây giờ tôi về nhà thử nghiệm!”. Cậu đồng ý, kéo tay Duy Minh ra khỏi quán, thiếu chút nữa đã xoay tròn hẳn

Duy Minh đỡ cậu, sắc mặt có chút quái dị, “Rốt cuộc em muốn thử chuyện gì?”

– “Lên giường!”. Cậu nói

8. Chương 7

Vừa về đến nhà, Duy Minh liền nghiêm mặt

Cậu còn nghĩ nếu đồng ý lên giường cùng Duy Minh, chắc chắn hẳn sẽ mừng rỡ như điên, thậm chí khoa tay múa chân vui sướng. Chính là, bây giờ không có

Mặt Duy Minh thực thối

– “Em ở trong quán của Tửu Bảo nói thế là có ý gì? Có phải hay không vì Thuần An, chuyện gì em cũng nguyện ý làm?”. Ngực khí Duy Minh có điểm lạnh lẽo

– “Em nghĩ ít nhất anh sẽ đốt pháo, hoặc nấu trà điệp dẫn ăn mừng và vân vân”

– “Đốt pháo gì, nấu trà điệp dẫn gì? Em có biết không, anh tìm nhiều ít khí lực, mới khắc chế không cho bản thân bỉnh em. Em vì Thuần An, cứ nhiên có thể lên giường cùng anh. Đột nhiên anh cảm thấy mình giống hết kẻ ngốc, trong mắt em, cái gì cũng không đúng”. Duy Minh bắt đầu tức giận

– “Em không phải.... đơn thuần chỉ vì Thuần An”. Tuy cậu rất có hảo cảm với Thuần An, nhưng Thuần An không quan trọng đến vậy

– “Nhưng cậu ta từng hôn em”. Duy Minh tức giận quăng chìa khóa xe lên bàn, phát ra tiếng vang thật lớn

– “Đó là ngoài ý muốn”

– “Cậu ta còn rất thích em”

– “Không chỉ cậu ta, rất nhiều người thích em, anh cũng là một trong số đó”. Cậu có thể là nhân vật phong vân có niên kỷ quen biết gay nhiều nhất, trong thời gian làm thêm ở quán của Tửu Bảo, thường thường có người vãn sớ mong cậu, ăn đậu hũ của cậu

– “Vậy lúc nhìn thấy cậu ta, hai mắt em đăm đăm, việc ấy em lí giải thế nào?”

– “Nga-”. Cậu có chút chột dạ, “Anh nói chuyện đó a, lúc ấy hai mắt không đăm đăm, mà là em đầu rỗng vô dụng, ngẩn người”

– “Em lại đang nói dối”. Duy Minh cao giọng

Tại cậu nóng lên, “Làm sao lại nổi cơn thần kinh?”

– “Hai lần đều do em khơi mào”

– “Em nói muốn lên giường với anh, bằng không anh còn muốn thế nào nữa a-”. Cậu rống lên

Sau đó, Duy Minh trừng thẳng mắt, môi mấp máy..., “Không nói đến những việc phải chịu trách nhiệm như vậy. Em biết anh yêu em đến nhường nào sao? Anh nhớ em đến đau lòng. Em đừng cứ hành động theo cảm tính như vậy, nếu cứ tiếp tục vui đùa với anh, anh sẽ chịu không được”

– “Chỗ nào giống em hành động theo cảm tính?”. Cậu biểu hiện đủ rõ ràng, ngay cả hai chữ ‘lên giường’ cũng nói ra, tại sao, bây giờ đổi thành Duy Minh dậm chân tại chỗ?

– “Em toàn thân cao thấp thoát nhìn đều giống hành động theo cảm tính”. Duy Minh cố gắng áp chế cơn thịnh nộ, thật lâu sau mới thở dài, “Quên đi, đừng cãi nhau nữa. Cả người em đầy mùi rượu, tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm đi!”

– “Em uống rất nhiều rượu, bây giờ tắm rửa sẽ như phát dục, vẫn là trong đầu đầy ý niệm và vân vân, rất nguy hiểm”

– “Phải không? Vậy em vào phòng ngủ là được rồi”

Duy Minh tựa hồ không muốn nhìn cậu, nhưng cậu không có ý định rời đi, vẫn là tiếp tục đứng tại chỗ, “Kì thật, em thực sự không muốn chọc anh tức giận. Chuyện của Thuần An, em chỉ là không vừa mắt thôi! Thấy đáng về thương tâm của Thuần An, em sẽ nhớ đến anh. Thấy bộ dáng hồ hững của Tửu Bảo với Thuần An, em sẽ chán ghét bản thân mình. Chúng ta và bọn họ, thật là những phiên bản giống hệt nhau, cho nên em không thể không quan tâm Thuần An”

Duy Minh hít một hơi thật sâu

– “Duy Minh, anh cũng hiểu em là người không hay tôn trọng người khác đi, luôn xem thường anh, luôn hững hờ với anh”. Cậu nói

Duy Minh trả lời, “Là do anh khiêu khích, là do anh yêu em, hết thấy không liên quan đến em”

– “Nếu em nói, từ giờ trở đi em sẽ yêu anh, anh chấp nhận sao?”. Cậu rất thật lòng

Duy Minh cười nhạo, “Em say”

– “Em say?”. Cậu đưa tay trước mặt Duy Minh, “Anh xem đây là gì?”

Duy Minh chân chửi, “Bàn tay em”

– “Sai!”. Cậu cười thành tiếng, “Đây là năm, năm ngón tay. Xem đi, em đếm cho anh xem!”. Cậu bắt đầu đếm theo thứ tự, “Một, hai, ba, bốn, năm, tổng cộng năm ngón tay. Em nhìn thực rõ ràng, một chút cũng không say”

– “Em say thực sự!”. Nhìn đáng về cậu, Duy Minh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. “Về phòng ngủ đi, đừng náo loạn!”

Duy Minh nắm tay cậu, muốn kéo cậu vào phòng

Cậu lại thuận thế lao vào lòng Duy Minh, giữ chặt hân, hôn lên

– “Tiểu Tất!”. Duy Minh cả kinh

– “Trước tiên hôn cho nồng nhiệt đi, chuyện này em chưa làm cùng nam nhân lần nào”

Một khắc trước Duy Minh cứng ngắt như nham thạch đột nhiên phản ứng, không chỉ điên cuồng hôn lại cậu, mà còn cắn bờ môi cậu đến phát bệnh. Cậu hiểu, Duy Minh bực bội chuyện ngày đó Thuần An cắn cậu. Duy Minh muốn tiến thêm một bước, phát tiết hết những buồn bực trong vài năm gần đây

Hương vị nam nhân, hơi thở nam nhân. Dù bề ngoài Duy Minh trông rất tao nhã hữu lễ, ôn nhu sẵn sàng, nhưng lúc này, đầu óc Duy Minh chỉ còn mỗi suy nghĩ làm sao lột sạch quần áo trên người cậu

Tưởng tượng Duy Minh có bao nhiêu dục niệm với cậu, tưởng tượng Duy Minh nhã nhặn là chôn giấu rất nhiều dục vọng vào trong, tâm cậu không biết thế nào, lại bắt đầu xôn xao

Có loại khoái cảm run rẩy lan tràn, theo tiếng thở dốc, theo hơi thở cả hai, theo tình yêu ngưng tụ nơi đáy mắt Duy Minh, cậu cảm giác mình trầm mê thực sâu

– “Em sẽ hối hận...”. Duy Minh thì thầm bên tai cậu

– “Có hối hận không.... Phải làm mới biết được....”. Cậu bị hôn đến nói không rõ ràng

Biểu tình của Duy Minh, là một loại ý niệm chiếm hữu, đầu lưỡi quấy nhiễu giao triền. Nụ hôn của Duy Minh, làm cậu cảm thấy trước đây chưa bao giờ trải qua, tâm hồn nhộn nhạo

Hiện tại, cậu muốn giữ lấy

Đột nhiên, điện thoại đổ chuông

Đương nhiên, Duy Minh sẽ không dừng động tác của mình. Chuông reo hết một lượt, cậu muốn đi nhấc máy, nhưng là Duy Minh không buông cậu ra

– “Đợi..... Đợi một chút.....”

Thật vất vả li khai đầu lưỡi, nhưng, chiếc hôn kia lại chạy dọc xuống dưới, theo yết hầu, chậm rãi kéo dài phạm vi

Duy Minh không quan tâm

– “Bắt điện thoại trước tiên.... xong rồi lại tiếp tục.... Không được sao?”. Chưa từng được hôn và tiếp xúc thân mật như vậy, quá nhiều kích thích mênh mông làm cậu thở dốc, cũng có chút muốn trốn chạy

– “Em muốn bắt điện thoại..... Liền bắt đi.....”. Duy Minh tiếp tục, đẩy cậu ngã vào sô pha

Cậu nằm trên sô pha vươn tay, nhấc máy. Nhưng đang chuẩn bị mở lời, Duy Minh liền đè lên cậu, “Nặng quá...”. Cậu oán giận

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, gọi tên cậu

Duy Minh đang trên người cậu làm việc có hạnh kiểm xấu, cũng nỉ non tên cậu

Cậu có chút phân tâm, nhưng lập tức tập trung. “Có chuyện gì sao, Phượng ti?”. Đinh Phượng, là người tặng cậu đôi hoa tai lập phương kia, cũng là người cậu kết giao lâu nhất

Chính là muốn nói với anh một tiếng, ngày 15 em bay. Anh muốn đến tiễn không?

– “Chuyến mấy giờ?”. Duy Minh vẫn nằm trên cậu, một bai tai miễn cảm của cậu, Duy Minh hôn lên

Hơn 8h sáng

– “Tôi biết rồi.....”. Cậu phải cố gắng lắm mới trả lời được, chính là lúc này, một tay Duy Minh cởi nút quần bò của cậu, không báo động trước, liền đi vào

– “.....”. Cậu hít một hơi, thiếu chút nữa đã rên lên

Duy Minh cái gì cũng không quản, chỉ tiếp tục động tác của mình. Mới vừa rồi hắn còn nói, nếu cậu muốn nhận điện thoại, có thể nói chuyện, liền nhận a!

Tiểu Tất, đang vội sao?

– “Có chút.....! Có chút vội.....”

Vậy em không quấy rầy nữa, cứ như vậy đi! . Nữ nhân gác máy

Cậu quăng điện thoại sang một bên, lập tức giữ chặt tay Duy Minh đã vói vào trong quần, “Em đang nói chuyện với người ta, anh tại sao lại ác liệt như vậy!”

– “Càng ác liệt càng tốt”. Duy Minh cầm quần cậu, một phen lột quần bò xuống dưới, trên người cậu chỉ còn lại chiếc quần con Nike màu xám

Từ trước đến giờ, cậu không hiểu vì sao slogan của Nike là Just Do It!

Ngay cả trên quần con cũng thêu câu này

Nhưng là, bây giờ, cậu đã hiểu

Câu quảng cáo kia của Nike dịch ra sẽ là: Thích thì làm liền đi! . Nguyên lai là để khích lệ tinh thần Duy Minh

Duy Minh hắc ám cười, giải khai quần mình, quăng xuống

Tình cảnh này giống như một cảnh quay chậm trên màn ảnh rộng, tạp âm chân thật đến chói tai, mà cậu, có thể hiểu sau đó, Duy Minh sẽ làm gì

– “Em khẳng định yêu anh sao?”. Duy Minh đột nhiên dừng lại, hỏi câu này

Cậu nuốt nước bọt, gật gật đầu, sau đó nói: “Please, anh đừng hỏi những chuyện không đầu không cuối, hiện tại em đã khẩn trương muốn chết”

– “Anh chỉ là muốn xác định lần nữa”

– “Vậy hiện tại anh xác định được không?”

– “Được!”

Duy Minh cười, hôn lên môi cậu, sau đó, đại khái là cậu say đi, không chút phản kháng những động tác tiếp theo của Duy Minh, liền để Duy Minh cứ vậy mà đùa nghịch

Đến khi, những âu yếm gần gũi của Duy Minh làm cậu phát tiết, thứ kia làm thuốc bôi trơn, Duy Minh tiến nhập cơ thể cậu

Từ đầu đến cuối, cậu chỉ có thể ôm chặt vai Duy Minh, thừa nhận đánh sâu vào

Rồi sau đó, lần đầu tiên cùng nam nhân đạt đến cao trào, làm cậu rên rỉ như nữ nhân; một hồi tình ái trần trụi mãnh liệt như vậy, Duy Minh ở trong cậu; sau đó, cậu cảm giác Duy Minh run rẩy trong cậu, phát tiết trong cậu

Hơi tỉnh rượu, cậu thở dốc chậm rãi hồi phục

Hai người vận động kịch liệt nên ra chút mồ hôi, Duy Minh vẫn ôm cậu không buông tha

Mông mất cảm giác, hơi động một chút, có thể cảm giác mặt sau đau như bị xé rách

Khó trách ngày đó Duy Minh nói ‘Mông đau quá’, nguyên lai, nam nhân không giống nữ nhân, xằng bầy như vậy, xác thực rất đau

Cậu nhú mày, đẩy Duy Minh ra, mặc lại áo quần. Làm xong có chút mất tự nhiên, Duy Minh nhanh tay ôm cậu, như tuyên cáo giữ lấy cậu

Rượu vào loạn tính, dâng lên miệng cho Duy Minh ăn, có thể là chuyện ngu xuẩn nhất trong cuộc đời này của cậu

Chính là, không ngờ, việc này lại xác nhận một điều. Cậu thực sự... thực sự thực sự.... yêu Duy Minh.....

Cảm giác thập phần không tốt, cậu chán ghét bản thân đã lạm tình

– “Anh liền biết em sẽ hối hận”. Duy Minh ngồi sau lưng cậu, lẳng lặng nói

– “Em thừa nhận mình xúc động, nhưng hối hận thì không”. Cậu hít một hơi thật sâu, “Cho..... em thêm thời gian thích ứng đi”

Nếu nhân sinh vẫn tồn tại nhưng quan hệ phát sinh do mờ mịt chưa tỉnh rượu, chuyện như của cậu và Duy Minh, chắc chắn rất nhiều. Tiếc là, thế giới chân thật này không bao giờ mờ mịt, cậu rất hiểu bản thân, dù chấp nhận Duy Minh, cũng không có nghĩa đây là người duy nhất cậu yêu

Thượng đế, phái một thiên sứ quá tận tâm bảo hộ cậu

Cậu là sợ mình cuối cùng không chấp nhận được, đào tẩu khỏi ngục giam của Duy Minh

Vì yêu Duy Minh, vì rất hiểu bản thân, nên với tương lai không xác định, cậu cố kị né tránh

– “Anh vốn sẽ không bính em”. Thanh âm Duy Minh u oán không nhất quán, hẳn còn hơn chắc chắn, chắc chắn mình yêu cậu, “Hiện tại anh kiểm chế không được, đã quá muộn để rời bỏ em”

– “Em đi tắm rửa trước, sau đó còn đi làm ở cửa hàng tiện lợi. Cửa hàng phở kia thực phiền, không đi làm nàng sẽ niệm đến điếc tai”. Vào phòng tắm, bỏ lại ánh mắt Duy Minh sau lưng. Kì thật, tình yêu cũng không đại diện cho chuyện gì, cậu vốn rất dễ dàng yêu người lớn tuổi hơn mình, cũng thực dễ dàng để người khác yêu

Có lẽ, nếu chỉ nghĩ hiện tại mà không quan tâm đến tương lai, cậu sẽ không do dự như vậy

Vài phút đã tắm rửa xong, cậu vào phòng mình, lấy bao thuốc lá giấu kĩ trong ngăn kéo, nằm trên giường, châm lửa

Cậu hiếm khi hút thuốc ở nhà, hơn một nửa nguyên nhân vì Duy Minh miễn cảm với thuốc lá, cậu chỉ thừa dịp Duy Minh không có nhà mà chạy ra ban công hút thuốc

Không lâu sau, Duy Minh vào phòng cậu. Thấy cậu hút thuốc cứ nhiên hần không nói gì, chính là cầm bàn tay đang kẹp điều thuốc của cậu, đưa lên môi, rít một ngụm

- “Em nghĩ anh không hút thuốc lá”. Cậu hơi kinh ngạc
- “Lâu rồi không hút. Sau khi sống cùng em, anh bỏ thuốc”. Duy Minh mỉm cười nhợt nhạt, “Lúc chúng ta mới sống cùng nhau, em còn rất nhỏ, chớp mắt, không ngờ lại lớn nhanh vậy”
- “Tại sao lại yêu em?”. Cậu rất muốn hỏi vấn đề này
- “Anh không biết, có lẽ mưa dầm thấm đất đi! Lúc anh phát hiện ra, thì đã rất yêu em rồi”. Miệng, mùi thuốc lá loang dần, miễn cưỡng tươi cười
- “Em không muốn anh khổ tâm”. Cậu xoa mặt Duy Minh, như muốn xin lỗi. Cậu đã rất cố gắng, bây giờ, tiếp cận Duy Minh cũng không khó như vậy
- “Kì thật, khi đó mỗi ngày anh đều nghĩ, nếu một ngày, em có thể yêu anh thì tốt rồi”. Có loại, tình tự bị thương lan tràn
- “Em yêu anh”. Còn lại, chính là tình yêu này được bao lâu, có bao nhiêu vấn đề thiết hơn

Trong miệng, là những đau khổ không rõ ràng, là vị thuốc chua xót, hay là tình yêu chua xót, “Suy nghĩ như vậy hết như quả cầu tuyết, dự vọng ngày càng lớn, vĩnh viễn không ngừng lại được”

Thẳng đến khi hết thuốc, tắt lửa, Duy Minh còn ngồi trên giường cậu không rời đi

Duy Minh nói với cậu: “Bỏ công việc ở cửa hàng tiện lợi đi!”

- “Không được, đã nghỉ việc ở nơi Tử Bảo, việc ở cửa hàng tiện lợi em phải làm đến hết hè”. Máy điều hòa có người mua cho, nhưng cậu còn cần một chiếc xe đạp mới. Hơn nữa, hai tháng nghỉ hè còn rất nhiều phim hay, cậu muốn đi xem
- “Anh thấy công việc rất vất vả”
- “Kiếm tiền đương nhiên vất vả. Anh về phòng ngủ đi, em nghỉ ngơi một chút, sẽ đi làm”
- “Hôm nay không đi được không?”
- “Đương nhiên không được, cửa hàng phó kia rất khó tính, sẽ trừ lương em”
- “Một hôm là được rồi, hôm nay anh muốn ở bên em”. Duy Minh cúi đầu hôn cậu, “Một hôm là tốt rồi”
- “.....”. Cậu trầm mặc một lúc, mới mở miệng, “Được rồi.....”. Nếu trong tình huống này vẫn đi làm, cậu cảm giác mình có chút vô trách nhiệm

Duy Minh cười

Tối đến, Duy Minh nằm bên cạnh cậu. Là giường đơn, Duy Minh sợ rơi xuống giường, nên dính sát vào cậu

Cậu nói đông nói tây hàn huyên cũng Duy Minh, Duy Minh lại bắt đầu hôn cậu

Cậu không chán ghét nụ hôn của nam nhân, thực sự không chán ghét, chính là sau nụ hôn nồng nàn, lại làm tình không theo thông lệ, sẽ làm mông cậu cảm thấy đau

Duy Minh có đôi khi còn dừng lại, rất không thuần thực, cậu đoán đó đại khái là lần đầu tiên của Duy Minh. Nếu không phải lần đầu tiên, thì là lần thứ hai. Dù sao cũng sẽ chưa đến lần thứ ba

Đêm, không rõ ai xúc động trước, đòi hỏi đối phương một lần lại một lần. Trên giường, thân thể mới tắm rửa của cậu lại lần thứ hai đầm đìa mồ hôi. Mùa hè này, nóng quá. Cực hạn giống hồi chuông, lí trí cảnh cáo không thể tiếp tục, nhưng nụ cười của Duy Minh, lại làm cậu sa vào

Cậu chưa từng biết cảm giác cùng nam nhân cũng có thể tốt như vậy, đại để, vì đối tượng là Duy Minh
Bất quá, cậu không hiểu, vì sao hai lần liên tiếp, cậu đều bị người kia thương?
Vì sao?

Nửa đêm, chưa đến 12h, cậu chạy đến cửa hàng thức ăn nhanh mua một phần ăn, muốn ăn no rồi chuẩn bị đến cửa hàng tiện lợi làm việc

- “Kính chào quý khách!”. Thanh âm nhân viên nữ trong cửa hàng vang lên
- “Một li nước cỡ trung, một hamburger hai tầng”. Nhân viên của hàng đang thu dọn bàn ghế, cửa hàng đến giờ nghỉ, cũng không thể ngồi lại ăn, cậu nghĩ, lát nữa vừa đi vừa ăn
- “Có khoai tây chiên không? Phần ăn có khoai tây sẽ ngon miệng hơn!”
- “Không cần!”. Cậu không thích khoai tây chiên
- “Tổng cộng tiền của quý khách là.....”

Nhân viên nữ đột nhiên ngừng nói, cậu cảm thấy kì quái, ngẩng đầu nhìn, mới giật mình phát hiện, đúng là người quen

- “Làm tôi sợ nhảy dựng, không nghĩ là cậu”. Tiểu Trữ lớp bên cạnh cũng đi làm thêm
- “Tôi mới bị cậu dọa nhảy dựng, cậu làm ở gần đây a!”. Tiểu Trữ nhanh chóng gói thức ăn cho cậu
- “Đúng vậy, rất gần”
- “Tôi cũng sắp tan tầm, đợi tôi một chút được không? Sau khi nghỉ hè, chúng ta chưa gặp nhau. Cậu không phải có số điện thoại của tôi sao? Sao không gọi?”
- “Ách.... nghỉ hè có chút bận, nên.....”. Vài ngày trước cậu còn làm thêm cả ngày, căn bản không có thời gian liên lạc tình cảm với nữ nhân
- “Có phải hay không có đối tượng mới a?”. Tiểu Trữ mở to mắt, tươi cười như biết rõ cậu
- “Đối tượng mới? Cũng không hẳn vậy, nửa mới nửa cũ”. Nghĩ đến Duy Minh, cậu lại nhớ đến vòng ba đáng thương của mình. Một ngày gần gũi lại chịu đủ mọi tàn phá, Duy Minh hại cậu đến không còn chút khí lực. Lúc đi làm còn phải ngồi, thực sự là một cực hình tra tấn
- “Ngày mai cậu rảnh không? Chúng ta đi xem phim được không?”. Tiểu Trữ mời cậu
- “Mai a, ngày mai không được”. Bạn gái số 1 đã đặt chỗ trước
- “Vậy ngày mốt cũng được. Tôi rất muốn xem phim, tôi muốn cậu đi cùng tôi!”

Điểm hấp dẫn của Tiểu Trữ là khi cô nũng nịu gọi tên cậu, cậu chần chừ không biết có nên đồng ý không, vẫn cảm thấy nếu lại lêu lổng bên ngoài thì có chút có lỗi với Duy Minh. Chính là, nếu cứ nhẫn tâm từ chối lời mời của Tiểu Trữ như vậy, cậu lại nghĩ mình có phải rất vô nhân đạo không. Thực sự khó quyết định

- “Trước kia cậu rất quyết đoán, Tiểu Tất!”. Tiểu Trữ cười cười như không việc gì, “Bất quá tôi rất hiểu kì, là ai làm cậu lo lắng như vậy?”. Ngọn đèn trong cửa hàng phụt tắt

Vị khách cuối cùng đi vào, hô to: “Cho tôi ba li trà trái cây”

Cậu nghe giọng nói quen thuộc, nhìn lại, người kia phản ứng rất nhanh, liền nhào vào lòng cậu

- “Thuần An?”

Thuần An ngẩng đầu, nhìn cậu, kinh ngạc hét một tiếng: “Sao lại là cậu, tại sao tôi đi đâu cũng gặp cậu?”

- “Đại khái là vận mệnh an bài đi!”. Cậu trào phúng, đáy lòng vẫn tồn tại bóng dáng thiên sứ

– “Là anh ta phải không? Tình nhân mới của cậu?”. Tiểu Trữ mở to mắt, giao ba li trà trái cây cho Thuần An. Thuần An rất nổi tiếng trong trường học, khuôn mặt xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt mọi người, nàng nhận ra Thuần An

– “Tôi không hay ho được vậy”. Cậu tách Thuần An ra, “Cậu đừng đoán mò!”

Tiểu Trữ không nghĩ mình đoán mò, chính là khi nhìn thấy Thuần An, sắc mặt cậu thay đổi

Thuần An liếc nhìn Tiểu Trữ, lại nhìn nhìn cậu, vươn tay xỉ vào mũi cậu: “Cậu cứ nhiên lên lút thầy Tổng đi ngoại tình?”

– “Thầy Tổng?”. Tiểu Trữ mở to mắt hơn nữa, “Hình như, trường chúng ta chỉ có một thầy Tổng.....”. Nàng kinh ngạc cười toe tóe, “.....Chẳng lẽ đối tượng mới của cậu là thầy Tổng dạy Văn kia..... Không phải chứ.....”

Tiểu Trữ nhìn cậu, “Sao tôi không biết..... Nguyên lai cậu là gay.....”

Tiểu Trữ lớp bên cạnh, là học trò của Duy Minh

Đầu cậu loạn một đoàn, không biết nên giải thích thế nào. Kỳ nghỉ hè này thật sự rất bất lợi. Thời tiết lại nóng, lại không có máy lạnh, cậu lại phát sinh quan hệ cùng người giám hộ của mình. Hơn nữa, cậu bị nữ nhân của mình hoài nghi là gay

Xem cậu là gay cũng được, cậu chính là không cẩn thận để Duy Minh yêu mình, sau đó lại không cẩn thận yêu Duy Minh

– “A, trà của tôi tan mất rồi”. Thuần An lại hét to, “Không được, tôi phải đi!”. Thuần An chạy ra bên ngoài, còn quay đầu lại nói: “Phượng Hiểu Tất, nếu cậu dám làm thầy Tổng đau lòng, tôi sẽ làm thịt cậu!”

Mặt Tiểu Trữ cứng ngắc đến nghiêm trọng, cậu vỗ vỗ khuôn mặt phẫn nộ của nàng, thở dài, lao ra đường

Ai ai ai, Tiểu Trữ đáng yêu của cậu a, sau này, nhất định nàng không chịu lăn qua lăn lại trên giường cùng cậu!

9. Chương 8

Vừa đi vừa ăn, khi đến cửa hàng tiện lợi, cậu đã nuốt cả phần thức ăn vào bụng

Bỏ túi plastic vào thùng rác, cửa tự động leng keng hai tiếng, cửa hàng trưởng đang sửa sang quầy thức uống theo thói quen quay đầu:

– “Chào mừng quý.....”. Nhưng, cặp mắt sắc bén kia khi nhìn thấy cậu, lại nuốt về chữ cuối cùng

Nàng hỏi: “Sao hôm qua cậu không đi làm?”

– “Hôm qua uống rượu, bất quá tôi nhớ rõ mình có gọi điện xin phép. Không phải cô bắt máy sao?”. Cửa hàng phó này sắc mặt ngàn năm như một, vĩnh viễn không cười. Cậu thích những nữ hài tử tươi cười ngọt ngào, thoát nhìn đáng yêu hơn

– “Người ừ a a trong điện thoại hôm qua là cậu?”. Nàng hơi nhú mày, “Vừa thở vừa rên rỉ, tôi còn tưởng biến thái”

Cậu có chút xấu hổ, không nói gì thêm. Cả ngày Duy Minh đều dính trên người cậu, lúc cậu gọi điện xin phép nàng, Duy Minh lại đang xằng bậy trên sofa với cậu, vừa hôn vừa cắn, làm cậu không cẩn thận rên lên, kết quả, bị nàng nghe thấy

Thật là dọa người

– “Mặc đồng phục, lau dọn, nhanh làm đi. Cậu chậm như vậy làm gì? Chưa tỉnh rượu sao?”. Nàng cầm khăn lau đồng lau tây

Kì thật, còn nửa giờ nữa mới đến giờ làm, cậu vốn có thể không làm, nhưng là, những lời nữ nhân nói ra cậu không thể chống cự, dù cửa hàng phó này có gương mặt lạnh lùng đến không chịu được, cậu vẫn không thể ngăn cản đại não mình chấp hành mệnh lệnh của nàng

Nữ nhân, là sinh vật đáng yêu thượng đế tạo nên, mà gương mặt lãnh đạm của nàng, cũng là một hương vị độc đáo

Cậu cười sau lưng nàng, không tức giận được. Ai, nói thế nào, cửa hàng phó cũng thật xinh đẹp, hơn nữa càng nhìn càng thuận mắt

– “Không cần cười ngây ngô nữa, còn không mau đi làm việc?”. Mắt nàng như gắn sau lưng, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của cậu

– “Là!”. Cậu ngoan ngoãn mở cửa phòng nghỉ, vào trong đổi trang phục

Cắm giắc, giống như có chút không thích hợp, mặc quần áo xong cậu nhìn quanh tứ phía một chút, phòng nghỉ có vẻ khác lạ, trên bàn còn đặt một túi sữa chua

Cậu buồn bực bước ra, cửa hàng phó vẫn đang lau chùi ngăn tủ thức uống. Nơi đặt kem và thực phẩm lại xuất hiện một bao sữa chua rất không phối hợp khoe khoang sự tồn tại của mình

Sau đó, cửa tự động leng keng mở ra

– “Kính chào quý..... Khách.....”. Cậu nói nguyên bản thốt ra khi phát hiện người đến là ai, dừng lại

– “Chị, em mua kem tươi cho chị đây”. Thuần An mặc một thân hồng vọt đến bên cửa hàng phó đang ngồi xổm lau chùi, ôm nàng từ sau lưng, hôn nàng hai cái

– “Ngao ngao, em làm gãy xương sườn của chị rồi”. Nàng tiếp tục lau tủ lạnh của mình

Thuần An cười hai tiếng, đứng lên cùng cửa hàng phó, quay một vòng, nụ cười nhất thời biến mất, lại hét to, “Sao lại là cậu, tại sao đi đâu tôi cũng gặp cậu!”

– “Vận mệnh an bài”. Cậu nhún vai. Trả lời như vừa nãy

– “Tôi mới vừa vứt bỏ tâm tình tổn thương, không muốn gặp bất kì vật gì có liên quan đến người kia, sao cậu vẫn xuất hiện trước mắt tôi, phiền toái quá”

– “Tôi cũng không muốn gặp cậu, chính là không có biện pháp, làm gì cũng sẽ gặp được cậu”. Buồn cười, cậu càng cảm thấy bộ dáng đáng yêu như nam hài to xác của Thuần An thực sự là kì tích, huống hồ, người này còn lớn hơn cậu một tuổi

Cửa hàng phó không chú ý bọn họ, làm xong bốn phần của mình, liền cởi đồng phục đưa cho Thuần An. Bên trong nàng mặc một chiếc áo xanh lá mạ chói mắt, bên dưới cùng màu sắc tương tự. Nàng không có biểu tình gì chào hỏi hai người, cầm kem Thuần An vừa mua, ra ngoài cưỡi xe máy phóng đi

Xem ra, nàng không chút hứng thú với chuyện duyên phận của bọn họ

Cậu lẳng lẳng nhìn của tự động khép lại, “Hiện tại là tình huống gì, có thể giải thích không?”

– “Nga! Nàng không nói với cậu a?”

– “Có a, nàng nói với tôi: thay quần áo, lau dọn, mau làm việc”

Thuần An cười cười: “Hôm nay tôi thay ca, nàng có việc bận đến tối mai. Còn có, nàng là chị gái của tôi”

– “Nàng có công việc khác bên ngoài?”. Việc trong cửa hàng tiện lợi đã đủ mệt, không ngờ cửa hàng phó này còn có việc khác

– “Đúng vậy, nàng là người mẫu”. Thuần An mặc đồng phục xong, liền đến tủ lạnh lấy sữa chua của hắn

– “Người mẫu?”. Thực dọa người

– “Nàng được gọi là sát thủ, đường cong trên vai nàng hoàn mỹ không tì vết, nhìn từ sau, cũng đủ xinh đẹp rồi. Ai, không hổ là cùng nhà xưởng sản xuất, ai cũng có vẻ anh tuấn vô địch như cha tôi”. Thuần An không ngừng cười, nhắc đến nàng, tâm tình hẳn thật phần khoái trá

– “Chị ruột?”

– “Đương nhiên a!”

– “VẬY nàng không phải là.... người vợ đã li hôn của Tửu Bảo sao?”. Cậu kinh ngạc đến muốn té xỉu. Nhìn cửa hàng phó cũng chỉ hơn cậu 2, 3 tuổi, không ngờ cư nhiên lại là một thiếu phụ luống tuổi đã lập gia đình. Đến tột cùng, vì nàng lập gia đình sớm, hay là, bảo dưỡng quá tốt?

– “Uy, đừng nhắc tên người kia trước mặt tôi được không, tôi còn trong thời kì quá độ thất tình, rất khổ sở”. Thuận An cho một ngụm sữa chua đông lạnh vào miệng

Liếc cậu một cái, Thuận An đột nhiên hỏi: “Muốn ăn không? Tôi mua ba phần, chia cho cậu một hộp đi!”. Thuận An lại tươi cười, là nụ cười không còn buồn đau

Thoạt nhìn, hẳn Tửu Bảo tổn thương Thuận An không ít, nhưng do Thuận An có sức hồi phục tổn thương kinh người đi! Ý cười phỉếm ra từ đáy lòng, tuy Thuận An nói mình vẫn còn để ý, nhưng là, cũng đã không cần

– “Tốt, dù sao tôi cũng không ghét sữa chua, thử xem!”. Lúc này cậu mới có chút an tâm

Nửa đêm khách không nhiều lắm, cửa hàng phó vắng mặt, không ai theo dõi cậu, cậu đơn giản ăn sữa chua và tán gẫu cùng Thuận An đợi trời sáng

Trò chuyện trò chuyện, Thuận An lại bỏ sữa chua vào tủ đông lạnh, sau 5 phút đồng hồ lại lấy ra ăn tiếp

Cậu không hiểu Thuận An làm vậy để làm gì, cuối cùng hỏi

– “Sao phải phiền toái như vậy?”

– “Cậu không biết sao?”. Thuận An nói: “Sữa chua nhìn rất giống thứ kia”

– “Thứ gì?”

– “Chính là thứ kia a!”. Thuận An nuốt một ngụm, “**”

– “Phụt!”. Âm thanh động đất, cậu phun hết sữa chua xuống sàn

– “Ai nha, mất vệ sinh quá nga, bắn hết rồi!”. Thuận An thoáng chau mày, đáng vẻ định thần nhàn nhã, nửa điểm cũng không quan tâm

– “Tôi đi lau dọn”. Cậu mang phần sữa chua còn lại bỏ vào thùng rác, vào trong lấy dụng cụ vệ sinh sàn nhà, chuẩn bị lau chùi

– “Không ngờ cậu ngây thơ vậy”. Thuận An có chút nhàm chán, “Cậu nhất định còn chưa làm gì với thầy Tống đi!”

Cậu không muốn trả lời

– “Thầy Tống là người tốt, yêu thật lòng, bộ dạng anh tuấn cao ngất, đáng người lại thon dài rắn chắc. Tôi rất hâm mộ cậu, được một người như vậy yêu....”

Thuận An ở sau quầy niệm nửa ngày, thấy cậu không thêm quan tâm, bắt đầu trườn lên mặt bàn

– “Tiểu Tất, nếu cậu không yêu thầy Tống, tại sao không yêu tôi a? Tôi thực sự thích cậu da, cậu rất đáng yêu. Khuôn mặt đáng yêu, tính cách đáng yêu, khắp người đều đáng yêu! Hại tôi mỗi lần chỉ cần nhìn thấy cậu, sẽ nghĩ lộn hết quần áo cậu, lên giường với cậu”

– “Không phải khi này cậu vừa nói, nếu tôi dám ngoại tình, sẽ làm thịt tôi?”. Cậu không nghĩ đáng về mình phù hợp với tính từ ‘đáng yêu’

– “Cậu vứt bỏ thầy Tống để xằng bậy với người khác, tôi đương nhiên sẽ thịt cậu, chính là nếu yêu tôi thì khác, có thể cùng cậu một chỗ, tôi mở hai chân hoan nghênh còn không kịp, như thế nào lại thương tổn cậu được?”

Nguyên lai, Thuần An thực sự có hứng thú với cậu, trước kia cậu còn tưởng Thuần An vì giận Tử Bảo, mới lấy cậu ngụ trang. Không ngờ, mình cứ nhiên lại có sức hút rất mạnh, vô luận thế nào cũng bị người khác yêu

– “Dù sao hiện tại cũng cô đơn”. Thuần An cười tà ác

– “Tha cho tôi đi, tôi không muốn chơi đùa với cậu”.

– “Tôi biết, cũng cảm nhận vậy. Cậu kì thật có chút thích tôi đúng không?”. Thuần An ra khỏi quầy

Cậu kéo cửa tự động, quay lưng về phía Thuần An, “Chỉ thích một chút, cũng không là gì”. Cậu rất bác ái, với người đẹp đều ga-lăng như thế

– “Đừng cứ chạy vòng ngoài như vậy, cùng tôi lên giường cũng không mất khối thịt nào”. Thuần An ôm cổ cậu. Mới vừa thất tình, nhu cầu cần tìm người an ủi rất lớn

– “Buông ra”

Thuần An cọ xát sau lưng cậu, “Không cần, tôi rất thích cậu”. Đôi tay đặt trên hàng khuy áo, cao thấp di động

– “Tin tôi nhấn chuông báo động, báo cảnh sát mang kẻ cuồng *** như cậu đi đánh đòn không?”

– “Không tin”. Thuần An chạm đến thắt lưng, thuận tay liền mở ra

– “Tiên sinh, đang đứng trước cửa, ngài không khỏi rất hưng phấn đi!”

– “Không có ai”. Thuần An rút dây lưng ra

– “Đủ rồi, đừng đùa nữa”. Cậu quay đầu ngăn cản, muốn giữ lấy dây lưng của mình, nhưng cửa tự động cũng ngoài ý muốn vang lên hai tiếng, bên kia phố, thân ảnh quen thuộc tức tốc vọt lại đây

Than nhẹ một tiếng ‘Không xong rồi’. Thuần An đang dựa cả người vào cậu, cảnh này bị nhìn thấy cả

Cậu bị sờ đến nổi gai ốc toàn thân, phải thối lui, rồi lại làm Thuần An khấn trương bắt lấy. Hai người cũng chỉ có vậy, cậu không dám dùng sức, Thuần An này thoát nhìn khung xương rất nhỏ, không khác gì nữ nhân, cậu sợ Thuần An bị thương. Vì thế chỉ lùi người lại, kết quả, một chân bước vào bồn nước, trọng tâm ngã thành một đoàn, thấp thành một mảnh

Thuần An mất thăng bằng quơ trúng chông tạp chí bên cạnh, toàn bộ số tạp chí đều rơi trên người bọn họ, cánh tay cậu bị gáy sách sắc bén cứa vào. Chảy máu

Ngã trên đất, cậu thở dài

– “Mỗi lần gặp cậu, tôi đều mất máu”.

Cửa leng keng hai tiếng mở ra, cậu còn chưa định thần, không nói ra bốn chữ ‘kính chào quý khách’ kia

– “A, thầy Tống!”. Thuần An tươi cười, nháy mắt cường điệu

Thấy Duy Minh, Thuần An lộ tức ngoan ngoãn rời khỏi người cậu, tách ra một khoảng cách an toàn với cậu

Trước kia, bọn họ chọn sống ở đây vì gần trường học, trung tâm thương mại, có công viên, hơn nữa còn rất gần cửa hàng tiện lợi

Bọn họ sống ở tòa nhà đối diện, từ ban công phòng Duy Minh có thể vừa vịn nhìn thấy cửa hàng này

Bất quá, cậu rời nhà thì Duy Minh bắt đầu đi ngủ, không ngờ Duy Minh cứ nhiên đã tỉnh giấc, còn chạy đến đây

Hay là, Duy Minh giả vờ ngủ, hay là, Duy Minh vẫn đứng ở ban công nhìn sang đây?

Bằng không sao lại trùng hợp đến vậy, vừa vịn bị bắt gặp?

Một câu cũng không nói, Duy Minh kéo cậu lên, sau đó chỉ nhìn cậu, trên mặt không có nửa điểm ôn hòa

Khủng bố

Kéo cậu đứng lên xong, Duy Minh cũng không buông tay. Xoay người, dắt cậu về nhà

Tình hình này, cậu chỉ nói với Thuần An một câu: “Xem ra tôi không thể tiếp tục đi làm, cậu tự lo liệu đi!”

Thuần An tươi cười, run rẩy nói: “Kính chào”. Cũng hiểu được mình lại gây phiền phức

– “Đi tắm rửa đi!”. Duy Minh vẫn trầm mặc trên đường về nhà, cuối cùng nói một câu

– “Em và Thuần An chỉ là không cẩn thận bính cùng một chỗ, anh đừng nghĩ nhiều”. Cậu hiểu đến giờ, Duy Minh vẫn rất lưu ý Thuần An. Có lẽ Duy Minh biết Thuần An là kiểu hình này, nên mới khẩn trương như vậy

Duy Minh vào bếp uống nước, có chút không thích hợp, hẳn dù không tức giận nhưng xác thực ghen tuông rất nặng

Cởi đồ vào phòng tắm giặt sạch toàn thân, tẩy nước bùn bẩn trên người, hết thấy, đều do ân thần Thuần An kia làm hại

Nước từ vòi sen thấm vào người, cậu không có ý định tắm rửa nhanh chóng, ngày mai có lẽ đến cửa hàng lớn và siêu thị mua thêm đồ ăn về nhà. Thuận tiện, mua thêm chút quà vặt, a, còn mua thêm nho khô Duy Minh thích nữa đi!

– “Xoạch!”. Cửa phòng tắm chậm rãi mở ra, nhưng tiếng nước từ vòi sen át đi tiếng động nơi cửa

Cậu ngã đầu ra sau, bọt xà bông tắm từ mặt cậu chậm rãi chảy xuống

Đột nhiên, phát giác có cơn gió lạnh bên ngoài phòng tắm tiến vào, nổi một trận gai ốc, còn chưa kịp quay đầu, cậu đã bị người khác kéo vào lòng

– “Duy.....Duy Minh.....”. Cậu hoảng sợ

Duy Minh gắt gao ôm cậu, sơ mi cùng quần bò trên người ướt đầm

– “Anh rất bất an, giống như lúc nào cũng sẽ đánh mất em”. Duy Minh hôn lên cổ cậu, đùa bỡn vành tai cậu

Cậu run rẩy toàn thân, tai là nơi mẫn cảm nhất. “Em tắm xong sẽ ra ngoài, anh nếu muốn tắm hay đi vệ sinh, đợi em rời khỏi đây rồi hãy vào!”

– “Em yêu anh không?”. Duy Minh ép cậu đến sát tường, bộ phận dưới đũng quần đã nóng rực cương cứng

Cậu nuốt nước bọt, cảm giác mỏng bị Duy Minh gắt gao giữ lấy

– “Nói a, em yêu anh không?”. Duy Minh giục

Hơi thở phả vào tai cậu, đầu cậu trống rỗng, không thể trả lời. Nước ấm đánh vào thân cậu, cùng nụ hôn của Duy Minh, cậu nửa câu cũng nói không nên lời

Cậu không thích cảm giác này, vừa ngọt ngào vừa khổ đau. Cậu rất không thích

Nhưng là thân thể lại vô thức tựa vào Duy Minh, đòi hỏi khát khao

– “Anh rất yêu em....”. Duy Minh rót vào tai cậu, tách chân cậu ra, một cước khóa cậu bên cạnh bồn tắm. Sau đó, kéo khóa quần

Dù biết Duy Minh sẽ làm gì, lúc này, cậu lại hoàn toàn không muốn né tránh. Cậu cũng yêu Duy Minh. Chính là, đoạn tình này vừa chớm nở, hiện tại cậu còn đang thực tập thể nào là tình yêu đồng giới, Duy Minh thế nào lại yêu cầu cao như vậy?

Tay Duy Minh phủ trước người cậu, không ngừng nhu lộng, cảm giác mạnh mẽ như điện kích thích thân kinh cậu. Sau đó, đột nhiên có vật tiến vào, làm cậu còn chưa kịp cảm thấy đau đã hoàn toàn tiếp nhận Duy Minh

– “Tiểu Tất..... Nóng quá.....”. Duy Minh hỏn hển bên tai cậu, “Bên trong em nóng quá.....”

Là loại ngôn ngữ rõ ràng

Duy Minh liếm vành tai, làm cậu rên nhẹ lên

Cậu cũng muốn Duy Minh, cũng muốn phải như vậy. Tiếng thở dốc của Duy Minh làm cậu thoát loạn, làm cậu dâng trào, cậu cũng muốn nếm thử tư vị trong thân thể nam nhân

Bởi vì, bộ dáng Duy Minh khi làm việc này, một bộ ý loạn tình mê, khuôn mặt tuần tú lại đỏ rực lên

Hảo phiền tình.

Địa phương bị tao lộng hơi run rẩy, những va chạm không ngừng nghỉ làm sóng tình sôi sục, cậu rên rĩ, nhận sự phiền phức ngọt ngào này. Rồi sau đó, đạt đến cao trào

Nhưng là, Duy Minh vẫn chưa phát tiết. Cậu đều ra, nhưng Duy Minh vẫn còn tiếp tục

Cậu muốn nghỉ ngơi, nhưng Duy Minh lại không cho phép

– “Đi ra, Duy Minh, đi ra”. Duy Minh nhẹ nhàng chậm chạp trừu sáp, làm cả người cậu tê dại không chịu được. “Em mệt mỗi quá, đừng lộng nữa”. Còn tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ bị chuột rút

– “Lên giường lại tiếp tục”. Giữ thắt lưng cậu, Duy Minh liền giữ nguyên tư thế này, kiên quyết đưa cậu đến giường

Phòng tắm sát cạnh phòng ngủ. Duy Minh và cậu vừa lên đến giường, những co rúm mới đình chỉ lại bắt đầu

Có lẽ, Duy Minh muốn đem tình cảm suốt 26 năm trong đời, đặt cả trên người cậu. Xem ra, hôm nay cũng không cần ngủ

Duy Minh đặt cậu nằm nghiêng, dán sau lưng cậu, một tay nâng chân cậu, tách mông cậu, sau đó lại tiếp tục động tác

Mặt trước của cậu bị kích thích lần thứ hai như tàn tro nhuộm lửa. Ai, thân thể sao lại thành thực vậy?

Cứ như vậy, đến lúc lâu lúc lâu sau, Duy Minh mới phát tiết trong cậu

Cậu, làm thêm đến mệt mỗi, lại bị ngoạn như thế, ngay lập tức, suýt lâm vào hôn mê

Cởi quần áo ướt sũng ra, Duy Minh trần trụi ngủ trên giường

Cậu nghỉ ngơi xong một trận, mới cầm lấy bao thuốc ra ngoài ban công. Bên tai lại nóng lên, có lẽ, để gió thổi qua một chút sẽ tốt hơn

Đốt thuốc cuối cùng, rít một hơi thật sâu. Cậu mới bình ổn tình cảm mãnh liệt vừa rồi

Từ lâu ba nhìn sang, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt, động tĩnh trong cửa hàng tiện lợi đều nhất thanh nhị sở

Đột nhiên, Thuần An tắt toàn bộ đèn, ra ngoài, kéo cửa cuốn tự động xuống

Tiểu tử này, còn nói làm hết ca, kết quả cậu mới đi không bao lâu, không có ai, đã đóng cửa nghỉ

Cậu cầm bao thuốc lá quảng sang hướng đối diện, đường không quá rộng, bao thuốc vừa vịn đáp trên đầu Thuần An. Thuần An như gặp quỷ, hô to: “Ai! Là ai!”

Nửa đêm, nửa bóng quỳnh ảnh cũng không có, cậu gọi Thuần An, xoay người mặc quần áo xuống lầu

Trước cửa hàng tiện lợi, Thuần An chống nạnh, chân di di trên đất, đang đợi cậu

– “Cậu cứ nhiên đóng cửa cửa hàng tiện lợi 24h, đợi chị cậu trở về, nhất định sẽ giết cậu”. Cậu ngồi trên băng ghế dài trước cửa hàng, thuốc bạc hà còn chưa đến một nửa

– “Nàng hiểu rõ tôi là người thế nào, nếu chết thì cậu sẽ chết, không phải tôi”. Thuần An ngồi bên cạnh cậu, giật lấy điều thuốc, lập tức hút vào, có chút hơn giận nói, “Ai bảo cậu nghỉ giữa chừng, tôi không biết dùng máy thanh toán tự động, mở cửa cũng vô dụng”

Cậu vận động xong có chút mệt mỏi, ngồi trên băng ghế không phản bác

Thuần An cảm giác có chút kì quái, quan sát một lúc rồi nói, “Thầy Tổng đâu?”

– “Ngủ”

– “Anh ấy mang cậu về, cậu còn chạy đến đây làm gì?”

– “Tôi cần hít thở khí trời”. Kì thật, ở cạnh Duy Minh không có gì không tốt, chính là, cậu không quen hai người lúc nào cũng dính cùng một chỗ

– “Hai người vừa về nhà làm gì?”

– “Cậu nghĩ chúng tôi làm gì?”

Thuần An bất ngờ kéo quần áo rộng thùng thình của cậu ra, nhìn thấy da thịt gấn đầy dấu hôn, kinh ngạc há hốc, “Làm? Các cậu cứ nhiên làm?”

Cậu kéo quần áo thẳng thớm trở lại

– “Thế nào lại vậy, người ta còn thất tình, hai người cứ nhìn lại nóng bỏng, thật quá đáng!”. Thuần An chu môi, nhứt chí quay lại ghế ngồi

– “Còn không phải nhờ ơn cậu, anh ấy nghĩ tôi yêu cậu, nên mới mang tôi lên giường”. Kể đầu sỏ ngồi ngay bên cạnh, cậu thực sự rất muốn nheo mắt Thuần An

– “Dù sao hai người lại phong lưu khoái hoạt lúc tôi thất tình, đây là cậu không đúng”. Thuần An cúi thấp đầu

– “Tìm người mà yêu đi, than thở làm gì?”

– “Tôi đã rất cố gắng, nhưng không phải ai cũng yêu tôi. Tôi cũng muốn có một tình yêu đẹp, nhưng không có nam nhân nào bên cạnh, thực sự rất buồn nga”. Nói nói, Thuần An tựa đầu lên vai cậu, hoàn toàn nhứt chí

– “Cậu có thể tìm nam nhân để yêu, nhưng, please, đừng tìm tôi nữa. Tôi đang cố gắng giảm thiểu những giao tế không cần thiết, bằng không, không phải Duy Minh nổi điên vì tôi lạm tình, mà là tôi không chịu nổi Duy Minh mắc chứng tâm thần phân liệt như vậy”. Cậu nếu chọn lựa Duy Minh, trong lòng đương nhiên chuẩn bị đầy đủ mọi trách nhiệm

– “Tại sao không ai yêu tôi? Tại sao bọn họ chỉ muốn lên giường với tôi?”. Tay Thuần An đặt trước ngực cậu, gắt gao ôm lấy cậu

– “Vậy cậu đi yêu một người mù cũng được. Mặt cậu, rất dễ câu dẫn người khác phạm tội”

Hai người hàn huyên linh tinh trong chốc lát, cậu mới phát hiện, cậu thực sự thích Thuần An. Nếu không phải Duy Minh hành động mau lẹ, cậu thực sự có thể động tâm. Vì gương mặt của Thuần An, hết như thiên sứ

Nhưng hiện tại cậu đã có Duy Minh, cậu không thể rời Duy Minh. Duy Minh cần cậu hơn bất kì ai

Mà cậu, cũng rất yêu Duy Minh

10. Chương 9

Hơn năm giờ, trời đã sáng hơn một chút. Trước cửa hàng tiện lợi đã tắt đèn, cậu cùng Thuận An hàn huyên hơn nửa buổi tối

Thuần An cảm thấy mệt, liền quay về nhà

Cậu leo vài tầng lầu về nhà, ngoài tiếng chìa khóa leng keng lách cách, cả tòa nhà vắng tanh tịch mịch, có thể nghe được hơi thở cậu

Duy Minh đang ngủ, cửa phòng đóng chặt. Cậu nhẹ nhàng về phòng mình, mở cửa tủ, mang tất cả quần áo bẩn bỏ vào bao

Công việc nhà, cậu phụ trách giặt quần áo, máy giặt đã hư, cậu đành phải tự giặt tay. Bất quá, gần đây cậu không còn chút sức lực nào, nên cậu lấy quần áo bẩn của Duy Minh, cùng vài thứ mình đã mặc đôi lần. Kết quả, hiện tại đều có chút thối

Vào phòng Duy Minh, cậu nghe từng nhịp thở vững vàng

– “Duy Minh.....”. Cậu lay Duy Minh

Duy Minh ngái ngủ mở mắt

– “Em có việc phải ra ngoài một chút, tối nay đừng chờ cửa em, hiểu không?”. Cậu cúi người, đến gần Duy Minh mà nói

Không biết Duy Minh có nghe lời cậu không, lát sau, hắn chậm rãi cười

– “Anh yêu em.....”. Duy Minh nói lời vô nghĩa, sau đó lại tiếp tục ngủ

Cậu đứng bên giường nhìn Duy Minh, một lát sau, cũng chậm rãi cười

Sau đó, cậu xuống lầu dắt chiếc xe đạp rách nát của mình, cười đến nhà bạn gái giàu có nhất

Nhấn vài tiếng chuông, nói rõ tên mình vào máy bộ đàm, cửa mở, nữ nhân xinh đẹp của cậu, phủ trên người lớp áo ngủ lụa, ôm cậu ngoài cửa

– “Có chút việc.....”. Cậu vuốt ve hai má non mềm bóng loáng của nữ nhân, hôn lên môi nàng

– “Việc gì?”. Nữ nhân hôn cậu, “Lên giường nói đi....”. Nàng nhìn cậu mang theo giỏ hành lý: trong lòng thập phần cao hứng

– “Anh không đến đây để lên giường cùng em”. Cậu ngừng hôn. Cũng là lần đầu tiên, cậu từ chối lời mời của nữ nhân

– “Vậy, anh mang ba lô đến đây đi!”. Đình Phượng có chút kinh ngạc, rồi nàng nhìn thấy dấu hôn trên cổ cậu, “Làm sao vậy?”

– “Anh muốn đến nhờ máy giặt, máy giặt nhà anh đã hỏng”. Cậu mỉm cười, biết nàng đại khái hiểu lắm

– “Không phải anh đến để cùng đi San Francisco với em sao?”. Nàng có vẻ rất thất vọng

Cậu lắc đầu, hỏi lại: “Ngày 15 em bay phải không?”

– “Ân”. Nàng vốn không nghĩ cậu nguyện ý đi cùng mình, nhưng là, khi biết được sự tình, tâm tình vẫn có chút không vui

– “Hôm nay là ngày 10. 5 ngày tới, anh sẽ bồi em. Em không cần tỏ vẻ bi thương, như vậy anh sẽ khổ sở”. Dù sao Đình Phượng cũng là bạn gái cậu, cậu không thể không biểu hiện chút gì

– “Anh xác định mình yêu người kia, nhiều hơn em sao?”. Nàng ám chỉ Duy Minh

– “Em yêu anh!”. Cậu cười, không nói gì

– “Em thực ghen tị”. Nàng đóng cửa, ôm lấy cậu. “Anh yêu anh ta nhiều lắm sao? Nhiều hơn yêu em sao?”

– “Anh yêu em nhất”. Cậu nói

- “Anh là tiểu quỷ nói dối”. Đình Phương cười
 - “Anh không nói dối, anh yêu em nhất, yêu đến chết”. Có lẽ, thời điểm mọi người đều hiểu rõ mọi chuyện, lừa gạt, là phương pháp duy nhất làm đối phương yên tâm
 - “Vậy 5 ngày tới anh sẽ bồi thường em thế nào? Hiện tại lòng em tan nát cả rồi”
 - “Bây giờ đến lúc em lên máy bay, em nói thế nào anh liền làm thế ấy. Bảo anh đi đông, anh sẽ không đi tây. Hết thấy tùy vào ý muốn của em”
 - “Từ giờ trở đi em phải giam giữ anh, không được nghĩ đến người kia. Yêu cầu này cũng không quá đáng đi, vài ngày tới, anh chỉ có thể yêu mình em”. Trước giờ nàng thực lí tính, hảo tụ hảo tán là quan điểm của nàng. Nhưng nàng lại mâu thuẫn như mọi nữ nhân
- Dục vọng độc chiếm, thế là khoảng thời gian còn lại, nàng thâm nghĩ làm lòng cậu ngập tràn nàng
- “Có chút khó khăn, bắt quá anh sẽ cố hết sức”
 - “Được rồi, mỗi ngày chỉ cần nói 100 lần câu anh yêu em”
 - “Còn có yêu cầu gì nữa?”
 - “Đợi em nghĩ ra rồi sẽ nói với anh”

- “Kính chào quý khách—”

Đêm, Duy Minh đến cửa hàng tiện lợi. Thuần An đang bận bịu dọn dẹp sửa sang hàng hóa trong cửa hàng, vừa nhìn thấy hắn đã kinh ngạc hô to: “Thầy Tống!”

Duy Minh dừng một chút, thần sắc có chút trầm trọng, qua hồi lâu mới mở miệng: “Cậu biết Tiểu Tắt đi đâu không?”

- “Di? Cậu ấy không nói với thầy?”. Thuần An kinh ngạc quay đầu, hỏi người đang ở trong phòng nghỉ: “Chị, hôm trước Tiểu Tắt gọi điện xin nghỉ phép, cậu ấy có nói gì không?”

Cửa hàng phó mang một chai nước tinh khiết đi ra, thuận miệng trả lời: “Cậu ta nói ngày 15 bạn gái cậu ta xuất ngoại, gần đây không rảnh đi làm”. Nàng chỉ nhìn thoáng qua Duy Minh, không hứng thú gì, liền quay vào trong làm việc

Sắc mặt Duy Minh trở nên ngưng trọng

- “Sao vậy?”. Thuần An thật cẩn thận dò hỏi
- “Không có gì, vài đêm liên tiếp cậu ấy chưa về nhà, nên tôi có chút lo lắng”. Đợi vài ngày, điện thoại trong nhà cũng không đổ chuông, Duy Minh có chút sợ hãi, nhất là hắn phát hiện quần áo trong tủ không cánh mà bay, sợ hãi bao phủ khắp lòng
- “Thầy không gọi điện thoại di động cho cậu ấy sao?”
- “Cậu ấy không có điện thoại di động”
- “Bằng hữu của cậu ấy đâu? Thầy liên lạc với những người đó chưa?”
- “Tiểu Tắt không thích tôi quản cậu ấy quá chặt, tôi hoàn toàn không biết bằng hữu nào của cậu ấy”
- “Kia...”. Thuần An nhìn đáng vẻ hoảng hốt của Duy Minh, xem ra vài ngày nay hắn đã tìm khắp nơi. “Nếu không em hỏi Tửu Bảo giúp thầy, anh ta quen biết nhiều, có lẽ sẽ có người biết Tiểu Tắt ở đâu”
- “Không cần, tôi mới đến đó về”. Thần sắc Duy Minh ảm đạm, rời đi. “Phiền cậu rồi, rất rất xin lỗi”
- “Thầy có nghĩ...”. Thuần An cảm giác bất an, bỗng nhiên gọi Duy Minh lại, “Thầy có nghĩ... cậu ấy bỏ chạy cùng nữ nhân khác không?”

Duy Minh khựng lại, thanh âm run rẩy: “Tôi không biết..... Cậu ấy cái gì cũng không nói cho tôi biết.....”

– “Tên khốn kia!”. Thuần An tức giận: “Thực sự là tên vương bát đản!”. May mắn, mình không yêu hắn, bằng không, với tình hình này, tương lai chắc chắn sẽ bị hắn bức đến khóc thành tiếng

– “Không liên quan đến cậu ấy..... Không thể trách cậu ấy..... Cậu ấy vốn sẽ không thích nam nhân.....”

Điện thoại di động trong túi đồ chuông, Duy Minh bắt máy, đột nhiên, đáy mắt sáng lên

– “Như thế nào?”. Thuần An hỏi

– “Tìm được Tiểu Tắt rồi!”. Là bằng hữu của hắn gọi đến. Người kia nói, Tiểu Tắt đang cùng một nữ nhân, ở nhà hàng. Cười nói vui vẻ

Duy Minh vội vàng cúp máy, xông ra ngoài

Thuần An còn nói với theo: “Thầy Tổng, nhớ tát cậu ta một bạt tai thật mạnh, như vậy mới có thể thức tỉnh cậu ta–”

Duy Minh ngồi vào xe, đêm đã khuya, trên đường ít xe cộ qua lại, vào khu phố trung tâm, hắn dừng xe trước nhà hàng lẩu chua cay

Đi vào trong, Duy Minh thấy người mình hỏi hỏi tìm kiếm vài ngày nay

Cậu hớp một ngụm trà nóng Ô Long, lẩu làm lưỡi cậu mất vị giác

Nơi này lần trước Duy Minh dẫn cậu đến, cậu cảm thấy không tồi, mới dẫn Đình Phượng đến đây hôm nay

Bất quá, lần trước ăn không cay như vậy. Hiện tại cậu đã chảy nước mắt nước mũi ròng ròng, chịu không nổi

– “Ngày mai chắc chắn mũi sẽ đau”. Đình Phượng tao nhã ăn lẩu, lại nói một câu không mới

– “Đi?”. Cậu cầm tách trà Ô Long, tay bỗng dưng khựng lại

– “A, em quên mất chúng ta đang ăn. Làm anh ăn không ngon miệng, tiếp tục ăn đi”. Đình Phượng cười hời hợt

– “Sao lại đau mũi?”. Cậu giống như nghe điều gì ghê gớm

– “Đúng a, những người dạ dày yếu đều tiêu chảy đến như vậy. Anh có không?”

Tách trà Ô Long rơi xuống chân, cậu chậm rãi lắc đầu, thần sắc khiếp sợ

– “Sao anh lại có biểu tình như vậy, hết như lẩu chua cay”

Thực ra, lần Duy Minh dẫn cậu đến là lần đầu tiên, lần này là lần thứ hai. Cậu nào biết ăn lẩu chua cay sẽ như vậy

Loại tác dụng phụ này, cậu còn tưởng..... Còn tưởng rằng.....

Sau đó, đại khái thượng đế chỉnh cậu, cửa tự động mở ra, ngoài cửa có người gọi to tên cậu, cậu kinh ngạc quay đầu nhìn lại, phát giác cư nhiên là Duy Minh

– “Tiểu Tắt!”

Cậu cứng ngắt, vẩy vẩy tay với Duy Minh, nói: “..... Chào..... Sao lại trùng hợp vậy a.....”

Trong nhà hàng lẩu có một nam nhân đi ra, hắn đứng trước cửa, dùng vẻ mặt không đành lòng thuyết giáo Duy Minh, “Tôi đã sớm nói tiểu tử này chỉ thích nữ nhân, cậu ta vĩnh viễn không có khả năng thích cậu, cậu lại cố tình không tin. Nhưng vậy cũng hay, người ta mang bạn gái ra giới thiệu khắp nơi, gặt cậu sang một bên”

– “Câm miệng!”. Duy Minh tức giận hét lên

Vài chục ánh mắt trong cửa hàng chăm chăm nhìn bọn họ. Làm người ta cảm thấy có chút không được tự nhiên

Cậu biết nam nhân kia. Là người từng dọa sẽ đốt gaybar của Tửu Bảo, rồi mới bị Duy Minh hung hăng đâm vào mặt. Nam nhân này yêu Duy Minh

– “Về với anh”. Duy Minh đứng trước mặt cậu, không cười, trên mặt chỉ có tối tăm

Cậu chần chừ nhìn Đình Phượng, Đình Phượng quay mặt sang chỗ khác, cúi đầu ăn lẩu chua cay của nàng. Ra mời, cũng có chút mất hứng

Phân vân vài giây, cậu ngồi lại với Đình Phượng

– “Anh về trước đi, em phải đi với.... phải đi với bạn gái của em”. Hôm nay là ngày thứ năm, cậu đã đồng ý với Đình Phượng, đến khi nàng lên máy bay mới rời khỏi nàng, hoàn thành trách nhiệm cuối cùng của bạn trai. Cậu không biết làm sao Duy Minh tìm được cậu, đại khái là do nam nhân đang đứng trước cửa nhà hàng báo tin đi, tình hình như vậy thật làm đầu cậu ong ong run rẩy

– “Từ khi em biến mất, anh liền vẫn tìm em. Anh tìm em lâu rồi”. Sắc mặt Duy Minh không chút khổ sở, thần sắc trấn định, nói năng rành mạch, như thường lệ

Cậu không nhìn Duy Minh, cũng có thể mơ hồ nghe thấy những tức giận trong giọng nói. Cậu hiểu Duy Minh đang rất khắc chế. Nhưng có lẽ, còn có cảm giác nản lòng thoái chí

Những chiều chuộng của Duy Minh với cậu, đã đến cực hạn

– “Em chỉ muốn có chút không gian riêng tư, không phải lên giường với anh, liền ngay cả đi chơi với bằng hữu cũng không được đi”. Cậu đã cố gắng đủ rồi, từ chối Tiểu Trữ, cự tuyệt Đình Phượng, còn khắc chế không thân cận quá mức với Thuần An. Chính là tất cả, Duy Minh giống như đều không biết. Ghen tị làm Duy Minh mờ mắt

– “Trên giường?! Cậu cứ nhiên lên giường với cậu ta?”. Nam nhân kia điên cuồng hét lên, bất khả tư nghị trừng to mắt

Không chuyên tâm ăn lẩu, khách hàng trộm nhìn bọn họ, có nam hải nhỏ giọng nói:

– “Oa, gay cãi nhau da!”

– “Hư!”. Mẹ bé ngồi bên cạnh che tai em lại

Nhân viên trong nhà hàng lẩu vội như gặp nước sôi, giảng hòa: “Đừng nóng giận, đừng nóng giận..... Ông chủ đừng nóng giận”

– “Đừng quên em mới 16 tuổi, vài ngày liên tiếp không về nhà, ai không lo lắng!”. Duy Minh nói

– “Vài năm nữa em trưởng thành, anh không thể viện cớ này nói mãi, lúc đó anh sẽ lấy lý do gì?”. Cậu ăn lẩu chua cay, hơi nóng cay độc trong miệng tản ra, ngực cảm thấy có chút buồn. Không thích người khác xem là kẻ phụ thuộc, không thích bị hạn chế tự do. Cậu thập phần không thoải mái, Duy Minh biến cậu thành vật sở hữu của hắn

Còn có, tại sao Duy Minh không nói nơi này là nhà hàng của nam nhân kia, nếu biết, có chết cậu cũng không đến

– “Anh sớm nói với em, không yêu anh thì đừng lên giường cùng anh. Hiện tại em cảm thấy như vậy, không muốn tiếp tục, ai tùy tiện tiện nói vài câu liền đá anh sang một bên. Em thích đùa bỡn với tình cảm người khác lắm sao?”. Sắc mặt Duy Minh trở nên tái nhợt. “Em quyết không về cùng anh?”

– “Hôm nay không được!”

– “Rốt cuộc em xem anh là gì?”

– “Người giám hộ!”

Sau khi quyết đoán từ chối, cậu thấy Duy Minh thống khổ vươn tay, muốn cho cậu một cái tát. Nhưng là, ngay khi sắp chạm đến mặt cậu, ngừng lại

Duy Minh luyến tiếc cậu

Nếu, tình cảm Duy Minh cũng ngừng lại như cái tát này thì tốt rồi, cậu nhìn Duy Minh: “Anh cũng sớm biết chuyện em có bạn gái. Trong tất cả, anh là người yêu cuối cùng của em, tất cả em đều cho anh, sao anh còn đòi hỏi nhiều đến vậy?”

– “Anh yêu em hơn bất kì ai”. Muốn, mỗi giây đều nhìn thấy em.....

– “Em mới 16 tuổi. Mà anh, lại rất nghiêm túc”. Cậu nói

– “Quên đi, em muốn thế nào thì cứ làm thế ấy, anh không xen vào nữa”. Duy Minh thu hồi tay, đi thẳng ra ngoài

Cậu yên lặng ăn miếng thịt bò, rồi mới cúi người nhặt tách trà Ô Long trên đất lên

– “Anh ta không hiểu anh, nên mới tức giận như vậy”. Đinh Phương nói: “Anh cũng thật là, giải thích rõ ràng là được rồi, làm anh ta thương tâm như vậy làm gì”

– “Việc anh hiểu anh ấy, không liên quan đến việc anh ấy phải hiểu anh”. Vì bất an, nên cậu mới khi dễ Duy Minh như vậy. Nhưng Duy Minh thương tâm, cậu cũng không thoải mái

Đều là, mình ngu ngốc nghĩ mong Duy Minh đau vì bị mình thương, nên, cậu mới ngốc nghếch lấy tấm lòng mình tiết ra bồi thường như vậy

Hiện tại cậu uất ức, buồn bực muốn chết

– “Vậy anh ta làm sao bây giờ, anh không đuổi theo sao?”

Cậu thì đầu lên bàn, không biết nên trả lời thế nào

Nam nhân lẩu chua cay tức giận, rít gào với cậu: “Người là kẻ vô tâm, ta biết nhất định Duy Minh sẽ thương tâm vì người”

Nhìn nam nhân đang đến gần, cậu hỏi: “Anh muốn làm gì?”

– “Tôi muốn tìm Duy Minh về, hải hảo an ủi cậu ấy”. Một hành động thừa nước đục thả câu

– “Tôi khuyên anh tốt nhất không nên làm vậy”. Cậu hảo tâm đề nghị

– “Người là sợ ta cướp Duy Minh phải không? Tiểu tử hỗn xược, người liền cả đời trầm mình bên nữ nhân cũng tốt, Duy Minh là của ta, ta sẽ hảo hảo chiêu cố cậu ấy, sẽ không làm cậu ấy tổn thương thêm nữa!”. Nam nhân nói xong, liền vội vã đi tìm Duy Minh

– “Như vậy cũng được sao? Nếu người kia thực sự bị cướp đi, anh không bị gì sao?”. Đinh Phương nhấp ngụm trà Ô Long, tâm bình khí hòa nói

– “Dù toàn bộ nam nhân trên thế giới thay lòng đổi dạ, Duy Minh cũng sẽ không thay đổi”. Đầu cậu vẫn thì lên bàn, vì Duy Minh không đổi lòng, cậu mới chịu áp lực lớn như vậy

– “Nga, anh tự tin đến vậy?”

– “Người kia rất yêu rất yêu anh, đến mức không có anh, anh ấy sẽ chết.....”

– “Vậy còn anh? Anh cũng yêu anh ta đi!”

– “..... Đúng vậy.....”. Cậu thở dài một hơi

Qua vài phút, nam nhân kia dùng dùng nổi giận trở về, chỉ vào mặt cậu: “Phương Hiểu Tất, người là tên chó tha, ta không tin Duy Minh sẽ yêu người cả đời!”

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn mắt nam nhân nổi một măt u tối, chắc chắn là bị Duy Minh chọc giận, “Tôi khuyên anh tốt nhất nên tin, anh ấy sẽ yêu tôi cả đời”. Hắn giống hệt thiên sứ, một khi động tâm, liền không bao giờ..... thay đổi nữa

Nam nhân oán hận cắn cắn môi mắng thăm, đại để, là những lời chửi tục quen thuộc. Rồi mới cầm chìa khóa xe, vội chạy ra ngoài

- “Cái này gọi là nam nhân điên cuồng vì tình yêu”. Đình Phượng, cười, “Hắn xem ra là người tính tình thẳng thắn, lúc này chắc là đi tìm Duy Minh đi. Anh nói xem, có phải hắn viện cớ an ủi Duy Minh, rồi mới mua chút rượu cùng Duy Minh tiêu sầu, khi thời cơ đến, sẽ cưỡng gian người ta?”
 - “..... Em đây là cổ vũ anh chạy theo sao?”
 - “Em chỉ là cảm thấy anh rõ ràng đang rất lo lắng, em không đáng giá để anh đánh mất người mình yêu”. Đình Phượng cười cười, nụ cười nàng vẫn tao nhã xinh đẹp như vậy. “Chúng ta quen nhau đã lâu, nhưng anh chưa bao giờ nhìn em bằng ánh mắt như nhìn Duy Minh, lúc anh nhìn anh ta, thực tâm, thực tâm, hơn nữa, còn thực ôn nhu
 - “Có sao?”
 - “Nếu đánh mất anh ta, sau này, chắc chắn anh không bao giờ tìm được người yêu anh đến vậy”
- Cậu có chút lo lắng, “Anh vốn nghĩ hảo hảo ở cùng em đến khi em lên máy bay mới thôi.....”
- “Trò chơi yêu đương của chúng ta xem như đã kết thúc, vài ngày nay em thực sự rất vui”
- Đình Phượng sờ sờ mặt cậu, hôn nhẹ lên đó, “Anh từng nói qua, vận may của anh chỉ hữu hạn, hạnh phúc hữu hạn, nên không dám quá yêu một người, sợ sẽ dùng hết hạnh phúc của mình. Nhưng em nghĩ Duy Minh là cỗ máy chế tạo hạnh phúc của anh, chỉ cần anh yêu anh ta, anh ta sẽ càng yêu anh. Đừng lo lắng, tình yêu của anh ta sẽ không bao giờ cạn kiệt”
- “Máy chế tạo hạnh phúc?”. Cậu nghe được một từ rất hay
 - “Đúng vậy, máy chế tạo hạnh phúc. Anh ta sẽ yêu anh suốt đời”

Cáo biệt Đình Phượng tại góc đường, cậu vào quán bar của Tửu Bảo

Hôm nay người nhiều hơn thường nhật, hơn nữa vì chưa tuyển nhân viên phục vụ, Tửu Bảo quả thực bận tới tận mặt mũi

Cậu nhìn thấy xe Duy Minh bên đường, nhưng vào trong lại không thấy bóng dáng Duy Minh, đến quầy bar, cậu bầu, cầu, cầu Tửu Bảo: “Duy Minh đâu?”

Tửu Bảo ngẩn người, mặt không chút thay đổi, “Vừa mới có nam nhân khóc bù lu bù loa chạy vào, hắn nói có kẻ khốn tên Phương Hiểu Tất vứt bỏ hắn, đi theo nữ nhân rồi. Hắn cầm hai chai Whiskey của quán tôi, lại chạy vào phòng trong. Sau đó, tình nhân cũ của hắn, cũng vào theo”

- “Tình nhân cũ? Là chủ quán lẩu chua cay kia?”. Cậu thì thào, nguyên lai cậu không biết Duy Minh từng kết giao với người kia
 - “Phòng nhỏ trong quán của tôi gần đây cứ vài ngày lại bị phá đến loạn thất bát tao, phí trang trí tốn thật nhiều tiền, hiện tại tôi đã không đảm đương nổi tiền điện nước, tiền sinh, anh có thể mua thuốc trước giúp họ được không?”
 - “Tôi còn khốn khó hơn anh, đừng nói nữa!”. Cậu vỗ vỗ vai Tửu Bảo, đi vào trong phòng nhỏ. Đạp văng cửa. Không ồn ào như ngoài sân nhảy, phòng nhỏ có vẻ yên tĩnh hơn
- Duy Minh hai mắt sưng đỏ, nam nhân kia ngồi bên cạnh rót rượu giúp hắn. Hai người nhìn cậu đi vào, Duy Minh quay mặt, nam nhân kia lại rống to
- “Người tên vương bát đản này, đến đây làm gì?”
- Cậu không quan tâm nam nhân kia, trực tiếp đến gần Duy Minh, ngồi xổm trên sàn, chăm chú nhìn Duy Minh, “Sao lại khóc?”
- “Mặc kệ tôi!”. Duy Minh nốc cạn li rượu, con người mỗi khi thất bại, sẽ dùng cơn mê hoặc bản thân
- Nam nhân lại châm rượu cho Duy Minh, nhưng cậu nhanh chóng giữ chai rượu trên bàn, không cho nam nhân chạm vào

- “Tửu lượng anh không tốt, uống nhiều như vậy sẽ say đấy”. Trong chai còn 1/10 rượu, là kết quả tên nam nhân quán lẩu chua cay kia chuốc rượu Duy Minh
 - “Dù sao tôi cũng chỉ là người giám hộ của cậu, say chết, cậu chỉ cần đổi người giám hộ là được rồi”. Hai mắt Duy Minh hồng thấu, cậu đoạt li rượu trong tay Duy Minh, ngửa đầu, một hơi uống cạn
 - “Tốt, nếu đã vậy, tôi liền đổi người giám hộ!”. Cậu nhún nhún vai đứng lên, chuẩn bị rời đi
 - “Không được!”. Duy Minh quát to, giữ chặt tay cậu. “Em là của anh, anh không tặng em cho bất kì kẻ nào khác! Nếu em chỉ yêu nữ nhân, anh có thể chuyển đổi giới tính, chỉ cần anh biến thành nữ nhân, em cũng sẽ yêu anh đúng không!”
 - “Đứa ngốc! Em có nói không yêu anh sao?”
 - “Nhưng em..... Nhưng em.....”. Duy Minh hoảng hốt nhìn chai rượu
 - “Về nhà đi, chúng ta tử tế nói chuyện với nhau được không?”
- Duy Minh quay đầu, ngơ ngác nhìn cậu trong chốc lát, thật lâu sau mới nói: “..... Được.....”
- Nam nhân quán lẩu vội vàng ngăn cản, “Duy Minh, cậu quên hẳn đối xử thế nào với cậu rồi sao? Người như hắn, căn bản không đáng để cậu đối tốt!”
- “Đúng vậy!”. Duy Minh gật gật đầu, “Cậu ấy là lưu manh, là khốn nạn, là vô tâm, còn yêu nữ nhân. Chính là không còn cách nào khác, tôi vẫn yêu cậu ấy, tôi chính là yêu cậu ấy như vậy đấy”
 - “Hơn nữa yêu đến chết”. Cậu bổ sung một câu
- Duy Minh lại gật đầu, “Hơn nữa, yêu đến chết!”

11. Chương 10

Về đến nhà, cậu mang Duy Minh người nồng nặc hơi rượu, ý thức không rõ ràng vào phòng, Duy Minh ngã vào giường. Có lẽ đã thấy cậu bình yên trở về, nên hắn an tâm, cười cười, liền mê man trầm ngủ

Cậu ngồi phịch trên sofa trong phòng khách xem TV, đêm đã khuya, Duy Minh ngủ say, nhưng công việc làm thêm hè đảo lộn đồng hồ sinh học của cậu. Trời chưa sáng, cậu không cách nào ngủ được

Cầm điều khiển trong tay, cậu chuyển kênh liên tục, cuối cùng lạc vào kênh hoạt hình

Cậu lẳng lặng xem, chỉnh âm lượng nhỏ nhất. Màn hình TV chạy một dòng phụ đề bên dưới, báo chuẩn bị đổ bộ, cơn bão lần này không mạnh, tôi sẽ đổ bộ vào đất liền

Mùa hè năm nay, bão đặc biệt nhiều

Cậu đứng lên đi vào phòng, dạo một vòng lại đi ra, đến phòng bếp trống rỗng, cậu liền ngăn người trước tủ lạnh. Cậu chỉ cảm thấy, bão sắp đến, không khí đều buồn bã, loãng đến không đủ dưỡng khí cho cậu hô hấp, máu tựa hồ ngưng tụ, có cảm giác vô lực không hô hấp được trời dậy

Như nhớ đến việc gì, cậu lại vào phòng mình. Cậu lôi một chiếc hòm cũ kĩ trong đồng đồ tạp nham, mở ra, là bức tượng năm ấy, thiên sứ mang đôi cánh, lễ vật cuối cùng anh trai tặng cậu

Nhìn vài lần, cậu đóng hòm lại, vùi đầu vào đồng đồ tạp nham lần hai. Dù thiên sứ thực sự giống Thuần An, nhưng tiểu ác ma kia đã bị cậu cho vào danh sách cự tuyệt. Hiện tại người cậu có thể yêu, chỉ mình Duy Minh mà thôi

Vòng vo chuẩn bị rời đi, mới quay đầu lại, đột nhiên phát hiện có thân ảnh đứng lặng ngoài cửa

Cậu hoảng sợ: “Không nói tiếng nào, anh định làm gì a?”. Tim suýt ngừng đập

Duy Minh cười ngây ngô, hắn say khướt, ý thức thật không rõ ràng, thân mình có chút loạng choạng

- “Sao anh không ngủ, lại chạy ra đây?”
- “Anh ngủ không được”. Duy Minh đã đi đến, ôm lấy cậu
- “Mùi rượu trên người anh nồng quá”. Cậu không tránh, quăng người vào vòm ngực Duy Minh. Hai người, dính lấy nhau hết như trẻ sinh đôi, cùng nhau đến phòng khách, ngồi trên sô pha
- “Đi ngủ đi, đừng dính trên người em”. Cậu chăm chú xem phim hoạt hình, Duy Minh tựa vào vai cậu, lại ngủ
- “Duy Minh?”. Cậu nhấc vai, muốn lay tỉnh Duy Minh, chính là, Duy Minh hoàn toàn không phản ứng. Chỉ có khóa đầu kia có vẻ nặng nề thường, chậm rãi dờ dờ dờ, dờ đến đùi cậu

Duy Minh chính là, sẽ không nghĩ sẽ rời khỏi người cậu

Qua hồi lâu, nhân vật hoạt hình trên TV nói lời bực bực cuối cùng: ngày bình an cuối cùng còn lại, cảm tạ tiểu nữ về trời đã cố gắng!

Duy Minh ngủ như chết, chiếm lấy đùi cậu, làm cậu không thể nhúc nhích, nửa người dưới hoàn toàn tê liệt
Sắc trời, không biết đã chuyển sáng khi nào

Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt Duy Minh, ngón tay, chậm rãi vuốt tóc Duy Minh

Nếu, thật vĩnh viễn có thể cùng một nơi; nếu, hạnh phúc vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt.....

Vậy, thật tốt quá!

Trời sáng rõ, Duy Minh vẫn ngủ say như đầu lợn chết. Cậu nắm chắc thời cơ, mặc quần áo bỏ chạy ra ngoài, kết quả, đến giữa trưa mới về nhà

Cửa mở ra, chào đón cậu, là khuôn mặt mờ mịt của Duy Minh

Đây không phải lần đầu tiên, mỗi lần cậu quay về, Duy Minh đều trưng ra dáng vẻ này, cho nên, cậu tuyệt không kinh ngạc

- “Em đến tốt cùng là chạy đi đâu?”. Duy Minh nhìn cậu, rống lớn. Nhưng, có thể vừa tỉnh rượu, tác dụng của rượu rất mạnh, hẳn hét một tiếng, đầu liền đau đến ngồi xồm trên sàn không đứng lên được
- “Mượn rượu giải sầu, học theo người ta uống rượu, say chết anh, đau chết anh, để xem sau này anh còn dám không”. Cậu thấy chìa khóa lên bàn, tiếng leng keng vang lên. Mang quần áo Đình Phượng đã giặt sạch để trên sô pha, hai mắt nhú lại, có chút bực bội
- “Muốn nôn quá.....”. Duy Minh ngồi xồm trên sàn, ôm đầu
- “Muốn nôn vào toilet mà nôn”.

Cậu vừa đến sân bay tiễn người, Đình Phượng diễn một màn tiễn biệt mãnh liệt tại sân bay, còn buộc cậu nói 100 lần câu Anh yêu em, bây giờ cậu mệt lả, không có thời gian tranh cãi với Duy Minh

- “Em sao lại vô lương tâm như vậy, anh ở nhà đợi em nguyên buổi sáng, lo lắng hoảng sợ một buổi sáng, em cứ nhiên còn nói vậy với anh”. Cơn giận đêm qua chưa tiêu tan, hơn nữa đầu đau đến nứt làm hai, Duy Minh đặc biệt lớn tiếng. Chính là không ngờ, hét lớn lại động đến cơn đau trong đầu, Duy Minh cắn răng
- “Anh lo lắng hoảng sợ làm gì? Em có nói sẽ đi cùng Đình Phượng sao?”. Cậu ngồi xồm bên cạnh Duy Minh, vừa bực vừa buồn cười, “Anh a, thực sự nghĩ nhiều quá. Em không vé máy bay, không hộ chiếu, không thị thực, lại dốt tiếng Anh, làm sao theo người ta đến Mĩ Quốc a?”. Cậu bất đắc dĩ lắc đầu, “Anh ngu ngốc này, tự mình dọa mình, chịu không nổi anh”
- “Nhưng em mang toàn bộ quần áo đi, trong tủ không còn cái nào”. Duy Minh ôm đầu, đau đến không nói nổi
- “Đó là vì máy giặt hỏng, em mang quần áo nhờ Phượng tỉ giặt hộ”. Cậu chỉ giở đồ trên sô pha, “Hiện tại, quần áo giặt xong rồi, em cũng mang về nhà rồi, anh muốn tự mình xác nhận không?”

- “Nhưng..... Nhưng sáng sớm anh vừa thức dậy..... Đã không thấy em đâu.....”
- “Em đi tiễn người, thuận tiện mang quần áo về”
- “Nhưng.....”
- “Anh còn nhưng? Chúng ta đang ở đây, còn sợ gì a?”

Duy Minh ngẩng đầu, vươn tay sờ sờ cậu, giống như muốn xác định cậu tồn tại chân thật, không phải ảo ảnh

Duy Minh cứ ngỡ ngác như vậy tránh trứ cậu một hồi lâu, nhưng, sau đó, lại cúi mặt. Ngay sau đó, hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn cậu một cái

- “Lại làm sao vậy?”. Cậu mặc danh kì diệu
- “Mặt em.....”. Duy Minh nghiêng răng nghiêng lợi
- “Mặt em?”

Duy Minh đang ôm đầu cậu bỗng dưng đánh úp, vật cậu ngã xuống sàn. Gáy cậu đập mạnh một tiếng ‘Bum’ thật lớn trên sàn nhà

Suýt nữa cậu chấn thương sọ não. Nếu đầu bị đập đến hư hỏng, thì nguy rồi

- “Mặt em dính đầy dấu son môi”. Duy Minh oán giận nói

Cậu sờ soạng mặt mình một phen, phát hiện có dấu son môi thật. Nguyên lai Đình Phượng trước khi đi đã làm vậy, hết như kẻ trộm. Cậu hỏi nàng còn giận cậu không, nàng bày ra bộ dạng không quan tâm. Không ngờ tuy lòng mặc kệ, nhưng lại cố ý chọc cậu như vậy

- “Rửa mặt là được rồi, anh đừng kích động như vậy!”. Cậu vô lực đẩy Duy Minh, muốn đứng lên, nhưng, Duy Minh lại dám làm càn áp đảo cậu, cả người ngồi trên cậu, cậu không thể động đây
- “.....”. Không biết đây là lần thứ mấy cậu bị hạ gục, trầm mặc một lát, không hiểu vì sao, người nằm dưới luôn là cậu

Duy Minh cúi người hôn mặt cậu, hôn lên môi cậu, hôn lên mi cậu, hôn lên mắt cậu. Cậu thở dài, chỉ có thể để Duy Minh thích làm gì thì làm

Duy Minh rất nặng, cậu thực sự không còn cách nào

Chiếc hôn của Duy Minh, thông thả mà cẩn thận, lau sạch mọi ấn kí trên mặt cậu, sau đó, dừng lại ở đôi môi nhiễm son đỏ của cậu, cắn hút

Khi vừa bắt đầu, Duy Minh chính là chuyên tâm xóa sạch mọi dấu vết, nhưng hôn một hồi, đầu lưỡi lại tiến đến tai cậu, dao động thăm dò tại nơi mẫn cảm nhất của cậu

Cậu nghĩ thầm, lại sắp bắt đầu rồi

- “Tại sao em còn mang hoa tai lập phương nàng tặng?”. Hôn tai cậu, Duy Minh phát hiện cậu vẫn trộm về đôi hoa tai lập phương kia
- “Kỉ vật nàng tặng em, rất đắt tiền”. Tay không tự chủ đặt trên vai Duy Minh, mày cũng không tự chủ mà nhăn lại, Duy Minh thực sự rất nặng
- Duy Minh tháo đôi hoa tai lập phương kia ra, quăng vào thùng rác. Cậu muốn ngăn lại, nhưng Duy Minh đã kéo sơ mi của cậu lên, cố định đầu cậu. Khuynh người âu yếm như thủ cậu, thì thầm: “..... Em tiểu tử này.....”
- “Đau quá”. Cậu vặn vẹo thân thể, không nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác, cảm giác mọi điều Duy Minh làm cho cậu

Cậu không muốn thừa nhận! Bất quá, nói thật, có thể vì kinh nghiệm tích lũy nhiều lần, Duy Minh càng thuần thục việc này, lần này, cậu không có ý định phản kháng, kiềm chế không được

Nụ hôn lần đến bụng, Duy Minh vội vàng mở thắt lưng cậu, quần cậu. Cậu cố kiềm nén rên rỉ, khóa được kéo xuống, hai người lại trầm mặc. Nhưng không được bao lâu, tay Duy Minh liền động đây, cậu chịu không được những mãnh liệt này mà cương cứng

Cậu hít một hơi

Sau đó, cậu lại cảm nhận một trận hôn môi đầy yêu thương, như tình yêu Duy Minh nhất quán nhẹ nhàng ôn nhu chiếm lấy cậu, mềm mại mà kiên trì, nóng rực trên người cậu

Cậu biết Duy Minh rất thích hôn cậu, nhưng, không cần ngay cả địa phương kia cũng hôn đi!

Cậu muốn Duy Minh rời khỏi người mình, chính là, một trận run rẩy mãnh liệt, cuốn phăng mọi khí lực của cậu, cũng cuốn phăng mọi phản kháng của cậu

Cậu chỉ có thể, để môi Duy Minh tùy ý bừa bãi qua lại, trêu chọc dục vọng không thể áp chế của mình, tiến vào miệng Duy Minh, được bao bọc trong không gian ẩm ướt ấm áp. Sau đó, phát tiết hết thảy trong miệng Duy Minh

Thở hổn hển, khi rung động mãnh liệt tạm bình ổn, cậu nghĩ, giữa trưa đã vận động kịch liệt như vậy, hiện tại, có thể dừng lại đi!

Ngay khi cậu thả lỏng, Duy Minh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cậu

Đôi môi dính ** của cậu mê hoặc khác thường, hơi hơi khép mở:

– “Anh muốn em——”

Không phải chứ, vẫn còn?!

Cậu chưa kịp cự tuyệt, quần bò cùng quần con đã bị lột sạch

Ngón tay Duy Minh tham tiến xông cậu

Cậu nhin không được mà thấp giọng rên rỉ, cảm giác mình vừa thả dốc lại làm Duy Minh run rẩy hứng khởi

Ấn ái cùng Duy Minh, tuy sẽ có chút đau, bất quá phải nói thật, vẫn là cảm thấy có chút thoải mái!

Tuyến tiền liệt chịu kích thích, hoàn toàn không giống khi cậu cùng nữ nhân

Chính là, cậu nghĩ không ra.....

Tại sao mỗi lần quay về sau cơn mây mưa cùng kẻ khác, mình đều bị Duy Minh đặt dưới thân, hơn nữa, bị ăn đến không còn mảnh nào.....

Này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Tại sao người bị thương, đều là cậu?

Thực sự, rất——bất——công——

– “Đau quá a.....”. Cậu vô lực thốt lên bên tai Duy Minh

– “Anh chậm một chút”. Động tác Duy Minh ngày càng sâu sắc dịu nhẹ

Buổi tối, cậu ôm cặp hông đau đớn đến cửa hàng tiện lợi làm thêm

Cửa hàng phở lạnh lùng liếc nhìn cậu, cái gì cũng chưa nói đã mang đồng phục của mình đưa cho Thuận An, cười chiến mã của nàng, nghênh ngang gào thét mà đi

– “Chị cậu lại đi làm bên ngoài”. Cậu hỏi Thuận An đang nhàn nhã mặc đồng phục

– “Đúng vậy, gần đây nàng hơi bận”. Thuận An lấy sữa chua từ tủ lạnh ra

– “Chẳng lẽ nàng không sợ cậu tự ý đóng cửa, đi về nhà?”

– “Ai, bây giờ tôi biết dùng máy thanh toán tiền tự động rồi. Đừng nhắc đến chuyện đóng cửa nữa. Hôm đó nếu không phải cậu đột nhiên bỏ chạy, làm sao tôi tự ý đóng cửa a!”. Thuần An múc một thìa sữa chua, khoái trá ăn

– “Nếu cậu không đột nhiên tập kích tôi, tôi làm sao bị Duy Minh tróc về?”. Hết thấy đều do Thuần An gây nên

– “Ai, tôi cô đơn a. Cũng không yêu ai, lâu ngày sinh ra hành động bất bình da! Keo kiệt quá, cũng không chia cho tôi một ít tình yêu”

– “Tôi không hứng thú với cậu!”. Cậu liếc Thuần An, vào phòng trong lấy dụng cụ lau chùi, chuẩn bị vệ sinh cửa hàng

Nửa đêm vắng khách, Thuần An ngồi xem tạp chí mình mang theo. Cậu vợ vàng lau dọn, chỉnh sửa hàng hóa, làm trà điệp dần, không quan tâm Thuần An

Ngẫu nhiên, sẽ có khách hàng vội vàng chạy vào, nhanh chóng tóm vài kiện đồ vật này nọ đến quầy thanh toán. Phần lớn, đều là trong nhà không trữ hàng, vội chạy đến đây mua bao cao su

Mỗi khi gặp tình huống này, Thuần An luôn xì mặt tính tiền, cảm giận dùng dùng trút vào máy thanh toán

Không còn cách nào, hiện tại không yêu ai, hormone mất cân bằng, người rất dễ giận dữ

Khi khách đi rồi, Thuần An tiếp tục ăn sữa chua, xem tạp chí

Vất vả làm xong mọi việc, cũng đã hơn 6h sáng

Cậu đi vào quầy, tựa vào ghế dựa, bận rộn cả đêm, khí lực đã dùng hết, hiện tại, cậu chỉ đợi đến 7h hết ca để về nhà thôi

Thuần An xem tạp chí, vừa xem vừa sợ hãi kêu lên thất thanh

Cậu tò mò, “Cậu kêu cái gì?”

Đúng lúc Thuần An xem đến trang cuối cùng, hào sảng đưa tạp chí cho cậu, “Cho cậu mượn!”

Nguyên lai, đó không phải những tạp chí lưu hành thông thường, mà là, một tạp chí người mẫu có chủ đề định kì

Cậu mở to mắt, với bờ vai trần trong trang tạp chí, người mẫu trong màn tuyết, cảm thấy rất quen mắt

Cậu lại mở to mắt, nghe tiếng cửa tự động leng keng mở ra, Thuần An vui vẻ gọi cho, “Chị, chị về rồi a!”

Cửa hàng phó vẫn có dáng vẻ lạnh lùng kia. “Ngoan ngoan, mau mua giúp chị một que kem tươi, càng lạnh càng tốt”. Nàng xem có chút mệt mỏi, nhưng vẫn đứng thẳng người, đi vào phòng nghỉ

Cậu nhìn bóng dáng cửa hàng phó, lại nhìn nhìn bức hình trong tạp chí. Đường cong hoàn mỹ trên lưng kia, hết như người mẫu trong ảnh

– “Xinh đẹp không, nàng sinh ra để làm việc này”. Thuần An nói, bỏ chạy ra ngoài, mua kem tươi cho chị gái thư giãn

Cậu chậm rãi lật từng trang tạp chí, loạt ảnh kia, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện vài bức ảnh chụp nghiêng mặt cửa hàng phó. Thoạt nhìn như đã chụp từ lâu, đường cong nhu hòa trên mặt nàng, hết như đoá cúc Ba Tư tươi cười rạng rỡ

Khi đó nàng không lạnh lùng như bây giờ, hơn mười năm trước, lại là hình ảnh cô gái hồn nhiên chưa trải nghiệm nhiều, mang theo hơi thở niên thiếu

Tóc cắt ngắn, mặc y phục uni***, thoạt nhìn, tựa như Thuần An

Nàng đi ra, thấy cuốn sách ảnh trên tay cậu, liếc mắt, “Hắn sao lại đưa cậu xem thứ này?”

– “Người mẫu này, là chị thật sao?”. Có chút thác loạn, nữ tử trong bộ ảnh, hết như sản phẩm đa nhân cách của cửa hàng phó, nàng tự nhiên tươi cười, mang theo hơi thở thiên nhiên. Cậu ôm đầu, không thể tin, não phải cứng đờ

– “Nhận không ra sao?”. Nàng thản nhiên hỏi

– “Ai nhận ra a!”. Hệt như hai người khác nhau. Nàng cười rộ lên

Cậu lật một trang ảnh, đặt bên cạnh mặt cửa hàng phở đối chiếu. Sau đó dừng một chút, chỉ vào mặt nàng, nói: “Đây là trước khi trang điểm?”

Sau đó chỉ vào bức ảnh, “Sau khi trang điểm?”

Nàng trầm ngâm không biến sắc, lạnh lùng mở miệng: “Trừ cậu 500 tệ tiền lương”. Sau đó, đi sang nơi khác, ngồi xổm trước ngăn tủ thức uống

– “Nếu không sợ chết, cậu nói thêm vài lời nữa cũng không sao”

A, cậu quên mình đánh đầu thắng đó, mị lực không gì cản nổi không tác động đến nữ nhân này! Vì thế, đành phải khiếp sợ, hối hận, bất đắc dĩ, thở dài một hơi, chấp nhận chuyện này

Cậu tiếp tục lật đến trang cuối cùng, trên đó in tất cả những bức ảnh cậu đã xem

Tiêu đề bên phải viết:

Thiên sứ nơi nao

Tình yêu nơi nao

Tôi tìm người, lại không thấy

Người đã lặng thầm tiến vào chiếm giữ, hồn tôi—

Bên trái, là thiếu niên thiên sứ *** kia. Đôi cánh trên lưng giang rộng, trông rất sống động. Cậu ngây ngẩn cả người, tựa hồ, bên tai còn nghe tiếng chim vỗ cánh đêm đó

Nhìn bóng dáng vội vã của nàng, lại nhìn nhìn bóng dáng thiên sứ trong sách

Sao cậu không nghĩ ra, sao cậu không chú ý nhìn một chút, thiên sứ này có thể là nam, cũng có thể là nữ

Thuần An mua hộp kem tươi trở về, liền nhào vào ôm lấy lưng nàng, hai người đứng một chỗ

– “Chị, em mua về cho chị rồi”

– “Ngoan ngoan, xương sườn chị sẽ bị em bẻ gãy hết”

Hai chị em này, cùng một công xưởng sản xuất ra, tính cách bất đồng, nhưng thân hình giống hệt nhau

Nguyên lai, cậu đã lầm. Thuần An căn bản chỉ giống thiếu niên thiên sứ kia

Bóng dáng kia, là lúc nàng chưa trưởng thành hoàn toàn, mới chụp được hình ảnh như vậy

Nhìn hai chị em bọn họ dính cùng một chỗ, hình ảnh thiên sứ trong lòng cậu hoàn toàn vỡ vụn

Lí trí phá hỏng, ảo ảnh tan biến—

Bị đá kích quá lớn, tan ca cậu về nhà ngủ một giấc, khi tỉnh lại mặt trời đã xuống núi

Đi vào phòng tắm muốn đánh răng tắm rửa, mới đẩy cửa ra, cậu đã thấy Duy Minh vừa kéo khóa quần xuống, đứng trước bồn cầu

Duy Minh bị cậu dọa, nguyên bản muốn đi vệ sinh, cũng dừng động tác

Cậu ngái ngủ cầm khăn mặt, mơ hồ nói: “Muốn đi tiểu thì liền tiểu a, cũng không phải chưa thấy qua”

Duy Minh đỏ mặt, vội càng kéo khóa lên

Cậu đánh răng, liếc nhìn Duy Minh, “Chẳng lẽ anh còn muốn em giúp?”

– “Đừng..... đừng náo loạn”

Miệng cậu đầy bọt kem đánh răng, vòng ra phía sau Duy Minh, hai tay nhiều đến phía trước, “Lúc anh ân ái với em, chưa bao giờ thẹn thùng như vậy. Làm sao bây giờ lại ấp a ấp úng?”

Cậu sờ soạng một chút, Duy Minh vội đẩy tay cậu ra, hoang mang rồi loạn rời khỏi phòng tắm. Cậu buồn cười, không ngờ lại có người như vậy

Thuận tiện tắm rửa xong, cậu đến phòng khách, trời bắt đầu đổ mưa

Tâm tình không tốt lắm, mấy hôm nay cậu liên tiếp gặp đả kích, đầu tiên là Đình Phượng đi rồi, sau đó vài nữ nhân bên người cũng không thấy bóng dáng, sau đó lại phát hiện thiên sứ nguyên lai là người khác, nhưng đả kích nghiêm trọng nhất vẫn là, cậu căn bản chưa thượng được Duy Minh

Đều do lẩu chua cay gây họa

Ăn chút thức ăn Duy Minh nấu, cậu ngồi trên sofa xem TV như thường nhật. Duy Minh thuê cho cậu vài bộ phim nhựa, loại hài kịch, cậu cười toe toét

Tuy lần nữa bị tổn thương, nhưng về đến nhà là có thể cạnh Duy Minh, cậu cảm thấy hạnh phúc. Nhớ ánh mắt bình thản, an ổn của Duy Minh, cậu mỉm cười

Duy Minh vội vàng dọn dẹp xong gian bếp, đi đến bên cạnh cậu

Thực tự nhiên, Duy Minh ôm cậu, tay mân mê môi cậu, cậu hoàn toàn không cự tuyệt

Không khí loãng đến hít thở không thông, nhưng cậu hiểu, Duy Minh là đường khí của cậu

Cậu khát nước, nốc một ngụm bia mang về từ cửa hàng tiện lợi

– “Em còn chưa trưởng thành, đừng uống rượu”. Duy Minh muốn ngăn cản

– “Vị thành niên còn làm chuyện yêu đương, sao không thể uống rượu?”. Cậu cười

Mặt Duy Minh lại đỏ

Nhớ lại vài lần trước bị kích thích, làm adrenalin của Duy Minh bộc phát năng lượng kinh người, bày ra bộ dạng không ai có thể cướp cậu khỏi hắn. Hiện tại không có việc gì, Duy Minh liền trở về như trước kia, ôn nhu sẵn sàng

Cậu thích đáng về Duy Minh vì mình mà đỏ mặt không nói nên lời

Đưa lon bia cho Duy Minh, Duy Minh không uống, cậu nức sặc bia trong lon, kéo cằm Duy Minh đến, rót hết vào, quần áo đều ướt át vì Duy Minh không kịp nuốt hết bia.

Lúc này cậu mới hài lòng. Không khí có mùi lúa mạch

Xem vài bộ phim đến rạng sáng, uống bia như thế cùng Duy Minh đến rạng sáng. Dù sao chỉ cần cậu ở cạnh Duy Minh, cậu có làm gì Duy Minh cũng không phản đối

Cho nên, cậu vẫn dụ dỗ Duy Minh uống bia. Cố gắng uống uống uống, uống đến trên bàn không còn lon nào, uống đến Duy Minh say mờ mịt

Không để Duy Minh khả nghi, đương nhiên cậu cũng uống. Chẳng qua tửu lượng Duy Minh không sánh bằng cậu, vài chai bia không làm cậu say, nhưng với Duy Minh, cũng là quá mức

Ba giờ sáng, bên ngoài trời đổ mưa to, tâm tình cậu không phải rất tốt, đến nỗi nảy sinh một suy nghĩ ác liệt

Mang Duy Minh từ sofa lên giường, cậu ngồi trên người Duy Minh, nghiêng đầu, đánh giá khuôn mặt đang ngủ say kia

Tửu Bảo nói Duy Minh từng kết giao với nam nhân quán lẩu kia, vậy, ai ở trên, ai ở dưới?

Hắn là, nam nhân quán lẩu kia sẽ không ở mặt dưới đi! Bằng không, kĩ thuật của Duy Minh sao lại tệ như vậy a!

Cậu cởi bỏ áo Duy Minh, dùng trước ngực hắn

Phần da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, cậu vươn ngón trở, trượt theo ngực Duy Minh, đến bụng

Duy Minh khẽ rên một tiếng, mông lung mở mắt, khó hiểu nhìn cậu

– “Em đang làm gì?”. Duy Minh hỏi

– “Anh nói xem?”. Cởi bỏ quần bò của Duy Minh, cậu nghiêng người hôn lên môi Duy Minh. Ngón tay linh hoạt cũng tham tiến vào quần hần

Đại khái Duy Minh đã biết, nỉ non: “Đừng như vậy..... Không được.....”

– “Sao không được, em là nam nhân bình thường, nam nhân bình thường thì chỉ có thể thương người khác, không bao giờ để người khác thương”. Cậu hôn Duy Minh, “Thay phiên một chút, thay phiên một chút mông của em mới có thể nghỉ ngơi”. Bằng không, cứ như vậy, sẽ mắc bệnh trĩ

Trong tay, hạ bộ Duy Minh nhanh chóng cứng rắn

– “Tiểu Tất.....”

Ấn, cảm giác áp đảo người khác thực tốt lắm. Cậu vẫn là, thích nắm quyền chủ động trong tay, thích đùa nghịch đối phương

Duy Minh thực ngoan, không giãy dụa chút nào. Cậu cười trộm, xem ra, từ hôm nay có thể hảo hảo hòa làm một. Sau đó, cũng có thể thoát khỏi cảm giác sợ hãi cơn bão, lưu lại kí ức tươi đẹp đi!

Duy Minh là thiên sứ bảo hộ cậu, mang đến dưỡng khí cho sự sống trong cậu

Thiên sứ nơi nào, đến nay cậu vẫn nghĩ không ra. Nguyên lai, thiên sứ ngay tại nơi này. Tồn tại, trong ngực cậu, trong lòng cậu. Hơn nữa, cậu sẽ ăn sạch thiên sứ. Hắc hắc hắc, nuốt ngậm nước bọt—hạnh phúc. Sau đó, chuẩn bị luật động, nhưng nghĩ nghĩ, cậu quyết định thuận tiện cầu nguyện một chút

Chúa a, cảm ơn người ban cho con lương thực đầy đủ, tuy con không quen người, nhưng con xin cảm tạ người. A Men!

Hoàn

12. Chương 11: Pn1: Lão Bà Của Tửu Bảo

Hôm nay trời mưa to, cửa hàng phó lạnh lạnh lùng lùng khoát bộ áo mưa màu vàng rời khỏi, ‘lại’ điều động một tiểu ác ma vận đồ ca rô đỏ đến làm cùng cậu

– “Đứng xa tôi như vậy làm gì?”. Thuần An hút thuốc lá sau quầy hỏi cậu

– “Đương nhiên vì sợ cậu thành linh nhào đến đây”. Cậu sợ hãi thật

Gần đây Duy Minh quản cậu ngày càng chặt, đêm ngủ một giấc, sau đó sẽ thức dậy nhìn xem rốt cuộc cậu đang làm những gì. Tuy Thuần An không thường đến đây thay ca, nhưng thỉnh thoảng cậu sẽ làm chung với Thuần An đôi lần, cậu không nghĩ gì, bất quá người tên Duy Minh kia là yêu quá hóa rồ, nghĩ lung tung vớ vẩn, hại cậu nghĩ loạn theo

– “Kì thật em không yêu anh, đúng không?”

Ngẫu nhiên Duy Minh sẽ dùng sắc mặt bi thương hỏi cậu như vậy, sau đó âm u 10 ngày liên tiếp, nấu ăn thất thần, làm cậu ăn toàn thức ăn không dành cho người, vì liên quan đến Thuần An, 10 ngày liền, cậu chưa có được một bữa ăn tử tế bình thường

Thuần An gõ gõ máy thanh toán tự động, miệng niệm vài tiếng, quay người tìm tập sách ảnh tiếp tục xem

Cậu không nhìn cũng biết tập sách trên tay Thuần An kia, là bộ sách ảnh cá nhân của cửa hàng phó

– “Nói mới nhớ, cửa hàng phó quả thật bảo dưỡng rất tốt”. Cậu nhìn Thuần An, rồi tiếp tục cúi đầu lau lau

- “Cái gì chứ?”. Thuần An tức giận hỏi
 - “Tửu Bảo cũng hơn 30 rồi, anh ta với chị cậu kết hôn khi còn rất trẻ sao?”. Người một nhà giống nhau a! Thuần An từng nhắc đến quan hệ của mình với Tửu Bảo, Tửu Bảo kết hôn với chị Thuần An, nhưng sau đó lại yêu anh trai Thuần An, tiếp theo lại li hôn với người chị kia. Quan hệ quả thực phức tạp
 - “Anh ta kết hôn hay không cùng việc chị tôi bảo dưỡng tốt không liên quan lắm gì a, không phải tôi đã nói cậu không được nhắc đến người kia trước mặt tôi!”. Thuần An rống một tiếng nho nhỏ, giống như đang muốn cắn người
 - “Nữ nhân sau kết hôn rất nhanh già, cửa hàng phó lại không vậy”
 - “Cậu thần kinh a!”
 - “Gì chứ?”
 - “Ai nói chị tôi đã kết hôn?”
 - “Nàng không phải đã từng kết hôn với Tửu Bảo sao?”. Cậu thấy mình không nói gì sai
- Cửa tự động leng keng mở ra, cửa hàng phó cầm nón bảo hiểm đi vào. Nước mưa không ngừng nhỏ xuống từ áo mưa màu vàng, nàng cúi đầu làm người khác không nhìn rõ sắc thái trên mặt
- Cậu cảm thấy nàng hết như một nhân vật trong cuốn phim hoạt hình Peter Pan
- “Tôi trông già lắm sao?”. Cửa hàng phó hỏi. Thanh âm lạnh băng hết cơn mưa ngoài kia
- Cậu lắc đầu
- “Giống thiếu phụ luống tuổi có chồng?”
- Cậu lắc đầu
- “Nhìn xấp xỉ tuổi Tửu Bảo!”
- Cậu gật đầu
- “Vì cậu nói lời không đúng mực, trừ thêm 500 tệ tiền lương”
 - “Không cần đâu.....”. Cậu suy sụp cúi đầu
 - “Đáng với tiểu ngu ngốc cậu”
- Thuần An làm mặt quỷ nói: “Tôi có hai chị gái, người kết hôn không phải người này”
- “Sao cậu không nói sớm”. Cậu thấy mình rất oan ức
- Bất quá, ngẫm cũng đúng, nếu cửa hàng phó là người kết hôn cùng Tửu Bảo, mà Tửu Bảo lại yêu thương người khác, hẳn còn sống nổi sao? Sớm không bị nàng xé thành tám mảnh quăng cho cá mập ăn mới lạ!

13. Chương 12: Pn2: tình Yêu Cuối Cùng Của Anh Trai

Đầu tháng 9, không khí vẫn oi bức như vậy. Nhưng cậu không khô đét như chú thằn lằn con mất độ ẩm nữa, mà biến thành một đoàn thịt đông lạnh vĩ đại

Bởi vì, chiếc máy lạnh mong đợi thật lâu, cuối cùng đã xuất hiện

Anh trai Duy Minh giúp đỡ rất nhiều, không phải một máy mà là ba máy lạnh riêng biệt. Từ phòng khách đến phòng bếp, từ phòng cậu đến phòng Duy Minh, nơi nào cũng có hương vị máy lạnh

Bây giờ trong phòng mát lạnh, hoàn toàn đối lập với bầu trời hâm hấp ngoài kia, cậu nằm trên sofa xem hài kịch truyền thống, sau khi cười ha ha vài lần, cậu mệt đến không đứng dậy nổi

Vài ngày nữa sẽ khai giảng, nhưng trải qua kì nghỉ hè này tâm tình cậu hoàn toàn thoải mái, bây giờ a, cậu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khai giảng, chỉ muốn nghỉ xả hơi hết ngày

Hơi lạnh ong ong thổi, cậu rùng mình, cuộc sống tiện nghi thoải mái vậy xem như có chút xa xỉ, hơn nữa hạnh phúc đến bất ngờ làm người ta không dám tin

Có lẽ, là anh trai trên trời linh thiêng đi, nếu không liên quan đến anh trai Tiểu Hi của mình, làm sao anh trai Phùng Minh của Duy Minh có thể mua máy lạnh cho bọn họ?

– “Anh thân mến.... không biết anh có nghe thấy, nhìn thấy không, nhưng em vẫn muốn nói, thực sự rất cảm ơn anh!”. Cậu làm dấu thánh, niệm thầm

Đột nhiên ‘phụt’ một tiếng, thế giới chìm trong bóng tối

– “Cái gì, cái gì vậy?!” Cậu kinh hoảng hô to. Người ngoài hành tinh tấn công địa cầu rồi sao? Bão còn chưa đến, sao một chút ánh sáng cũng không có?

– “A?”. Duy Minh vội vàng tắt cầu dao điện, “Cúp điện rồi!”

– “Tại sao tại sao tại sao tại sao, lại cúp điện!”. Cậu rống lên

14. Chương 13: Pn3: Thiên Sứ Có Cánh

Hôm nay, vẫn là tại cửa hàng tiện lợi

Vài ba bóng chim ăn đêm bay qua bầu trời, cửa hàng phó vẫn ở trong kho kiểm kê hàng hóa, cậu nấu trà điệp dần, tiểu quý Thuần An lại ghé đến

– “Nhìn gì chứ!”

Cậu liếc một cái, Thuần An liền mang tập sách ảnh dưới ngăn bàn ra xem

Kì thật cậu phát hiện mình ngày càng hứng thú với cửa hàng phó. Ai, ai bảo nàng là bóng dáng thiên sứ chính quy làm gì? Chỉ cần có ảnh của cửa hàng phó trên tạp chí, cậu sẽ không tự chủ xem hơn hai lượt. Chính là, rồi mấy ảnh, nàng quá thực khác rất nhiều, không phải cậu không hiểu phép màu của trang điểm, nhưng nhìn thế nào, căn bản cũng thấy hết như hai người khác nhau

– “Chị gái cậu có bạn trai chưa?”. Chuyện vẫn muốn biết, hôm nay liền hỏi đi

– “Cậu hỏi làm gì?”. Thuần An cảnh giác ôm tập sách ảnh vào lòng

– “Chỉ tò mò thôi”. Cậu thực sự muốn biết bạn trai của cửa hàng phó là người thế nào. Có lẽ là một người phong trần cao to, cưỡi xe máy phân khối lớn mới hợp với nàng!

– “Cậu tò mò chuyện chị tôi làm gì? Cậu có ý với nàng?”. Thuần An híp mắt, từng bước lui về sau. “Cậu cũng đừng xằng bậy, nếu cậu dám thay lòng, tôi liền nói cho thầy Tổng cậu ra ngoài...”

– “Uy, bắt quá tôi chỉ hỏi một câu”. Cậu nói. Thuần An khấn trương mạnh mẽ bảo vệ chị mình như vậy, một chút cũng không nhìn ra là gay

– “Hỏi một câu cũng không được”. Thuần An nói

– “Được, tôi không hỏi. Vậy cậu cho tôi mượn tập sách kia một chút. Mới hay cũ? Là cuốn tôi chưa xem qua?”. Cậu đã nấu xong trà điệp dần, phát giác đã hơn 12h khuya, nên thanh lí thức ăn quá hạn, cậu liền mở hộp cầm chiếc bánh bao nóng hôi hổi ra

Dù sao bánh bao này ngày mai cũng hết hạn, không ăn lại phí

– “Đây là bản có cánh kia, cậu đã xem qua rồi”

– “Bản có cánh không phải như tấm áp-phích in thiên sứ kia sao?”. Cậu vươn tay ra

- “Tránh ra tránh ra, đại sắc ma thành tinh như cậu đừng chạm vào chị tôi”. Thuần An nói
 - “Chết cười, rốt cuộc ai mới là sắc ma a! Số lần tôi bị cậu quấy rối nhiều đến đếm không xong da....”. Cậu vươn bàn tay không ra, cướp đoạt tập sách ảnh trong ngực Thuần An
 - “Buông ra buông ra, đáng ghét quá”. Thuần An giãy dụa
- Cửa tự động ‘lại’ leng keng hai tiếng, cậu ngẩng đầu còn chưa kịp nói câu ‘kính chào quý khách’, toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh
- “Duy Minh..... Trễ thế này còn không ngủ.... Muốn mua thứ gì a...”. Cậu ha ha cười khỏ, khấn trương đến lưỡi xoắn thành đoàn
- Duy Minh mím chặt môi, không nói câu nào, chậm rãi đi vào cửa hàng
- “A, thầy Tổng, thầy đến đúng lúc lắm. Em phải tố cáo người này cho thầy biết, cậu ấy gạt thầy làm ‘hồng hạnh vượt tường’ *ngoại tình*!” Thuần An hét lên
 - “Cậu ăn bánh bao đi!”. Cậu nhét bánh bao đang nóng hôi hổi vào mồm Thuần An. Thuần An bị bánh bao đốt đến nóng hằm hập, che miệng chảy nước mắt, tạm thời không nói gì
 - “Duy Minh”. Cậu ra khỏi quầy, đến bên Duy Minh. “Anh muốn mua gì, em lấy giúp anh”
 - “Kì thật.... em không cần ép buộc mình phải yêu anh như vậy”. Duy Minh cúi đầu nói
- Cậu hít sâu một hơi. Thực không ổn, lại nữa rồi
- “Sao anh cứ nghĩ nhiều làm gì!”
 - “Nhân duyên của em tốt như vậy, ai cũng thích em. Chính là anh chỉ có mình em.....”. Duy Minh nói
 - “Em cũng chỉ có mình anh”. Cậu vội vàng bổ sung
 - “Thật sự?”. Ngữ điệu Duy Minh bắt chọt cao lên
 - “Thật sự thật sự!”. Cậu không ngừng gật đầu, gật đến cổ cũng sắp gãy đến nơi
- Lúc này Duy Minh mới mỉm cười, cúi người hôn lên môi cậu
- “Làm ơn tránh đường tránh đường!”. Cửa hàng phó mang thức ăn từ kho hàng đi ra, chướng mắt thấy hai người đang chắn đường nàng sang một bên. “Ngoan ngoan, rút camera ra, phóng ảnh hôn nhau to lên rồi dán trước cửa. Thường xuyên nghỉ làm, còn hôn môi tại nơi làm việc, trừ thêm 500 tệ tiền lương”
 - “Không phải đâu A Đan....”. A Đan là tên nàng, tên nàng được viết to ba chữ ‘Mạnh Thuần Đan’, cùng một xưởng sản xuất với tên ác ma ‘Mạnh Thuần An’ kia. Huyết thống quả nhiên không giả vờ được, có những lúc hai chị em họ rất giống nhau
- Cả mặt Duy Minh đỏ bừng
- “Thật sự bị quay lại sao?”. Duy Minh nhỏ giọng hỏi
- Cậu gật đầu, từ góc độ này quay xuống, không bỏ sót bất kì hành động nào
- “Vậy.... vậy.... anh về trước...”. Duy Minh cúi đầu vội vàng rời cửa hàng
 - “Ngoan ngoan, em lại đang làm gì?”. Cửa hàng phó vừa xếp thức ăn lên kệ vừa hỏi
 - “Em xem bộ ảnh kia của chị a, bản có cánh”. Thuần An nói, “Rất đẹp da! Nhìn hoài không chán”
 - “Ảnh quảng cáo băng vệ sinh thì có gì đẹp?”. Cửa hàng phó ngáp dài, hơn 12h khuya, đã là giờ đi ngủ của mọi người
 - “Dì?”. Cậu kêu thất thanh
 - “Gì vậy?”. Cửa hàng phó lạnh lùng trừng mắt liếc cậu. “Tiếng di kia có ý gì, khinh bỉ băng vệ sinh?”
- Băng vệ sinh..... Băng vệ sinh.....

Đầu cậu rất nặng. “Tôi nghĩ đó là quảng cáo công ích”. Úc, đả kích này còn lớn hơn khi cậu biết thiên sứ không phải Thuần An mà là nàng

– “Quảng cáo công ích của băng vệ sinh”. Cửa hàng phó nói

– “A..... Đừng nói nữa.....”.

Cậu muốn chết.....

15. Chương 14: Pn4: Chàng Trai, Đây Là Thử Thách Thượng Đế Dành Cho Con

“Chúa a, cảm tạ Người ban cho con lương thực dồi dào, tuy con và Người không quen biết nhau, nhưng con xin cảm tạ! Amen!”

Đêm nay, bão tăng cường độ, mưa rền sấm chớp quét qua thị thành, trên đường không một bóng người, chỉ có tiếng gió rít gào luồn qua phố

Đang lúc cậu ở trong phòng, ngồi trên giường, cố gắng cởi quần áo Duy Minh sau khi cầu nguyện, đèn trên trần tối một chút, sau đó ‘phụt’ một tiếng, mọi nguồn sáng đều tiêu thất, bóng đêm bao phủ, làm cậu không nhìn rõ bàn tay mình

– “Cúp điện?”. Cậu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn khắp nơi, lại chạy ra ban công, phát giác cả khu phố đều được phủ sơn đen, điện bị ngắt

Cậu ghét nhất cảm giác mờ mịt không chút ánh sáng này, có gió có mưa lại không điện, làm cậu mau chóng cảm giác không thở được

Cậu nghĩ, chắc chắn ông trời đang trêu ngươi cậu, nên mới nhấn tâm cắt điện, mang đi mọi nguồn sáng vào lúc này

Vào phòng nhìn Duy Minh ngủ say như chết, quần áo Duy Minh mặc trên người cậu mới cởi được phân nửa, vốn cậu nên hưng trí lần qua lần lại trên giường cùng Duy Minh, nhưng bây giờ tâm trí cậu lại lâm vào bất an

– “Duy Minh, tỉnh tỉnh..... Anh tỉnh tỉnh.....”. Cậu lắc lắc Duy Minh, nhưng Duy Minh không có phản ứng, vì vừa rồi hẳn bị chuốc rất nhiều rượu, bây giờ a, đã bất tỉnh nhân sự

Cậu cũng không có tâm tình tiếp tục, đến phòng khách tìm một cuốn sách, cố gắng quạt quạt thổi gió lên mặt mình. Nhiều không khí tiến vào mũi như vậy, cậu mới có thể hô hấp được

Nỗi sợ này luôn ám ảnh trong cậu, vì anh trai ra đi vào một đêm bão bùng, nên cậu mới chán ghét bão đến vậy, thân thể cũng có phản ứng mãnh liệt với bão

Duy Minh từng muốn dẫn cậu đi khám, nhưng cậu cự tuyệt

Cậu nghĩ việc này không có gì to tát, dù sao khi bão đến, Duy Minh lúc nào cũng ở bên cạnh nói chuyện với cậu, phân tán lực chú ý của cậu

Hai người nhiều năm qua đều như vậy, nếu có điện, cả hai liền xem TV, nếu không, liền thấp nền chơi bài

Chính là chưa lần nào như bây giờ, gọi thế nào Duy Minh cũng không tỉnh. Ngồi một mình trong phòng khách, cậu thực hoảng sợ, lòng hoang mang. Sách tuy vẫn cố gắng đều đặn quạt gió vào mặt, nhưng cậu vẫn không hô hấp được, ngực đau buốt

Có lẽ, phải nghe theo lời Duy Minh, bệnh này của cậu cần phải gặp bác sĩ

Đúng, nếu chứng bệnh này không chữa khỏi, ngày nào đó Duy Minh mất đi, một mình cậu làm sao sống sót? Càng nghĩ, cậu càng lắc đầu

Sau đó, cậu thực sự chịu không nổi nữa, liền cầm sách chạy vào phòng Duy Minh, ngồi bên giường Duy Minh, quạt thật mạnh vào người

Không biết đã qua bao lâu, điện vẫn chưa có lại. Cậu lệt thốt trong bóng tối thì thào, hết như người mắc bệnh thần kinh, phe phẩy thân thể đang ngồi xếp bằng, hô hấp từng ngậm từng ngậm, sau đó không ngừng niệm:

– “Mình muốn gặp bác sĩ, mình muốn gặp bác sĩ, đợi đến mai bão đi, mình sẽ đi gặp bác sĩ”. Duy Minh không tỉnh, cậu mới biết bóng tối đáng sợ đến đâu

Duy Minh nằm bên cậu trở mình vài lần, cuối cùng mới ngáp dài

– “Làm sao vậy?”. Duy Minh vẫn còn say, nhưng lúc ngủ hần vẫn có thể nghe Tiểu Tất liên tục thì thào bên tai mình, thanh âm thấp phần bất an, nên, hần mở mắt

– “Cúp điện!”. Cuốn sách trong tay vẫn không ngừng quạt

– “Anh hỏi em đang làm gì”

– “Dường khí xuống quá thấp, em thở không được”

Duy Minh vừa nghe liền hiểu cậu tái phát bệnh cũ. “Đợi anh một lát”

Xuống giường, Duy Minh vào phòng kho mang vài bình đèn pin cao áp ra, mở đèn pin chiếu thẳng lên trần nhà, ánh sáng đuổi đi một gian phòng đen tối

– “Có tốt hơn chút nào chưa?”. Đại khái vì cơn say khó chịu, sau khi mở đèn, Duy Minh quay về chỗ nằm không nhúc nhích

– “Trong kho anh còn dầu thứ gì nữa? Có bình ôxi không? Lấy ra một bình cấp cứu đi!”. Có ánh sáng tốt hơn nhiều, nhưng là, cảm giác hít thở không thông vẫn tràn trong phổi cậu, tắc lại trong khí quản. Dù cậu cố dùng sức mở miệng thật lớn, không khí vẫn không tiến vào

Duy Minh bất ngờ kéo cậu vào ngực, cuốn sách trong tay cậu rơi xuống giường

Chấn trên giường cuộn thành một đoàn, Duy Minh áp sát mặt vào mặt cậu, giữ chặt lấy cằm cậu

– “Đừng nao loạn, hiện tại em rất không thoải mái”. Cậu không có quạt, hơi thở suy yếu đến lợi hại

– “Hô hấp nhân tạo đi!”. Giọng nói Duy Minh có chút trầm khàn, mùi rượu hỗn loạn xông thẳng vào mặt cậu

– “Người nào làm hô hấp”. Cậu muốn đẩy tay Duy Minh ra, nhưng Duy Minh đã hôn môi cậu trước, nhẹ nhàng mang không khí vào miệng cậu

– “Đợi một chút sẽ có điện, bão cũng qua!”. Thanh âm Duy Minh vững vàng ôn nhu, bốn cánh môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, rồi tách ra, Duy Minh lại ôm cậu

– “Em không ngủ được”. Trận hoảng hốt kia, sau khi tiếp xúc thân cận với Duy Minh, dần dần dịu đi. Vì thế cậu phát giác, kì thật mình không mạnh mẽ như tưởng tượng, anh trai cùng cha mẹ mất đi, bao năm nay cậu vượt qua được, cũng nhờ có Duy Minh chăm sóc

Là Duy Minh lặng thầm chăm sóc cậu như vậy, cậu mới áp chế được nỗi bất an mất đi người thân

– “Cho em.... Một lần hô hấp nhân tạo nữa”. Duy Minh lại hôn cậu

Sau đó, cậu bật cười với chiếc hôn không ngừng của Duy Minh

Nếu một người sống đến đời chỉ có vận may hữu hạn, vậy cũng không quan trọng; dù vài năm nay Duy Minh mang đến khoái hoạt đã tạm ô hệt những hạnh phúc về sau của cậu, vậy cũng không sao

Cậu biết vô luận thế nào, Duy Minh thủy chung vẫn bầu bạn bên cậu, dù cậu dùng hết hạnh phúc của mình, Duy Minh cũng sẽ nhường phúc phần của hần cho cậu

Hướng hồ, chính mình cũng có thể tự tạo dựng hạnh phúc. Một chút cảm động nho nhỏ, một trận hôn môi nho nhỏ, cảm nhận tâm tư kia của Duy Minh, cậu liền cảm thấy hạnh phúc lặng lẽ thoát thai từ đáy lòng

Duy Minh là bầu dưỡng khí của cậu, lại là cỗ máy chế tạo hạnh phúc cho cậu

Con đường tìm kiếm thiên sứ này, thật đúng là vạn phần gặp ghềnh

Chính là những việc phải làm tiếp theo, là cố gắng không để mình hai lòng, mới có thể hảo hảo ở bên cạnh Duy Minh!

Tình yêu, không phải chỉ cần có mở đầu, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, phải giữ gìn rất nhiều

Cho nên, dù hôm nay Thượng Đế bày trò cúp điện, cũng không sao

Dù sao, chỉ cần hai người bọn họ có thể vĩnh viễn bên cạnh nhau như vậy, cậu cũng sẽ không so đo bất kì điều gì

Hạnh phúc, ngay tại nơi này, trong tay cậu

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-o-noi-dau>